

Fanta C

Prima dată a fost fermecător.

Am făcut dragoste în grajd în miros de fîn, cai și praf. Unirea noastră a fost fierbinte și plină de dorință. La sfârșit, trupurile noastre luceau de sudoare, istoviți, stăteam îmbrățișați. În părul meu se prinseseră fire de paie. El mi le scotea în joacă, în timp ce eu priveam, încântată, cum strălucea soarele prin crăpăturile din pereți, aruncând raze de lumină și umbră pe pieptul lui mare și acoperit de păr.

Fusese destinat să se înțîmple, deși momentul l-a ales el. Mă întorsesem călare pe unul din cei mai buni cai pur-sînge ai tatei, după cursa zil-nică. Inima a început să-mi bată cu putere cînd l-am văzut pe îngrijitorul grajdului rezemat de colțul clădirii. Nu mai era nimeni în curte.

L-am privit cu aerul de superioritate pe care mi-l dăduse educația aristocratică, iar el a pornit spre mine fără să se grăbească. Zîmbind cu aroganță, mi-a cuprins mijlocul pentru a mă ajuta să cobor din șă. Vrînd să-i zdruncin acea încredere în sine și îngîmfarea care păreau de neclintit, intenționat mi-am lăsat trupul să alunece provocator pe partea iui frontală, înainte ca ghetele mele să atingă pămîntul. L-am văzut privirea întunecîndu-i-se, dar triumful meu a fost de scurtă durată.

Sfidînd buna-cuviință, el a continuat să mă țină strîns. Mi-am ridicat privirea cu o dorință vădită. Era și mai puternică datorită faptului că era angajatul tatălui meu și, deci, cu mult sub poziția mea socială. Orice fel de relație intimă între el și mine" era strict interzisă. Delicios de tentant. Și, în plus, el era irlandez, eu, englezoaică. El era sălbatic, răzvrătit și cu un temperament tot atît de agitat ca Marea Irlandei. Eu fusese>m crescută într-o atmosferă de rafinament. Cunoșteam franceza și latina, în timp ce el abia cunoștea limba engleză și era în mod frecvent auzit rostind unele vulgarități al căror înțeles nu îl puteam bănui. Dacă zvonurile erau adevărate, o sticlă de whisky nu mai apuca să vadă lumina zilei. Eu aveam voie uneori să beau un păhărel de lichior înainte de cină și numai în zile deosebite. Mîiniile mele erau imaculate. Ale lui, nu. Dar acest lucru nu a avut importanță cînd mi-a cuprins mijlocul trăgîndu-mă și măi aproape.

Și-a aplecat capul apoi și m-a sărutat ca și cum ar fi avut tot dreptul. O buclă din părul lui lung și dezordonat mi-a căzut peste sprânceană, când și-a aplecat capul și mai mult apăsându-și gura pe a mea.

Deși nu făcea altceva decât să răspundă dorinței pe care, fără îndoială, că o zărise în privirea mea, îndrăzneala lui m-a înfuriat. Am încercat să mă desprind de vesta lui din piele, dar duceam o luptă care era de la bun început pierdută, nu numai datorită forței lui superioare, ci datorită mie însămi și pasiunii care îmi făcea sîngele să clocotească. Recunosc că n-am încercat prea mult să mă eliberez din îmbrățișarea lui sau să scap de limba lui lac'omă când mi-a împins-o printre buze dezvirginându-mi gura. În clipa aceea am simțit că leșin.

Fără suflare și slăbită, l-am urmat, împleticin-du-mă, în umbra grajdului. Doar asta voisem, nu? Nu ia asta ar fi trebuit să conducă toate acele priviri înfierbîntate pe care ie schimbam între noi de săptămîni întregi? Nu fusesem eu cea care, prin atingeri întîmplătoare și gesturi provocatoare, îl poftisem să facă exact acest lucru? Acum aveau să mi se dezvăluie multe secrete. Nu muream de curiozitate să aflu ce șușoteau ser-vitoarele între ele?

Chiar dacă m-aș fi răzgîndit, nu m-ar mai fi lăsat el. M-a lipit de stinghiile uneia dintre boxe. Fînul era pînă la genunchi, dulce mirositor și proaspăt. Înăuntru era cald. Și întuneric. Firișoare de praf dansau în aer ia fel de nebunește ca și simțurile mele. Cu buzele încă lipite de ale mele, el își mișcă trupul în așa fel ca eu să simt cît de mare îi era dorința. Acel trup puternic și agil pe care îl urmărisem în siguranță din dosul per-delelor dormitorului meu, era acum lipii o'e mine cu o familiaritate alarmantă. Pulpele îmi tremurau, dar se depărtară ascultătoare, când el își strecură genunchii între ele.

Mîinile lui se îndreptară direct spre eșarfa pe care o aveam în jurul gîtului. O desfăcu trăgînd ușor de ea și apoi desfășură toată acea mătase albă lăsînd-o să cadă în fîn. Nasturii-perlă ai bluzei mele nu au reprezentat un obstacol pentru mîinile lui cercetătoare. Alunecară din butoni-erele brodate de mîină, fără să opună nici o rezis-tență.

Am gemut când i-am simțit pe sîni mîinije înăsprite de muncă. Lenjeria mea din batist l-a făcut să devină nerăbdător. Mi-a tras-o în jos și sîinii s-au eliberat ajungînd în palmele lui bătă-torite.

Copleșită de acele senzații ciudate, am închis ochii. Capul mi-a căzut pe stinghii și m-am predat total când gura lui a început să îmi aco-pere trupul tremurător cu sărutări fierbinți. Nu-mi închipuisem niciodată că buzele, dinții și limba unui bărbat puteau să ofere o asemenea plăcere. Era păcat, nu? Nu descria Cartea ele rugăciuni aceste sentimente care mă străbăteau

ca fiind plăceri trupești? Erau îngrozitor de păcatoase. Și, totuși, atât de fermecătoare. Sfircuriile mi se întăriră sub atingerea umedă și rapidă a limbii lui. Arcuindu-mi spatele, i le-am împins și mai mult în gură. Fără să vreau, i-am rostit numele.

-- Șșș, șșș, iubita mea, mi-a șoptit el cu accentul melodios care îmi plăcea atât de mult. Trebuie să fim prudenți.

Mîinil® lui nu știau ce era aceea bună- cuviință. Nu ascultau de nici o regulă. Alunecară pe sub fusta costumului meu de călărie din catifea rubinie, se strecurară printre straturile

- Elizabeth!

Eiizabeth Burke fu trezită brusc din fantezia ei de către glasul exasperat al surorii sale. Ochii ei, care fuseseră descriși ca fiind de un aibastru- porțelan, se fixară asupra femeii care se afla în pragul magazinului ei. Pe chipul acesteia era o în. cruntătură pe cît de afectivă și tolerantă pe atât de dezaprobatore. Lilah, care era cu doi ani mai jupoarielor din dantelă pînă cînd ajunseră să îmi atingă pielea. Șoapte de iubire, presărate cu ex-presii irlandeze, îmi umplură urechile în timp ce mă mingtta cu o tandrețe opusă nerăbdării lui crescînde.

Și-a desfăcut pantalonii și l-am văzut. Dimen-siunea excitării lui m-a speriat. El a observat teama din privirile mele și mi-a alungat-o cu vorbe de alinare. Bărbăția lui era caldă, netedă și tare cînd a intrat în mine, umplîndu-mă. Gemetele noastre se amestecau cu umbrele din grajd.

Ex-traordinara plăcere oferită de trupurile noastre împreunate m-a făcut să-mi ies din piele. Îmi treceam degetele prin părul lui și el îmi săruta sîinii cu pasiune. Cu fiecare zvîcnire pătrundea în mina și mai adînc. Și mai adînc. Pînă cînd... mică decît Eiizabeth, clătină din cap și scoase un sunet de nemulțumire.

- iar faci chestia asta, după cît văd.

- Ce anume?

- Nu mai face pe proasta cu mine, Eiizabeth, spuse ea, apostrofînd-o cu degetul arătător. Visai. Și erai la cel puțin un milion de mile distanță.

- Ba nu-i adevărat. Mă gîndeam la comanda pe care o completam, spuse Eiizabeth, aranjînd cîteva hîrtii pe vitrină pentru a da credibilitate minciunii ei. Obrajii îi erau fierbinți datorită stînjelei provocate de faptul că fusese prinsă visînd cu ochii deschiși, dar și îmbujorați datorită fierbințelii acelei fantezii. Cum se și temea, sora ei nu putea fi păcălită.

- Roșești. Dacă a fost atât de frumos, spune-mi și mie, zise Lilah, așșzîndu-se pe unul din scaunele îmbrăcate în catifea, pe care Eiizabeth le oferea clienților în timp ce aceștia priveau marfa din magazin.

Scaunul avea un spătar din fier forjat aib dantelat. Lilah își sprijini mâinile pe el și se uită în sus . la sora ei.

- Hai, spune, sînt numai urechi.

- Ești nebună. Mu visam la nimic altceva decît la clinchetul casei de înregistrare. Ce părere ai despre sticlulele astea de parfum? Sînt din Germania.

împinse catalogul peste tejgheaua din sticlă.

Lilah își aruncă privirea superficială asupra paginilor lucioase.

- Foarte frumoase.

- Frumoase și scumpe. Crezi că s-ar vinde?

- Depinde de cît de necredincios a fost clientul.

Lilah avea o părere preconcepută despre căsătorie, cu care Elizabeth nu era de acord.

- Nu toți bărbații care intră aici cumpără un cadou soțiilor pentru a-și ușura o conștiință vinovată. -

- Bineînțeles că nu. Unii din ei cumpără pentru amante, spuse Lilah.

Uită-te puțin la ei.

Făcu semn spre geamul prin care se vedea holul elegant al hotelului Cavanaugh. Acesta era înțesat de lume, în majoritate bărbați, care așteptau fie să plece, fie să își rezerve camere. Mai erau și cîteva excepții în persoana unor oameni de afaceri îmbrăcați în binecunoscutele costume de diverse culori închise. Majoritatea purtau ser-viете din piele și impermeabile. Păreau să se" afle cu toții într-o cursă contra cronometru și aveau pe chipuri o expresie similară de neliniște.

- Se grăbesc să se ducă acasă la micuța ior soție, după o săptămîină de desfrîu, spuse Lilah, disprețuitoare.

Era o feministă. După părerea surorii ei mai mari, Lilah era puțin cam exagerată în lupta ei pentru egalitatea între sexe.

- Sînt convinsă că cel puțin jumătate din ei au călcat strîmb cît s-au aflat departe de casă. Nu te simți norocoasă că sentimentul lor de vinovăție îți face vînzare?

- Ce lucru urît poți să spui. Numai pentru că tu ai ales să nu te măriți nu înseamnă că nu există căsniciile fericite.

-, Poate una la un milion.

*

- Eu cred că clienții mei vin să cumpere cadouri pentru soțiile de care le e dor și la care se întorc bucuroși.

- Tu crezi și în poveștile cu zîne. Coboară odată din nori.

în glumă, Ulah se întinse și o trase de o șuviță de păr blond.

- Revino în lumea reaiă.

- Nu pari să descrii lumea asta reală în culori prea atrăgătoare, spuse Elizabeth, dînd la o parte mîna lui Lilah și ștergînd o pată de pe vitrină.

- Pentru că nu privesc prin niște ochelari tran-dafirii.

- Ce-i rău în puțin romantism?

- Nimic! Sînt sceptică față de dragoste, căsătorie și toate chestiile astea, dar n-am spus nimic rău despre sex.

Elizabeth se înfiora.

- Nici eu. Și vorbește mai încet, S-ar pui să te audă cineva.

- Și? Ești singura persoană care nu vorbește despre sex în ziua de azi. Nu te simți singură? o întrebă ea ignorînd privirea lui Elizabeth. Sex, sex, sex. Vezi? Nu m-a lovit trăsnetul, nu m-a înghițit o balenă și nici nu m-am transformat într-un stîlp de sare. Sînt tot aici.

- Ei bine, eu aș vrea să plec, mormăi Elizabeth, căci știa ce avea să urmeze.

Indiferent cum începeau discuțiile lor, se terminau întotdeauna cu una despre viața ei amoroasă... sau lipsa urieia.

Deosebirile dintre personalitățile și modurile lor de a gîndi se reflectau în înfățișare. Semănau foarte mult una cu cealaltă. Amîndouă erau blonde, dar păru! lui Elizabeth era mai moale și mai drept decît al surorii sale. Avea trăsături deli-cate. Ale lui Lilah erau mai voluptuoase. Amîndouă aveau ochi albaștri, dar ai lui Elizabeth erau mai limpezi ca apa unui lac, în timp ce ai lui Lilah erau la fel de agitați ca Atlanticul. -

Elizabeth s-ar fi simțit bine îmbrăcată în stil victoria n. Lilah agreea moda ele avangardă. Elizabeth era prudentă și studioasă. Se gîndea foarte mult Sa consecințe înainte de a face un pas pe un teren necunoscut. Lilah fusese întotdeauna impetuoasă și agresivă. De aceea vorbea atît de deschis despre viața personală a surorii ei.

- Atîta timp cît lucrezi pe un teren de joacă atît de fertil, de ce nu intri în acțiune?

Eizabeth pretinse că nu înțelege.

- N-ai consultații în după-amiaza asta?

Lilah era fizioterapeut.

- Nu înainte de patru și jumătate și nu mai schimba subiectul.. Cînd unul din tipii ăia te fixează cu privirea, spuse ea arătînd spre geamurile magazinului, pune mîna pe el. Ce ai de pierdut?

- în primul rînd, respectul față de mine însămi, spuse Elizabeth, țăios. Eu nu sînt ca tine, Lilah. Pentru mine, sexul nu e un joc, așa cum spui tu. E dragoste. Implică un angajament.

Lilah dădu ochii peste cap ca pentru a spune „Iar vine predica”.

- Dar tu n-ai fost niciodată îndrăgostită, așa că n-ai de unde să știi.

Lilah încetă să mai glumească.

- Bine, gata, știi că l-ai iubit pe John. O adevărată poveste de dragoste. V-ați subit din colegiu. Un pahar cu sifon, două paie. Legătura cirire voi era atât de dulce, încît făcea greață. Dar a murit, Lizzie. Cînd îi spunea surorii ei pe numele de alintare, însemna că vorbeau serios. Îi luă mîna lui Elizabeth într-a!e sale.

- A murit de doi ani. Nu ești menită să te călugărești. De ce trăiești ca o călugăriță?

- Nu trăiesc deloc astfel. Am magazinul ăsta. Știi foarte bine cît timp îmi ocupă. Nu e ca și cum aş sta acasă pîngînd și regretînd. Ies în fiecare zi ca să cîștig bani pentru copii și pentru mine. Sîmî implicată în activitățile lor.

- Dar activitățile iale? Cînd nu ești la lucru și copiii s-au dus la culcare? Ce face văduva Burke pentru sine?

- Văduva Burke e prea oboșită pentru a mai face altceva decît să se culce.

- Singură.

Elizabeth scoase un oftat de îndelungă suferință arătîndi că se săturase de acest subiect. Lilah nu îi acordă atenție.

- Cît o să te mai mulțumești cu fanteziile?

- Nu există nici o fantezie.

Lilah începu să rîdă.

- Știi eu mai bine. Ești o romantică înrăită. De cînd eram mici, îmi înfășuraî prosoape în jurul capului spunînd că sînt doamna ta de onoare, iar tu erai prințesa care îl aștepta pe Făt-F:rumos.

- Și cînd el a sosit, l-ai azvîrlit într-o groapă unde se afla un zmeu care scotea flăcări pe gură, spuse Elizabeth, rîzînd de acea amintire din co-pilărie, și l-ai pus să lupte ca să-și arate meritele.

— GD

Da, dar cînd zmeul începea să fie prea periculos peniru prinț alergam în apărarea lui.

- Asta-i deosebirea dintre noi. Eu întotdeauna am fost convinsă că Făt-Frumos îl va învinge pe zmeu fără nici o problemă.

- Aștepti cumva un alt prinț, Lizzie? Îmi pare rău că eu trebuie să-ți dau vestea, dar el nu există.

- Știi foarte bine ca nu există, spuse ea, melancolică.

- Așa că mulțumește-te cu mai puțin. Ca, de exemplu, un tip care își pune pantalonii cîte un crac odată. Și și-i scoate la fel, adăugă Lilah zîmbind ștrengărește.

Elizabeth căzu din nou în visul ei. Îngrijitorul grajdului nu și-i scosese deloc. Fusese prea nerăbdător. Acea nerăbdare era foarte tulburătoare. Inima îi bătu mai tare, ceea ce o făcu să revină la realitate. Visele acelea erotice cu ochii deschiși trebuiau să înceteze. Era ridicol. Dădu vina peniru obsesia aceea legată de sex numai pe sora ei. Dacă Lilah nu ar fi vorbit atât de mult, poate că nu și-ar fi amintit cât de total lipsea acea viață din viața ei.

- Păi, nici bărbații obișnuiți nu sînt ușor de găsit, spuse ea. Și ri-am de gînd să-l abordez pe vreunul care trece pragul acestui magazin.

- Bine, atunci hai să ne gîndim la cineva mai apropiat de casă, spuse Lilah încruntîndu-se. Ce zici de vecinul tău?

Eizabeth începu să își facă de lucru cu o sticlă de Windex și o cîrpă.

- Care vecin?

- Toti bărbați necăsătoriți locuiesc în casa de Sîngă tine, Eizabeth, întrebă Lilah cu asprime. Tipul cu păr alb și umeri lași.

Eizabeth frecă și rni tare pata de pe sticlă.

- Domnul Randolph?

Rîsul lui Lilah era de-a dreptul ștregăresc.

- Domnul Randolph? o imită ea cu voce pițigăiată. Mu mai face pe nevinovata cu mine. L-ai observat, nu?

Eizabeth puse sticla cu soluție de curățat și cîrpa sub tejghea și, supărată, își îndepărtă o șuviță de păr răzvrătită.

- E singurul bărbat neînsurat din vecinătate.

- Și atunci de ce nu-l inviți la cină într-o seară?

- De ce nu-ți vezi de treaba ta?

- Sau îmbracă ceva scandașos data viitoare cînd tunzi iarba. Fă plajă fără sutien.

- Lilah, zău așa! Și, pe urmă, vara s-a sfîrșit. E prea frig pentru plajă.

Lilah spuse atunci făcînd cu ochiul:

- Asta va face să îți se întărească sfîrcurile.

- Nu vreau să mai ascult.

- Dacă îți se pare căl ar fi prea mult, apelează la ceva tradițional.

Roagă-I să-ți repare prăjitorul ie pîne.

- Nu e stricat.

- Atunci strică-!! zise Lilah, ridicîndu-se de pe scaun și privindu-și sora nervoasă. Cînd știi că te vede, prefă-te puțin neajutorată și deprimată.

-- Tu așa ai face?

- Bineînțeles că așa aș face, dar cum am stabilit deja, eu nu sînt tu.

N-am fost niciodată domnișoara romantică din fanteziile tale.

Elizabeth își impuse voința și se stăpîni.

- Ciudat că tocmai tu rîzi de fanteziile mele. N-a fost ideea ta să numesc magazinul Fantasy?

- Dar nu rîd de fanteziile tale. Fac parte din tine ca și amprentele digitale. Altfel ți-aș fi dăruit plăcuța aceea pentru mașină dacă n-aș fi crezut că ți se potrivește?

Pe plăcuța pe care Lilah i-o dăruise în ziua de Crăciun, scria Fanta C.

Ea fusese șocată de acel dar, însă Lilah o înregistrase la biroul de stat. Ca să nu mai treacă prin neplăcerile pe care i le-ar fi putut provoca încercarea de a o schimba, rămăsese cu ea de cel puțin un an de zile.

- Plăcuța aia e o sursă permanentă de stînjeneală, îi spuse acum surorii ei. De fiecare dată cînd cineva se apropie de mașină, sînt sigură că se întrebă ce o fi în mintea asta a mea murdară.

Lilăh rîse.

- Foarte bine. De ce nu deschizi geamul să-i spui? Sau, mai bine, să-i arăți.

Rîsul lui Lilah era molipsitor. Înainte să își dea seama, începu și Elizabeth să rîdă.

- Ești incorigibilă.

- Așa e, recunosc Lilah, fără nici un pic de remușcare.

- Și știi că riu-mi dorești decît binele.

- Exact. În curînd vei împlini treizeci de ani. N-aș vrea să te trezești peste zece ani tot singură. Copiii nu vor mai fi pe îngă tine atunci. Ai putea să aștepti mult și bine să găsești ceva serios. Făt-Frumos n-o să vină să-ți bată la ușă, Lizzie. N-o să coboare din fanteziile tale să te ia în brațe. S-ar putea să fii nevoită să iei inițiativa.

Elizabeth, care știa că, din nefericire, sora ei avea dreptate, îi evită privirea. Făcînd aceasta, zări ziarul de dimineață pe care nu apucase încă să îl citească.

- Poate o să mă hotărâsc asupra lui, zise ea arătînd fotografia de pe prima pagină.

- Alan Cavanaugh, citi Lilah. Proprietarul hotelului, bănuiesc, nu?

- Da. Va veni aici săptămîna asta în inspecție. Direcția hotelului și toți chiriașii au fost alertați.

- Arată bine, remarcă Lilah, cu indiferență. Dar, hai să fim sincere, e superbogată, super-frumos și, mai mult ca sigur, superticălos. Un playboy internațional. Este tot un personaj de vis, Lizzie. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș căuta un par-tener de pat puțin mai accesibil.

Elizabeth se strîmbă.

- Vrei să pleci de aici înainte să-mi sperii toți clienții cu vocabularul ăsta murdar?

- Plecam oricum, spuse Lilah. Altfel întârzii la consultația de la ora patru și jumătate. Te-am pupat, mai spuse ea și îi făcu cu mîna ieșind aeriană și trecînd printre doi bărbați care îi făcură loc.

Le făcu cu ochiul amîndurora. Ei se opriră puțin pentru a privi după ea apreciativ și apoi intrară în magazin.

Unul din ei o rugă pe Elizabeth să împacheteze o brățară din argint pentru „soția mea”, cum a spus el. Elizabeth căzu pe gânduri, dar imediat se muștră pentru faptul că o lăsase pe Lilah să îi provoace suspiciuni.

Al doilea stătu mai mult pînă se hotărî să cumpere un coș cu bomboane de ciocolată împachetat în celofan roz și legat cu o panglică de aceeași culoare și o orhidee. În timp ce calcula, Elizabeth îl cîntărea din priviri.

Bărbie frumoasă. Mîini frumoase. Dar își despărțea părul într-un mod amuzant. Mînecele hainei erau puțin prea lungi. Turul pantalonilor era prea larg.

Dumnezeule mare, își spuse ea cînd respectivul ieși din magazin.

Începuse, oare, să o asculte pe Lilah? Ferească sfinîl să urmeze vreodată sfatul surorii ei.

Într-o seară cînd cel mai mult își dorea liniște și pace, ar fi trebuit să-și dea seama că cerea prea mult. Sosind acasă, găsi un adevărat vacarm.

Fiica ei, Megan, în vîrstă de opt ani, și fiul ei, Matt, de șase ani, se aflau în curtea din spate împreună cu femeia care avea grijă de ei, doamna Alder.

Toți trei erau aproape de isterie. Elizabeth opri motorul, deschise portiera și o luă la fugă, fiind sigură că luase foc casa.

- Ce este? Ce se întîmplă aici? A pățit cineva ceva?

- Baby! strigă Megan. E sus în copac.

- Am chemat-o de nu știu cîte ori, dar nu se poate da jos.

- A rămas acolo și se face întuneric.

- Dă-o jos» mămico. Te rugăm.

- Eu aș fi făcut-o, doamnă Burke, dar n-am putut, spuse doamna Alder, cu răsufierea tăiată, peste glasurile plîngărețe ale copiilor.

Elizabeth, care își închipuise că se întîmplase o nenorocire, răsufli ușurată cînd află că toată gălăgia se datora noii pisicuțe, care, într-adevăr, rămăsese captivă în copac, dar nimeni nu tușea, nu sîngera, nu avea nimic rupt și nimic altceva care să justifice acel plîns.

- Bine, liniștiți-vă cu top, strigă ea, iar cînd plînsese se

transformară în niște suspine slabe, adăugă: Faceți atîta gălăgie pentru nimic.

- Dar e numai o pisicuță.

- Și e speriată, l-auzi cum plînge, spuse Matt, căruia buzele începură să îi tremure din nou.

- O s-o dăm pe Baby jos înainte se se întunece, spuse Elizabeth.
Doamnă Alder, puteți să...

- Aș vrea foarte mult să vă ajut, doamnă Burke, dar dacă nu plec chiar în clipa asta, întârziu la slujba de seară și mai trebuie să trec și pe acasă.

- Ah, făcu Elizabeth și privi în sus spre pisicuță care miorlăia jalnic. Atunci, ar fi mai bine să plecați, doamnă Alder. O iau eu de acolo.

- V-aș ajuta dacă aș putea. Îmi pare foarte rău că trebuie să vă las, mai ales că știu că...

- Înțeleg.-Nu, vă faceți griji. Pe mâine.

Femeia plecă și Elizabeth privi în urma ei cu regret. O mână de ajutor n-ar fi stricat, chiar dacă ar fi venit din partea unei persoane mai în vîrstă.

Văduvia își avea dezavantajele ei psihologice și sociale, dar, uneori, lipsa unui bărbat în apropiere era, de-a dreptul, îngrozitoare, în asemenea momente se înfuria pe John pentru că murise lăsînd-o cu răspunderile care derivau din faptul de a avea o familie.

Dar, ca în alt© situații similare, Elizabeth strînse din dinți și abordă problema cu hotărîre. Afurisita de pisică nu părea deloc gata să își ia zborul din copac la comanda, ca un pui de canar.

Stătea împreună cu copiii sub copac analizînd problema.

- Cum o să te urci acolo, mamă?

- Nu cred că poate, spuse Matt, descurajat, ca răspuns la întrebarea îngrijorată a surorii lui.

- Ba sigur că pot, zise Elizabeth, aruncîndu-le un zîmbet care se voia încrezător. Lilah și cu mine obișnuiam să ne urcăm tot timpul în copaci.

- Mătușa Lilah a spus că erai „o pisică speriată”.

- Ei bine, nu sînt așa deloc. Și nici n-am fost. Asta demonstrează exact cît de mult știe mătușa Lilah, spuse Elizabeth, gîndindu-se că mai avea un subiect de discutat cu sora ei data viitoare, cînd o va vedea.

- Poate ar trebui să chemăm apartamentul pompierilor, sugeră Matt.

- Departament, prostule, îl corectă Megan.

Pentru prima dată, Elizabeth ignoră cuvintele lui Megan și îi spuse lui Matt cu asprime:

- Matthew, adu-mi scara din garaj.

Nu voia să fie considerată o lașă c'e către copiii ei. Băiatul fugi imediat să facă ce i se ceruse.

- Mai bine m-aș schimba înainte...

- Ah, mămico, te rog, nu, spuse Megan, trăgînd-o de mîneacă atunci cînd dădu să se îndrepte spre casă. Cînd te-a văzut, Baby s-a liniștit

Imediat. Dacă te duci înăuntru, va începe să plîngă din nou și nu suport. Pur și simplu, nu pot.

Lacrimi apărură în ochii lui Megan, iar Elizabeth nu rezistă. Și, în plus, Matt venea gîfîind cu scara.

- Nu-i destui de înaltă, marnă.
- Va trebui să fie, spuse ea dîndu-și cu praf pe mîini. Gata, am pornit.

Fixă scara lingă copac, își scoase pantofii și urcă pîriă pe platformă scării, care o duse doar la cîțiva metri de pămînt. Întinzîndu-se pe vîrfuri, izbuti să se prindă de craca cea mai de jos. Se agăță de ea rămînînd suspendată pentru o clipă, după care se apropie de trunchi căutînd să își fixeze piciorul într-o scorbură.

Matt țopăia și bătea din palme.

- Doamne, mămico, parcă ai fi Rambo.
- Mergi, spuse Elizabeth, îmbufnată.

Palmele îi erau deja zgîriate. Problema era că Liah, probabil, s-ar fi cățarat repede și acum ar fi fost deja jos cu pisica în brațe. Dar așa, pisicuța era tot captivă și Elizabeth mai avea mult de urcat.

- Ți se vede juponul, observă Megan.
- îmi pare rău, dar n-am ce să fac, spuse Elizabeth gîfîind în timp ce se chinuia să se urce pe o cracă.

Cînd reuși pînă la urmă, se opri puțin să se odihnească. Pisica reîncepuse să miorlăie.

- Grăbește-te, mămico.
- Mă grăbesc, spuse ea nervoasă.

își făcu drum printre crengi, avînd grijă să nu se uite în jos, căci avea rău de înălțime.

Pînă la urmă, ajunse la pisică. Vorbindu-i liniștitor, o prinse de burtică și o luă de pe cracă. Coborîrea era ceva îngrozitor acum, mai ales că trebuia să se ajute numai cu o mîriă. Ajungînd la jumătatea drumului fără probleme, strigă spre copii:

- O să-i dau drumul de aici. Va trebui s-o prinzi, Megan. Gata?
- Ești sigură?
- Sînt sigură. Gata?
- Gaia, spuse Megan, neîncrezătoare,

Simțindu-se cea mai rea făptură de pe fața

părnîntului și sgriorînd privirile pline de reproș a ie copiilor, Elizabeth dădu drumul pisicuței. Cu toate lăbuțele desfăcute, pisica ateriză exact la picioarele lui Megan.

Fetița se întinse după eardar animalul o rupse la fugă speriat. Alergă prin iarbă, prin gardul viu și se opri chiar între picioarele lui Thad Randolph. Țipînd, copiii alergară după Baby, nebăgînd în seamă rugămintele chinuite ale mamei lor de a rămîne unde erau.

Își lipi obrazul de trunchiul copacului și se re- semnă să joace acea farsă pînă la sfîrșit. Ascultă cum copiii îi explicau singurului bărbat neînsurat care locuia lîngă ei ce se întîmplase. Glasurile lor tinere răsunau în liniștea după-amiezei tîrzii.

Din cînd în cînd, Elizabeth îl auzea pe domnul Randolph făcînd cîte un comentariu, ca: „Nu mai spune”. „Sînt convins că Baby era înspăimîntată”. „Nu, bineînțeles că n-a fost vina ta, Matt. Pisicuțele obișnuiesc că se cațere în copaci”.

- Și acum mămica a rămas acolo sus.

Elizabeth gemu și își închise ochii strîns. Se rugase să își termine de spus povestea și să se plictisească la un moment dat. Și-I închipui mîngîindu-i ușor pe cap și apoi ducîndu-și în casă punga cu alimente pe care o ținea în brațe cînd pisica i-a trecut printre picioare.

Dar cînd deschise ochii, Elizabeth văzu printre ramurile copacului că el pusese punga pe capota jeep-ului său Cherokee și că ținea pisicuța în mîinile lui mari. Baby era încolăcită ca un ghem și, evident, se bucura de atenția lui.

- Mama voastră a dat pisicuța jos?

- Îhî. Dar e tot acolo. Mămiiicol urlă Matt prin grădină.

- Nu cred că se mai poate da jos.

Elizabeth fusese întotdeauna mîndră de intuiția de care dădea dovadă Megan, care era deosebită pentru vîrsta ei. Dar acum îi venea să o strîngă de gît.

- Sînt... sînt în regulă, strigă ea ca răspuns și puse grăbită un picior încălțat cu ciorap pe următoarea cracă. Lilah o sfătuisese să pară neajutorată și deprimată în fața vecinului ei celibatar, dar asta era ceva ridicol.

Îl văzu pe Thad Randolph dînd pisicuța lui Megan, dar cu atenția îndreptată în altă parte. Se uita ia copac cu ochii îngustați ca și cum ar fi încercat să o zărească printre crengi. Toți trei, cu Baby cuibărită în brațele lui Megan, se apropiară.

- E doar o mămică, spuse Matt cu dispreț. Nu cred că se pricepe să se cațere în copaci.

- Dar ai spus că parcă ar fi Rambo, sări Megan în apărarea mamei ei.

- S-a urcat, dar nu cred că mai poate să se dea jos, spuse Matt, privindu-l pe Thad, solemn. Știi cum sînt mămicile.

Grupul ajunsese deja la picioarele copacului.

- Doamnă Burke?
- Bună ziua, domnule Randolph. Ce mai faceți?
își dădu seama că abia se abținea să nu zîmbească.
- Bine, mulțumesc. Dar dumneavoastră?
- Bine, zise ea dîndu-și la o parte din ochi o șuviță de păr.
Parcă ar fi stat de vorbă pe deasupra gardului viu din trandafiri care le despărțea proprietățile.

- Aveți nevoie de ajutor?
- Cred că mă descurc, mulțumesc. îmi pare rău că v-au implicat copiii în toată treaba asta.
- Mă bucur să vă ajut.

Ea îl văzu încruniîndu-se.
- Sînteți sigură că vă descurcați?

Ea se uită în jos și îi veni amețală.

- F... foarte sigură.

El păru neîncredător. Pentru o clipă nu spuse nimic, după care, luînd o hotărîre, zise:

- Apucați craca aceea - nu, pe cealaltă - cu mîna dreaptă. Așa. Acum puneți piciorul sîng... așa, acolo.

Vocea aceea masculină îi aminti de un tunet îndepărtat și prietenos. Dîndu-i indicații, o făcu să coboare. Aproape că reușise cînd auzi un zgomot de haine rupte.

- Ah!

Se afla pe craca cea mai joasă, gata să puni piciorul pe scară, cînd fu oprită deodată.

- Ce-a fost asta? întrebă Thad.

- Ăăă, cred că s-a agățat ceva de o cracă.

-Ce anume?

- Una din dantelele alea, îi spuse Matt. Poartă tot felul de porcării din dantelă pe dedesubt.

- Matthew! strigă Elizabeth, îmbujorată.

Spera ca vecinul ei să pună roșeața pe seama eforturilor inutile, deocamdată, de a-și desprinde juponul.

- Stați, lăsați-mă pe mine, spuse Thad, urcînd cara.

- Pot și singură.

- Nu, mai bine concentrați-vă pentru a vă ține cu ambele mîini. Mă tem că o să cădeți.

Uitîndu-se spre pămîntul care părea să se îndepărteze cu cît se apropia ea mai mult, Elizabeth făcu ce i se spusese și se ținu în timp ce vecinul ei celibatar și necunoscut cu păr alb și umeri lați îi dădu la o parte fusta și își

îngropă mii ni le în metri întregi de pînă și dantelă, căutînd locul unde se agățase. Păru să treacă o veșnicie pînă îl găsi.

- Gata, spuse el, în cele din urmă, am găsit.

Pipăi materialul rupt.

- Nu-i decît o ruptură mică. Poate o veți putea repara.

- Da, poate, spuse Elizabeth, trăgînd tivul dan-telat al juponului dintre degetele iui. Mulțumesc.

Așa cum stătea pe scară, fața lui se afla aproape la același nivel cu a ei. Elizabeth nu mai fusese niciodată atît de aproape de el. Atît de aproape încît să vadă că ochii îi erau foarte albaștri. Atît de aproape încît să observe că părul lui nu era complet alb, ci sare și piper, predominant sare. Atît de aproape încît să îi simtă mirosul coloniei, care o făcea să se gîndească la șei și sex. Și cînd văzu cum freca între degete o bucățică ruptă de dantelă, ochii îi luară foc și gura i se uscă.

- Cu plăcere, spuse el încet, susținîndu-i privirea. Tremurați, să știți. Lăsați-mă să vă ajut să coborîți.

Atinse pămîntul și dădu scara la o parte. După care se întinse și o prinse ele mijloc. Mîinile lui mari se aflau de o parte și de alta. Ea îi simțea degetele cuprinzîndu-i mijlocul, aproape întîlnindu-se pe șira spinării.

- Puneți mîinile pe umerii mei și aplecați-vă în față. Fac eu restul.

Elizabeth îl ascultă orbește. Cînd îi atinse umerii cu palmele zgîriate, îi simți materialul cămășii extrem de odihnitor. Mîinile ei păreau foarte mici și feminine. Strîngîndu-i mijlocul ușor, el o ridică de pe cracă, iar ea se lăsă cu toată greutatea făcîndu-l să își piardă echilibrul. O înconjură cu brațele și, cînd, se dădu cîtiva pași înapoi dătîndu-se, o trase și pe ea.

Pieptul lui' era tare ca un zid. De fapt, tot trupul îi era așa. O făcea să se simtă ușoară și fragilă. îi veni amețală.

Prostii. Avea încă amețală din cauza înălțimii, atîta tot. Dar de ce nu simțea pămîntul sub picioare?

Pentru că nu-l atingea, de aceea. o ținea în brațe lipită de el. încet, încet, o lăsă jos pînă cînd picioarele ei atinseră iarba rece. Sîinii i se lipiră de pieptul lui. Pentru o fracțiune de secundă, locul de împreunare a coapselor ei simți fermoarul pantalonilor lui.

O străbătu un val de căldură.

- E în regulă acum? întrebă el.

Depart de a fi în regulă, ea încuviință.

El își luă mîini de pe mijlocul ei, iar ea făcu imediat un pas înapoi pentru a pune distanță între ei. Cînd riscă și își ridică privirea, văzu oglindindu-se în ochii lui o femeie îmbujorată din cauza excitației.

Rămase uluită dîndu-și seama deodată că femeia aceea era chiar ea.

- Doamne, mămico, ce ochi ciudați ar Giăsciorul pițigăiat ai lui Matt o trezi din vraja de moment. Nervoasă, își duse mîna la baza gîtului, unde inima îi bătea nebunește.

- Ăăă... bănuiesc că urcatul în copac a fost mai îngrozitor decît mi-am imaginat. Ce face Baby?

- Mult mai bine, spuse Megan, care ținea pisicuța la piept. Toarce. Elizabeth cunoștea sentimentul acela. Și ea torcea. Zbîrnîia. Fremăta. Nici ea nu știa prea bine. Nu se mai simțise așa de cînd... Trecuse atîta vreme de cînd nu se mai simțise atît de amețită, încît nici nu își mai amintea. Adevărul era că trecuse foarte multă vreme de cînd nu mai fusese atinsă de un bărbat.

Evită să își mai privească vecinul pînă cînd nu mai avu încotro și trebui să îi susțină privirea. În lumina amurgului, ochii lui păreau de un albastru pătrunzător sub sprîncenele dese, care rămăseseră închise la culoare în ciuda părului încărunțit, Elizabeth înghiți cu greu

- Vă mulțumesc că m-ați ajutat să cobor din copac, domnule Randolph

El zîmbi și ea observă că avea niște dinți foarte frumoși. Egali și albi.

- Cu plăcere. Dar vă rog să-mi spuneți Jhad.

Se văzu din nou oglindită în pchii lui. Părul îi era dezordonat, încadrîndu-i chipul cu șuvițe pale. Bluza îi era îngrozitor de murdară și avea o pată de noroi pe bărbie. Arăta oribil și se făcuse de rîs. Fără îndoială că le va povesti bucuros prietenilor despre văduva nebună care locuia în spatele casei lui. Cînd va ajunge la partea despre jupan și la vorbele lui Matt, va zîmbi, dînd de înțeles că povestea era și mai interesantă de acolo, dar discreția îi împiedica să spună tot.

- Haideți, copii, spuse ea repede ca o guvernantă englezoaică. Se întunecă. E timpul să intrăm în casă. Matt, du, te rog, scara înapoi în garaj.

- De ce trebuie s-o duc eu? scînci el. Eu am adus-o. S-o ducă Megan înapoi.

- Eu am grijă de Baby, protestă fetița.

- E rîndul meu să am grijă de Baby. Crezi că-i numai pisicuța ta, dar nu e.

- Eu am întrebat dacă putem s-o ținem.

- Da, dar e și a mea.

- Mai rnit a mea.

- Bănuiești E a amîndurora, nu-i așa, mămico?

Elizabeth se obișnuise cu astfel de ciondăneli

și de obicei le pune capăt, dar, în seara aceea, nu mai avea pic de răbdare.

- Vreți să încetați cu prostiile și să faceți ce v-am spus?

Ca și cum faptul că fusese surprinsă în copac nu ar fi fost de ajuns, acum copiii se găsiseră să se poarte extrem de urât în fața vecinului.

- Înainte să intrați în casă, aș vrea să vă arăt ceva.

Toți trei se întoarseră la auzul vocii lui Thad Randolph.

În garajul meu, spuse el zîmbindu-i lui Copiilor le va plăcea foarte mult. ?
Întrebă Megan în șoaptă. S-au născut?

- Noaptea trecută. Patru.

- Ah, mămico, putem să mergem să-i vedem?

Elizabeth nu mai avea ce să spună. Aprecia

gestul conciliant al lui Thad, dar îi displăcea faptul că se amesteca într-o discuție de familie. Nici nu putea să nu-i lase pe copii să vadă cățeeii. Nici măcar mamele nu puteau fi atât de crude.

- Puteți să mergeți să-i vedeți după ce duceți scara înapoi în garaj.

Așa: Nu se predase necondiționat.

Matt o zbughi spre garaj trăgînd scara după el și, incredibil, Megan se duse cu el și îi deschise ușa.

- Nu te superi, nu?

Elizabeth se întoarse spre Thad.

- Bineînțeles că nu. Mi-au spus că ai un setter care așteaptă să facă pui.

Pînă atunci nu își dăduse seama cît de înalt era. Creștetul capului ei nu îi ajungea nici pînă la bărbie.

- Sper numai să nu o deranjeze pe proaspăta mămică.

- Penny este cel mai docil cîine pe care l-am avut vreodată. Și îi adoră copiii.

Elizabeth. Își înconjură mijlocul cu brațele, într-un gest nervos inconștient.

- Nu te deranjează, nu? Am impresia că tot timpul sînt în curtea dumitale. Le-am spus mereu să nu mai vină, dar...

- Nu mă deranjează absolut deloc. De fapt, chiar îmi place să-i văd jucîndu-se.

Ea își puse în minte o mulțime de întrebări atunci - avea, oare, și' el copii? Dacă nu, de ce? Dacă da, stăteau la fosta soție? Exista, oare, o fostă soție? Sau era și el văduv?

Chiar dacă ar fi avut ocazia de a-și satisface curiozitatea punînd astfel de întrebări personale, nu ar fi făcut-o. Dar nici nu a avut ocazia, căci Matt și Megan se întoarseră imediat, în fugă, gîfîind, cu ochii strălucitori și obraji roșii.

- Am dus-o pe Baby în casă să nu cumva să sperie cățeei, spuse Megan.

- Haideți.

Thad porni în direcția garajului său. Toate casele din jur fuseseră construite în anii treizeci. Devenise o modă cu vreo zece ani în urmă ca familiile tinere să le cumpere și să le renoveze, așa cum făcuseră și John cu Ef.zabeth Burke. Copiii alergară înainte, ascunzându-se pe după copacii de pe proprietate.

- Aveți grijă să nu atingeți cățeei, strigă Elizabeth în" urma lor. Și să veniți repede înapoi.

- Nu vii și dumneata? întrebă Thad, oprindu-se.

- Eu... ăăă... trebuie să vin și eu? se bîlbîi ea. Adică, vrei să vin și eu?

- Sigur. Haide. Cine poate rezista să nu vadă niște cățeluși?

Și care femeie putea rezista ochilor lui? se întrebă Elizabeth.

El îi întinse mîna, dar ea nu i-o lua. Merse, totuși, lîngă el, din cînd în cînd dîndu-și pe spate cîteva șuvițe de păr care-i scăpau din coc.

întreaga scenă devenise bizară. Nu își pusese pantofii, astfel încît era încă desculță, numai în ciorapi. Iarba era umedă și rece. Prima chiciură fusese cu o săptămîină în urmă și frunzele înce-puseră să cadă. Din cînd în cînd mai călca pe cîte una strivind-o sub talpă. Soarele dispăruse repede dincolo de linia orizontului. Curțile vecine erau cufundate în umbre violete. Ea se simțea obligată să facă o oarecare conversație, dar era greu să găsească un subiect comun. Descoperi totuși ceva.

- îmi place culoarea în care ai vopsit scîndiile casei.

- Mulțumesc. Mi-a luat foarte mult timp pînă am terminat.

- Sînt foarte multe scînduri.

- Și mie nu-mi place să vopsesc. .

- Din fericire, casa fusese cleja refăcută Cînd ai cumpărat-o.

Locuia acolo de vreo șase luni. Ea nu își amintea deloc cînd se mutase.

- Altfel n-aș fi cumpărat-o.

Ajunseseră la ușa din spate a garajului pe care ei o deschise lăsînd-o să o ia înainte. Intră trecînd pe lîngă el, iar tivul fustei se frecă de picioarele lui.

Materialul se lipi de material, ca un val care nu vrea să se mai despartă de țăr_m.

în garaj era întuneric, deoarece ușa cea mare care dădea spre stradă și alee era închisă. Numai un bec slab ardea deasupra unui culcuș pe care Thad îl făcuse pentru setterul său irlandez și puii lui. Înăuntru mirosea a aer închis.

în mod inexplicabil, îi amintea lui Elizabeth de grajdul din visul ei.

în ciuda instrucțiunilor ei de a nu atinge cățeei de tearnă că mamei s-ar fi putut să nu-i facă plăcere, copiii tăbărîseră peste grămada de pături vechi,

mîngîind-o și pe mamă, și pe pui. Elizabeth se teme ca, în exaltarea lor, Megan și Matt să nu strivească vreun cățel. Le spuse din nou să fie atenți..

- Nu pătesc nimic, zise Thad, atingîndu-i cotul pentru a o face să înainteze.

- Putem să luăm unul în brațe, mămica? Te roog, făcu Megan.

- Mu știu, zise ea nesigură.

Cățeaua părea destul de blîndă, dar mamele puteau fi uneori extrem de protectoare.

- Nu cred că Penny se va supăra. Dacă sunteți foarte atenți, spuse Thad.

Fiecare dintre copii luă încet cîte un cățel în brațe și începură să scoată tot soiul de exclamații de uimire. Elizabeth se trezi făcînd și ea același lucru.

Thad avusese dreptate. Cine putea rezista unui cățeluș?

- Sînt drăguți, nu-i așa? șopti ea îngenunchind pentru a-i vedea mai de aproape.

Setterul irlandez,, Penny, se bucura de toată acea atenție și nu părea deloc supărat de prezența copiilor.

- Vrei să ții unui?

Elizabeth se uită la Thad peste maldărul de pături unde se afla noua familie.

Stătea într-un genunchi, celălalt fiind ridicat și îndoit. Acel unic bec care ardea îi arunca jumătate de față în umbră și îi lumina cîteva șuvițe de păr, îndeosebi pe cele argintii. Avea un chip de om înstărit, dar frumos și puternic. Fața lui spunea că este un bărbat foarte integru și foarte ferm. Nu ar fi provocat o luptă, dar nici nu ar fi întors celălalt obraz.

Trăsăturile lui purtau amprenta durerii. Și arătau sensibilitate.- Și senzualitate. Mai ales în jurul gurii care avea o formă frumoasă și care era încadrată de două cute verticale. Restul făpturii lui era cît se poate de masculin.

Elizabeth simți o greutate în piept. Gura i se uscă. În semn de răspuns la întrebarea lui, încuviință. Foarte încet, el luă un cățel în mîna lui mare și îl desprinse de mamela cățelei. Micuțul protestă scoțînd un chițait arțagos care îi făcu pe toți să izbucnească în rîs. Thad puse ghemotocul moale și cald în mîinile lui Elizabeth, care îl duse ilîngă obraz și îl frecă de pielea ei.

! - Este... e un el, nu-i așa?

Thad încuviință chicotind.

- Așa cred. Trei băieți și o fată.

- Poți să-ți dai seama dacă te uiți la burtica lor, spuse Matt, încîntat de superioritatea cunoștințelor sale. Băieții au penisuri.

- Ah, ce porcărie! se cutremură Megan, care îl ridică pe a! ei deasupra capului pentru a-l examina.

Încîntată că ea avea fetița, continuă să o țină cu blîndețe.

Elizabeth își dresă glasul. Simțea privirea :ZÎrnbitoare a iui Thad ațintită asupra ei.

- E atît de moale, murmură ea ținînd cățelul tot lîngă obraz.
- îți plac, mămica? o întrebă Matt.
- Bineînțeles. Sînt atît de frumoși.
- Putem să luăm și noi unul?
- Matthew!

Oare nu își învășase copilul bunele maniere așa cum trebuia?

- Te rog!
- Putem, mămica? i se alătură și Megan.
- Nu.
- De ce?
- Pentru că o avem pe Baby, Nu mai avem nevoie și de alte animale.
- O să avem grijă de el, pe cuvînt.
- Am spus nu.
- Dar, mămico...
- Matt, interveni Thad, căței: sînt dați deja. ,,
- Toți? întrebă băiatul cu tristețe în glas.
- Da. îmi pare rău, prietene.
- Nu-i nimic, mormăi Matt, cu capul plecat.

Thad își strecură un deget sub bărbia lui și i-o ridică.

- Poate că pînă data viitoare cînd Penny va face alți pui, o vom convinge pe mama voastră să ia unul, da?

Chipul băiatului se luminează.

- Da! spuse el și îi dădu mamei lui cățelul pe care îl ținea. O să-i spun lui Tire că a trebuit întîi să văd căței și data viitoare cînd Penny o să aibă pui, o să iau și eu unul.

Abia aștepta să îi povestească totul celui mai bun prieten a! său.

- Așteaptă-mă și pe mine, spuse Megan, care puse cățelușa lîngă mama ei și fugiră apoi amîndbi'spre ușa garajului.
- Aveți grijă ia mașini cînd traversați, strigă Elizâbeth. Și să fiți acasă peste cinci minute, pentru că e ora cinei.

- Bine, mămico.

Ușa se trînti în urma for.

Elizâbeth se uită la Thad și zîmbi neputin-cioasă.

- Unde am greșit, oare?

El rîse cînd o văzu atît de tristă.

- N-ai greșit deloc. Sînt niște copii minunați. Doar plini de energie. Continuînd să zîrnbească, o mîngîie pe Penny pe cap și aceasta îi linse, recunoscătoare, dosul palmei.

Ușa trîntită avusese efectul unui tunet, lăsînd o liniște apăsătoare în urmă. Garajul păru deodată un loc privat și intim. Nemișcarea aceea o făcu pe Elizâbeth să se simtă stînjițată. Cu excepția cîtorva cuvinte schimbate de Sa distanță, abia dacă îi cunoștea pe omul acela. Faptul că era singură, cu el era neliniștitor.

- Ar trebui să mă duc acasă să pregătesc cina, spuse ea și, aplecîndu-se ușor, puse cățelul lingă mama lui.

Acesta adulmecă și găsi un loc unde se putea hrăni.

Cînd Elizâbeth își retrase mîinile, Thad o luă prin surprindere întinzîndu-se peste cățea și pui pentru a i le lua într-ale sale. îi întoarse palmele spre lumină.

- Ce-ai pățit la mîini?

Șocul atingerii lui o lăsă aproape fără grai.

- Copacul. M-am zgîriat cățărîndu-mă, izbuti ea să îngaime pînă la urmă.

- Cum ajungi acasă, spălă-te cu un săpun dezinfectant și unge-le cu ceva.

- Așa o să fac.

El zîmbi după aceea ironizîndu-se:

- Cine oi fi eu să dau sfaturi de prim ajutor unei mame a doi copii?

Zîmbi și ea, dar își desprinsese mîinile, sperînd să nu fi părut prea grăbită.

Dar era. Abia se putea, stăpîni să nu-și încrucișeze brațele peste piept ascunzîndu-și mîinile ia subsuori, ca și cum s-ar fi rușinat de ele pentru că făcuseră ceva îngrozitor. O mînceau și nu numai datorită zgîrieturilor.

El se ridică odată cu ea și se îndreptară amîndoi spre ușă.

- N-am știut că ai motocicletă, observă ea, încîntată că i se ivise ocazia să întrerupă tăcerea.

O motocicletă era parcată într-o jumătate a garajului dublu.

- Da, am cumpărat-o cînd rri-am întors din Vietnam, dar nu prea am timp să merg cu ea, o fac mai mult în weekend-uri, dar îmi place foarte mult.

Vietnam? Fusesse, oare, soldat?

- Nu prea pari tipul care să meargă pe moto- I ciletă.

El se opri cu mîna pe clanță. | - Tipul? Doar nu ești una din acele persoane | ultraconservatoare care consideră că toți cei care încalecă pe o motocicletă sînt degenerați, nu?

-- Bineînțeles că nu. I - Foarte bine. Poate o să facem o plimbare cu I motocicletă odată. Dacă vrei. ; - Ah, nu cred, spuse ea repede, uitîndu-se f ciudat la motocicletă. Nu cred că mi-ar plăcea să i stau călare. Pe o motocicletă.

A fost destul timp și spațiu între cele două j propoziții pentru ca nedumerirea să se citească în privirea lui. Pentru o clipă i-o susținu pe a ei.

- Nu poți să știi pînă nu încerci.

Îi studie chipul căutînd să îi ghicească intenția ; și hotărî în sine a ei că, dacă acele cuvinte aveau : un dublu înțeles, era mai bine să-l ignore.

- Copiii mă caută, probabil, spuse ea jenată.

El îi deschise ușa, iar ea ieși în aerul serii care

devenise răcoros. Dar îi plăcea răceala aceea. O ajuta să își limpezească mintea. Se cuprinse cu brațele pentru a-și ține de cald și, de asemenea, i pentru ca el să nu îi vadă sfîrcurile, care se întăriseră sub bluză. Dacă le-ar fi văzut, ar fi crezut că...'

- Îmi plac toate porcăriile alea din dantelă pe care Se porți pe dedesubt.

- Poftim? zise ea, oprindu-se brusc și răsucindu-se.

El îi zîmbi dezarmant.

- Eu nu cred că sînt porcării. Îi citam doar pe Matt, spuse el apoi, cîntărind-o în acea manieră arogantă, posesivă și masculină pe care Adam o folosise prima- oară în Grădina Raiului și pe care nici o lege nu avea să o interzică vreodată. Hainele unisex nu-mi plac. Îmi face plăcere să mă uit la o femeie care se îmbracă feminin.

- Mulțumesc.

- Porți întotdeauna lucruri moi? o întrebă el arătînd spre bluza și sfîrcurile care se zăreau împungînd-o.

Ea își umezi buzele.

- Îmi place să port lucruri feminine. Și, în plus, e bine și pentru munca mea.

- Exact, vinzi și lenjerie în magazinul tău, nu-i așa?

Văzînd est era de surprinsă, el îi explică:

- Într-o zi cînd eram în Cavanaugh, te-am zărit prin vitrina lui Faniasy.

- Ah.

Prima ei reacție a fost de uimire față de faptul că el știa de ocupația ei. A doua a fost să se întrebe ce căutase, oare, ia hotelul Cavanaugh. Și a treia, să se certe pe sine pentru că era atît de naivă.

O mulțime de afaceri discrete se făceau între pereții camerelor în fiecare zi. De ce altceva să treacă un bărbat atrăgător, ca thad Randolph, prin holul hotelului Cavanaugh, în miezul zilei? Și trebuia să o fi făcut în miezul zilei, pentru că ea nu ținea deschis pînă tîrziu. Restaurantele hotelului erau bune, dar existau altele în oraș la fel de bune și chiar mai puțin costisitoare pentru

o masă de prînz. Sigur că se dusese îa hote! pentru a-și satisface un alt apetit.

- înainte să știu numele magazinului, m-am tot întrebat ce semnificație putea să aibă plăcuța mașinii.

- Ideea surorii mele, îi spuse Elizabeth, absentă.

Oare femeia cu care se înîlnise la Cavanaugh fusese angajată pentru după-amiază? Sau era vreo femeie obișnuită. Îndrăgostită de omul nepotrivit? Sau vreuna care căuta să uite astfel de tensiunea muncii?

Ce o interesa pe ea? Supărată din cauza acelei curiozități, spuse:

- Data viitoare cînd mai ai drum prin hotel, intră și prin magazin.

- Mulțumesc, O voi face. S-ar putea chiar să și cumpăr ceva. Marfa părea... interesantă.

Să fi fost o umbră sau privirea lui s-a îndreptat din nou asupra sînilor ei?

- Bine, mulțumesc încă o dată pentru că m-ai ; ajutat mai devreme.

- Plăcerea a fost de partea mea.

Din nou, cuvintele lui îi trimiseră un val de căldură prin trup. De aceea, îi spuse cu răceală:

- Noapte bună, domnule Rahdolph. : - Noapte bună, Elizabeth. :

Intenționat îi folosise numele mic, după ce ea evitase să îl folosească pe al lui. Dînd brusc din cap, ea se îndepărtă repede intrînd în propria-i curte. Își recuperează pantofii de îngă copac, dar nu | se opri să și-i pună, ci intră repede în casă pe ușa ' din spate. Abia cînd aceasta se închise în urma ei, își permise să răsuflă ușurată. Pauza, însă, nu dură mult, căci îi auzi pe copii intrînd pe ușa din ; față.

- Mămico?

- Aici, spuse ea lăsînd pantofii să cadă și ducîndu-se repede la frigider.

Din fericire, doamna Alder nu uitase să scoată o jumătate de kilogram de carne tocată din congelator. Era dezghețată.

- Ce avem la cină? întrebă Megan cînd intră pe ușa care despărțea bucătăria de restul casei.

- Hamburger.

- Pot să aprind eu grătarul de data asta?

întrebă Matt.

-- Nu, în seara asta voi prăji carnea.

- Ah, mămico, dar e atît de bună cînd o pregătești afară.

- Nu în seara asta.

- De ce?

Dumnezeule! Se săturase de întrebarea aceea.

- Pentru că eu sînt mama și eu hotărâsc. Acum duceți-vă la spălat și pe urmă veniți să pregătiți masa.

Ei se îndepărtară, mormăind în legătură cu faptul că era atît de nedreaptă. Îi lăsa gura apă la gîndu! să gătească pe cărbuni carnea, dar nu avea intenția să iasă în seara aceea. Toată vara fusese conștientă de prezența lui Thad Randolph pe veranda lui închisă, unde se uita la televizor pînă seara tîrziu. De fiecare dată cînd era nevoită să iasă, stătea la îndoială. Să-I salute, așa cum făcea cu toți ceilalți vecini? Să-i facă ușor cu mîna? Faptul că nu știa niciodată ce să facă o enerva la culme.

În caz că nu o văzuse, nu voia să-l facă să creadă că încerca să îi atragă atenția. Dar dacă o văzuse, nu voia ca el să știe că ea știa. Astfel că întotdeauna i se păruse mai prudent să îl ignore.

Comportarea ei era copilărească în cel mai bun caz și nepoliticoasă, în cel mai rău, dar o văduvă trebuia să aibă mare grijă de reputația ei.

Cu riscul de a părea neprietenoasă, Elizabeth fusese inabordabilă pentru sexul opus, de la moartea soțului ei, cu doi ani în urmă.

Îi făcuse cu mîna lui John în dimineața aceea, cînd ieșise pe ușa din spate, fără să bănuiască măcar că era ultima oară cînd îl mai vedea în viață. De fapt, Megan îi distrăsese atenția, amintindu-și că îi trebuia niște ață și o farfurioară de carton pentru școală. Elizabeth nici nu observase ce cămașă și ce cravată își pusese în ziua aceea. Își dăduse seama că avea părul prea lung, abia cînd se dusese la morgă pentru a-i recunoaște cadavrul care fusese scos dintre fiarele mașinii, l-au trebuit zile întregi pentru a-și aminti ultima discuție intimă. Ultimul lor sărut. Ultima dată cînd făcuseră dragoste.

Ceea ce avea să țină minte întotdeauna erau zîmbetul și rîsul lui, bunătatea și blîndețea lui, tandrețea cu care făcea dragoste și visele pe care ie avea pentru viitorul lor. Fusese un om extraordinar care îi dăruise doi copii frumoși și foarte multă fericire. Moartea iui îi lăsase un gol în suflet care nu avea șansa să se mai umple niciodată.

Rana aceea o supăra în această seară mai mult ca oricînd. De aceea, cînd se duse să îi învelească pe Megan și pe Matt, îi îmbrățișa atît de tare, încît ei deveniră stîmjeniti de emoția ei și se eliberară.

Îmbrățișarea aceea pasionată reprezenta mai mult decît dragostea ei față de copii. Arăta nevoia ei disperată de contact uman, de intimitate de orice fel. Simțea nevoia să primească dragostea și afecțiunea cuiva. Dragostea și afecțiunea unei persoane mature. Ale unui bărbat. Uneori, trupul și sufletul îi erau atît de înfometate, încît avea impresia că va muri.

După ce stinse luminile în toată casa, intră în dormitorul ei. și aprinse veioza de pe podea. Aceasta se afla lîngă patul ei într-un suport de alamă și

avea un abajur de sticlă în formă de nufăr. Refăcuse dormitorul la câteva luni după moartea lui John, pentru că îi evoca prea multe amintiri dureroase.

Acum era aranjat exact-după placul ei, dar nu găsea nici o bucurie. O cameră frumoasă trebuia împărțită cu cineva. Budoarul ei era ca o mănăstire. Lilah avea dreptate. Nu era deloc distractiv să duci o viață de călugăriță dacă nu erai așa ceva. Nu era deloc plăcut să te culci singură în fiecare seară. Tînjea după bucuria de a avea un trup fierbinte lângă ea. Dar ce putea face o văduvă decentă, cu doi copii care aveau nevoie de îndrumarea ei morală? Nimic. Contrar sfatului lui Lilah, nu se putea duce să agațe un bărbat doar pentru a-și potoli dorințele trupești. Nu era ca și cum ar fi luat o aspirină pentru a scăpa de febră.

Grație ideilor lui Lilah, mintea i-o luase razna în ziua aceea. Se purtase ca o proastă în fața lui Thad... domnul Randolph... în seara aceea. El probabil, că rîdea acum de cît de fîstîcîtă fusese bînd o salvase din copac.

„Supărată din cauza faptului că se purtase ca o puștoaică prostuță în fața unor umeri lați și a unor ochi albaștri care rivalizau cu ai lui Paul Newman, stinse lumina și se băgă în pat. Dar nu putu rezista tentației de a se uita printre lamelele jaluzelei ca să vadă dacă la el lumina mai era aprinsă. . Da. îl văzu prin geamul care înconjură veranda. Stătea tolănit într-un fotoliu și se uita la ecranul argintiu al televizorului. Era singur. Se întrebă dacă își alesese singurătatea din proprie voință sau o ura la fel de mult ca ea

- Și pe urmă ce s-a întîmplat?
- Pe urmă el s-a întins și a dat-o jos
- Domnul Randolph?
- Îhî. l-a pus mîinile... aici.
- Dar asta a fost după ce s-a rupt juponul.
- Ah, da, am uitat de asta.
- I s-a rupt juponul? Peste asta ai sărit.
- Bună dimineața.

Trei capete se întoarseră cînd se auzi vocea somnoroasă a lui Elizabeth. Legîndu-și cordonul capotului, care depășise cu mult vîrsta pensiei, ea îi aruncă lui Lilah o privire ucigătoare și se îndreptă spre cafetieră.-^

- De ce nu m-ai trezit? întrebă ea, amestecînd Sweet'n Low în cafeaua fără zahăr.
- Pentru că se pare că aveai mare nevoie de odihnă, spuse Lilah zîmbind felin și mușcînd dintr-o bucățică de costiță.
- Văd că deja ați luat micul dejun.

Pe masa rotundă din bucătărie se aflau trei farfurii murdare.

- Am făcut niște clătite pentru copii. Vrei și tu?

- Nu, se răsti Elizabeth.

În mod normal, ar fi fost bucuroasă că Lilah trecuse pe acolo să pregătească micul dejun pentru Megan și Matt, așa încît ea să poată dormi mai mult. Sîmbăta ținea magazinul deschis de la prînz pînă la cinci. Era singura dimineață a săptămîinii cînd nu se trezea la șase și jumătate.

- Duceți-vă la treburile voastre, le spuse ea copiilor cu asprime. Faceți paturile și puneți lucrurile murdare în coșul de rufe.

- Pe urmă pot să ies la joacă?

Da.

Zîbind pentru prima oară în ziua aceea, Elizabeth îl bătuse ușor peste șezut pe Matt cînd trecu pe iirigă ea și pe Megan o îmbrățișă scurt.

- Drăguți copii, remarcă Lilah cînd rămaseră singure.

- Și vorbăreți. Mai ales cînd e cineva care să-i tragă de limbă.

- Dar nu i-am tras de limbă, spuse Lilah, pe bună dreptate. Doar am întrebat ce e nou și ei mi-au spus.

Își propti coatele pe masă și se aplecă puțin înainte.

- Chiar te-a salvat domnul Randolph din copac, așeară?

Nu avea nici un rost să nege.

-Da.

- Grozav! exclamă Lilah bătînd din palme.

- N-a fost cine știe ce. Deloc atît de melodramatic cum faci tu să pară.

- Tocmai ajunseseim la partea cea mai interesantă cînd ai apărut tu. Ce-i cu juponu! rupt?

- Nirtiic. Mi s-a agățat într-o cracă.

- Și, el l-a desprins? întrebă ea zîbind de-a dreptul lasciv.

- Da, dar a fost o experiență umilitoare. M-am simțit teribil de prost. Cum arată? Ce-a spus?

- Las-o baltă, Lilah. Este... prea bătrîn.

- Bătrîn?

- Ei bine, și tu ai observat că are părul alb. E prea bătrîn pentru mine.

Lilah se încruntă.

- Cît de alb? Cît de bătrîn?

- Nu știu. Nu l-am întrebat, spuse ea, arțagoasă.

- Hmm, oricum e un început, Gel puțin i-ai atras atenția.

- N-am făcut-o intenționat.

- Rezultatul e același.'

- Bagă-ți odată în cap că nu există nici un „rezultat”.

- Nu mai striga la mine, Elizabeth. Mă interesează numai binele tău.

- Să nu te mai intereseze.

Lilah se rezemă de spătarul scaunului oftînd exasperată.

- Dumnezeule! Ești morocănoasă ca un urs bătrîn în dimineața asta. Știi ce cred eu? Că ai fi mult mai bine dispusă dacă și-ar petrece mai mult timp desprinzîndu-ți juponul

- Lilah, zisa Eîizabeth pe un ton muștrător. Lilah, însă, era netulburată.

- Uite, citește asta pînă spăl eu vasele, spuse ea, azvîrlindu-i o revistă, după care se apucă să strîngă masa.

Era o publicație lunară foarte cunoscută care se bucura de atenția multor cititoare.

- Pagina zece.

Elizabeth o răsfoi pînă la pagina respectivă. După ce citi titlul, își ridică privirea spre sora ei, care, intenționat, o ignoră.

Pînă cînd Elizabeth termină de citit articolul acela lung, Lilah pusese toate vasele în mașina de spălat. După aceea reveni la masă. Cele două surori se priviră.

- Ei bine? spuse Lilah, în sîrșit.

- Ei bine?

- Ce părere ai de ideea asta?

- Doar nu vorbești serios? Te aștepti ca eu să pun pe hîrtie toate fanteziile mele spre a fi publicate?

- Exact.

- Ești nebună.

- Ba sînt sănătoasă. Și tu ești la fel. La fel și fanteziile tale. Numai că sînt gata să pariez că sînt mult mai detaliate și mai romantice decît multe altele. Ce găsești rău în a le scrie și a le trimite editorului care vrea să adune mai multe la un loc?

- Ce gălesc rău? strigă Elizabeth. Faptul că am doi copii.

- Doar n-or să cumpere un exemplar, nu?

- Nu face pe deșteapta, Lilah, Ideea ta e absurdă. Nu m-aș simți blrie să fac așa ceva. Sunt mamă. Văduvă.

- Dar nu ești deloc o bătrînică, ba dimpotrivă, ești o femeie tînără și atrăgătoare căreia soțul i-a murit prematur. Scrie acolo că vor povestiri de la femei „obișnuite”. Te încadrezi. Singurul lucru care nu-i obișnuit la tine este viața ta amoroasă, care lipsește cu desăvîrșire. Dar, adăugă ea repede, văzînd că Elizabeth tocmai voia să zică ceva, asta poate fi un avantaj.

Faptul că lipsește ar putea face ca fanteziile tale să fie senzaționale.

Elizabeth își dădu ochii peste cap.

- Nu pot s-o fac. Habar nrarn de unde ți-a venit o asemenea idee.

- Uite, spuse Lilah punînd mîna pe masă, tu scrii fanteziile, oricîte vrei, și eu mă ocup de restul. Le voi trimite sub un pseudonim ca să rămîi anonimă. O să fac totul în afară de încasarea banilor pe care editorul îi va expedia cînd manuscrisele îți vor fi acceptate.

- Bani?

- N-ai citit paragraful respectiv?

- N-am ajuns pînă acolo.

- Uite, spuse Lilah arătîndu-i partea de text cu pricina. Vor plăti două sute cincizeci de dolari pentru fiecare fantezie aleasă, indiferent cît e de scurtă sau lungă, dacă e veche sau contemporană, la persoana întîi sau altfel.

Fără să vrea, Elizabeth deveni interesată.

Cheltuise aproape toți banii din asigurarea pe viață a lui John și economiile lor pentru a deschide magazinul. Încă de la început, Fantasy, care era plasat în holul aglomerat al hotelului Cavanaugh, adusese profit, dar nu cine știe ce. Nu era săracă, dar nu își putea permite ex-travaganțe. Pe măsură ce copiii creșteau, deveneau și mai costisitori. Se întrebă adesea de unde avea să facă rost de bani pentru a-i trimite la colegiu.

Pe de altă parte, părea rușinos să cîștige bani din scrierea celor mai secrete fantezii ale ei.

- Nu sînt scriitoare.

- De unde știi? Ai încercat vreodată? Întotdeauna ai avut note bune la engleză. Și, în plus, din cîte am înțeles, nouăzeci și nouă la sută din scriere e imaginație, și din asta ai destulă, Lizzie, spuse Liih înflăcărîndu-se. Este ceva pentru care te-ai pregătit toată-viața. Nimeni nu visează mai mult ca tine. Ar fi timpul să faci din pierderea asta de timp ceva profitabil.

- Nu pot.

- De ce? Va rărnîne micul nostru secret, ca pe vremea cînd lipeam papucii bunicii cu clei de podeaua dulapului.

- Dacă-mi aduc aminte bine, asta tot ideea ta a fost. Și eu am: fost muștruluită pentru că te-am lăsat s-o faci.

- Distracția a meritat toată muștruluiala, spuse Liih dînd din umeri. Elizabeth oftă știind că Liih nu se mulțumea niciodată cu un refuz.

- Nici n-aș avea timp să stau să scriu.

- Dar ce altceva faci noaptea?

Avea dreptate și Elizabeth trebui să recu-noască. Se ridică de la masă și luă cafetiera de pe dulap.

- M-aș simți prost știind că toată lumea îmi citește fanteziile.

- Foarte bine! Asta înseamnă că sînt tari. Exact asta și vor. Vezi? „Explicite, dar cu gust”, citi ea din revistă. Adică să fie bune și murdare, dar nu de prost gust.

- Cred că ți-a scăpat ceva.

- Bine, ai de gînd s-o faci sau nu?

- Nu. Dacă-ți place chiar ațit de mult ideea, de ce n-o faci tu?

- Pentru că n-am creativitatea ta. Cînd jucam „dă-impresia”, tu erai cea care făcea scenariile. Eu doar jucam rolurile.

Se simțea cedînd. Ar fi fost un mod în care își putea alina frustrarea sexuală. O provocare de care avea nevoie. Ceva de făcut care era al ei și numai al ei. Nu ceva ce făcea pentru copii sau pentru magazin, ci pentru ea, femeia. Avea atît de puține preocupări pentru sine.

- Eu știu, Lilah, spuse ea, nepregătită să cedeze complet. Pare atît de... atît de...

Vocea i se frînse cînd zări ceva dincolo de curtea ei. Thad Randolph își făcea de lucru cu niște chereștea pentru a construi ceea ce părea a fi un țarc. Probabil pentru căței. Matt îl ajuta ținîndu-i cuiele. Megan, care stătea într-un leagăn vechi pe care fostul proprietar al casei lui Thad îl agățase de craca unui stejar, dădea indicații, cu Baby moțîind în poală.

Ceea ce îi atrase, însă, atenția lui Elizabeth, era bărbatul. Cămașa îi era deschisă lăsînd să se vadă un piept zdravăn și un stomac plat. Smocuri de păr închis la culoare și ondulat se vedeau în locuri strategice. Mușchii supli ai brațelor și umerilor se contractau și se relaxau de fiecare dată cînd se mișca. O șuviță de păr umed de sudoare îi căzuse în ochi. Rîse de ceva ce spusese Matt și, cînd o făcu, își dădu capul pe spate arătînd un gît puternic și bronzat. Cînd se ridică și își scutură blugii de rumeguș, Elizabeth nu putu să nu observe că îi stăteau lipiți de coapse.

- Ce s-a-ntîmplat? întrebă Lilah ridicîndu-se și venind lîngă ea, pentru a se uita pe fereastra de deasupra chiuvetei.

Elizabeth își auzi sora geniînd. Pentru cîteva clipe îl priviră pe Thad Randolph, pînă cînd acesta ridică toată construcția pe umăr și o duse în garaj. Matt și Megan îl urmară țopăind.

Elizabeth se întoarse cu spatele la sora ei și își făcu de lucru turnîndu-și încă o ceașcă de cafea.

- Bătrîn, hm? făcu Lilah, melancolică.

- Ți-am spus că nu mi-am dat seama de vîrstă.

- Lizzie, bărbații care arată așa nu îmbă- trînesc, ci se coc. Arătînd așa, ce naiba mai con-tează că are cincizeci de ani? Sau o sută cincizeci?

- Pentru mine nu are nici o importanță. Ceea ce pare să-ți scape.

- Ce culoare au ochii?

~ Albaștri.

Un albastru sclipitor, strălucitor ca de safir,

- Și cu ce se ocupă?

- Este proprietarul unei companii care fabrică ciment, parcă. Așa mi-a spus unui din vecini, după ce s-a mutat. Scrie pe jeep numele companiei. Lilah pocni din degete.

- Randolph Concrete1. Sigur. Camionetele lui se văd pe toate șantierele de construcții din oraș.

Trebuie să aibă mulți bani.

- Mama ne-a spus întotdeauna că e vulgar să discuți despre situația financiară a cuiva.

Lilah încetase de multă vreme să se mai gândească la ce anume considera mama lor vulgar. Se uita nestingherită pe geam sperînd să îl mai zărească.

- L-ai văzut cum mînuia unealta? Elizabeth întoarse capul repede și Lilah chicoti.

- Te-am prins! Eu mă gîndeam la ciocan. Tu la ce te gîndeai?

- Ceea ce crezi tu e complet greșit, spuse Elizabeth cu asprime.

- Și ce-ar fi adică?

- Că s-ar înfiripa o poveste de dragoste peste curțile noastre. E un bărbat cumsecade și are răbdare cu copiii.

- O adevărată calitate, dacă stăm să ne gîndim ia „vîrsta lui înaintată”, spuse Lilah cu sarcasm. Nu îl deranjează în timpul somnului de după-amiază?

Elizabeth îi aruncă o privire fîroasă.

- Ca să fiu sinceră, îi sînt recunoscătoare pentru timpul pe care și-l petrece îndeosebi cu Matt. Băiatul are nevoie de influența unui bărbat. Dar totul se oprește aici, Lilah. N-aș putea să mă Randolph.

- Ți-a! verificat pulsu! în ultima vreme? Dacă nu ; te atrage, înseamnă că ești moartă.

Elizabeth oftă.

- Mu e genul meu. E prea... viguros. Prea solid...

- Hmm, făcu Lilah, plesnind din buze.

Elizabeth făcu un efort extraordinar pentru a ignora și acest lucru.

- Nu mi-ar plăcea niciodată genul ăsta „pălărie tare”.

- Pun pariu că nu numai pălăria lui e tare, spuse Lilah, zîmbind ștregărește.

Notă:

1. Betonul Randolph (engl.)

- Ah! N-ai vrea să te duci să te bălăcești în mocirlă? Sînt convinsă că mintea ta s-ar bucura într-un asemenea mediu, spuse Elizabeth, dar Lilah rîse. Și uită de povestea cu scrisul fanteziilor pentru a fi publicate. Nici măcar n-am riici o fantezie!

Cifrele începură să îi apară din nou neclare în fața ochilor. Nerăbdătoare, Elizabeth lăsă jos stiloul și renunță să se mai concentreze asupra situației financiare a magazinului. Era luni dimineață și magazinul nu se deschisese decît de o jumătate de oră. Pînă atunci nu avusese nici un cîierit. Se mai ocupa puțin de contabilitate în așteptarea domnului Adam Cavanaugh. Fusese înștiințată că va trece prin hotel mai tîrziu, în cursul zilei.

Dar, de fiecare dată cînd încerca să se concentreze asupra coloanelor cu profituri și pierderi din fața ei, mintea începea să îi rătăcească. Își amintea mereu de discuția avută cu Lilah sîmbătă dimineață. Sora ei îi sădise sămînța în terenul fertil al creierului, unde se dezvoltase, în ciuda faptului că își dorise să moară.

Nici dacă un anchetator i-ar fi vîrît în unghii așchii de bambus, Elizabeth nu ar fi acceptat să pună pe hîrtie fantezia cu grajdul sîmbătă seara tîrziu, în intimitatea dormitorului ei. Se jucase cu acea idee ispititoare toată seara, în timpul cînei de la McDonald și al vizionării filmului de Walt Disney cu care își tratase copiii în seara aceea. Știind că exista șansa să îl vadă pe Thad Randoiph, nu voise să se aventureze pe afară. Îi lăsase afară și pe copii cît mai mult posibil și fusese dezamăgită vîzînd că jeep-ul lui nu era pe alee cînd ei veniseră în casă, în cele din urmă.

Ieșirea a meritat efortul. Copiilor ie-a plăcut foarte mult filmul și o sărutaseră pe rînd, drept mulțumire, cînd le-a urat noapte bună. Dar, ca de obicei, s-a dus la ea în dormitor apoi, s-a dezbrăcat și s-a băgat în pat, singură.

Atunci a luat un carnețel cu spirală din sertarul noptierei și a început să exprime în cuvinte imaginile pe care mintea ei ie zugrăvea în permanență. Se pierdu în ace! efort. Cuvintele păreau să apară pe hîrtie fără voia ei. Curgeau liber din peniță, de parcă aceasta ar fi fost bagheta magică din povestea pe care tocmai o văzuse.

Descrierile personajelor, hainelor, peisajelor, toate veneau cu foarte mare ușurință pentru că le vedea foarte clar. Erau, însă, unele cuvinte pe care îi venea greu să le scrie. Cuvinte pe care nu avea niciodată ocazia să le rostească. De exemplu, denumirile părților anatomice sau cuvintele cu conotații clar sexuale. Dar le scrise, totuși. Cînd puse punct după ultima propoziție, trupul îi era scaldat în sudoare și inima îi bătea nebunește.

Puse stiloul! deoparte și reciti ce scrisese. După ce! din urmă cuvînt, azvîrli pătura, rupse paginile din carnețel și le distruse în baie.

Fantezia ei păruse o tîrnperie. Lilah era nebună și ea era la fel pentru că o ascultase. Agitată, se întoarse în pat și stinse veioza. Încercă să adoarmă, închizînd ochii strîns încît o apucă durerea de cap. Răsucindu-se cînd pe o parte, cînd pe alta, încercă să se convingă de faptul că ceea ce scrisese era atît de prost încît nu putea fi citit. Dar nu era adevărat. Rupsesese paginile tocmai pentru că totul fusese foarte bun.

Trăise douăzeci și nouă de ani și habar, nu avusese ce minte murdară avea! Faritasy era închis duminica. În după-amiaza aceiei ziie dusese copiii la un picnic în parcul municipal, pentru a le oferi o ocupație și pentru a-i ține departe de casă. Cînd au plecat, Thad era afară și tunde tufele.

- Poate să vină și Thad la picnic? întrebuse Matt, cînd ea îl împinse în mașină.

- Thad e ocupat.

- Poate că n-ar fi ocupat dacă l-am ruga să vină la picnic.

- N-o să-! rugăm.

- Dar avem destulă mîncare.

- Poate să mănînce și dintr-a mea, se oferi Megan.

Eiizabeth se urcă la volan și pomi repede mașina pentru a pune capăt discuției. Picnicul fusese foarte plăcut. Dar, în timp ce copiii se jucau, Eiizabeth stătu pe o bancă analizînd ceea ce scrisese noaptea trecută. Se gîndi la schimbări și la moduri de a îmbunătăți textul. După aceea, însă, își aminti că nu mai exista și, deci, era un subiect închis. Se sili să uite.

Venise ziua de luni. Avea de lucru. Proprietarul hotelului putea să apară dintr-o clipă în alta. Și ea încă nu uitase visul erotic pe care îl încredințase hîrtiei. O preocupau fantezia și vecinul ei problematic.

Deși el reprezenta problema, nu era deloc problematic. Nu putea să dea vina pe el pentru orice. Ca vecin, era perfect. Ar fi putut fi un burlac scandalagiu care să cheme tot timpul femeii pe acasă. Ar fi putut organiza orgii care să dureze nopți la rînd, nelăsînd-o să doarmă. Ar fi putut să strîmbe din nas din cauza zgomotului pe care îl făceau copiii cînd se jucau în curte. Motocicleta părea puțin nepotrivită. Bănuia că nu este un înger, dar cel puțin nu era nevoită să aibă de-a face cu un destrăbălat.

Bineînțeles că ar fi putut fi puțin mai modest și să-și fi încheiat cămașa cînd lucra în curte. Pe de altă parte, însă, ar fi putut să riu poarte nici o cămașă. Dacă n-ar fi avut cămașa cînd s-a întîmplat incidentul cu Baby? Dacă brațele și bicepsii lui ar fi fost goi cînd i-a înconjurat mijlocul cu mîinile lui puternice? Dacă ar fi trebuit să îi atingă umerii goi, să se lipească de pieptul lui lat și păros și de stomacul plat? Dacă...

- Doamnă Burke?

Elizabeth tresări de parcă ar fi fost împuşcată și văzu uri grup de persoane lângă ușa magazinului, în interior. O priveau nedumeriți și se întrebă de câte ori îi rostise numele acel bărbat, înainte ca ea să îl audă.

- Da? spuse ea, stînjinită.

- Bună ziua. Sînt Adam Cavanaugh.

Bărbatul acela brunet și cu ochii negri care înainta pe covorul plușat, cu mina întinsă, era superb. Îmbrăcat impecabil într-un costum cu dungulițe subțiri din trei piese, izbutea totuși să arate ca un pirat din Caraibe. Acea flacără neastîmpărată se afla în zîmbetul Sui, larg, alb și prietenos și în ochii de culoarea cafelei, care sclipeau amuzați, de parcă ar fi știut că o prinsese în timpul unui vis nerușinat. Îi strînse mîna cu fermitate.

- Domnule Cavanaugh, ce plăcere s a va cunosc personal, spuse ea felicitîndu-se pentru faptul că nu se bîlbîise, ceea ce, date fiind împrejurările, era, într-adevăr, ceva.

- Valabil și pentru mine, spuse el, dîndu-i drumul rînii și rotindu-și privirile prin magazin.

Întorcîndu-se spre cei din anturajul său, care* roiau în jur plini de respect, încuviință cu o vizibilă satisfacție.

- Fotografiile pe care le-am văzut nu au fost corecte față de Fantasy, spuse el, revenind, cu privirea asupra lui Elizabeth. Îmi place foarte mult.

- Vă mulțumesc.

- De unde v-a venit ideea?

Ea dădu din umeri.

- Întotdeauna mi-au plăcut lucrurile frumoase, feminine. Cînd m-am hotărît să cumpăr un magazin, asta am vrut să vînd. Am încercat să găsesc un loc potrivit pentru un astfel de magazin, de unde bărbații să cumpere ceva pentru... doamnele lor. Pe vremea aceea, hotelul Cavanaugh abia se construia, spuse ea zîmbind. Părea locul cel mai potrivit.

- Foarte interesant.

- Mă bucur că și dumneavoastră ați văzut același potențial ca și mine, și ați acceptat propunerea pe care v-am făcut-o.

- De fapt, nu pot spune că eu v-am aprobat ideea. Am manageri care se ocupă de închirierea spațiului. Cu toate acestea, sînt încîntat că au decis în favoarea dumneavoastră.

Era îngrozită de naivitatea de care dădea dovadă. Adam Cavanaugh era mult prea important pentru a se ocupa personal de fiecare chirie. Simți că roșește.

- Sînt sigur că înfățișarea dumneavoastră face să vă crească vînzările, doamnă Burke.

Cavanaugh îi studie chipul și pieptănătura. Cocul era destul de larg și desfăcut, dînd impresia că fusese răvășit. Poate de mîinile mîngîietoare ale unui bărbat.

- Arătați foarte bine.

Elizabeth se încălzi sub privirea lui.

- Am făcut puțin ceai, spuse ea sperînd să îi distragă atenția îndreptîndu-i-o asupra unui ceainic de argint și a unui serviciu de porțelan ce se afla pe o masă rotundă acoperită cu o față de masă din dantelă. Vreți să gustați din bomboanele de ciocolată pe care le vînd?

- Renunț la ceai, dar la bomboane în nici un caz, spuse e! cu un zîmbet sclipitor, aproape copilăresc.

Adam Cavanaugh nu era numai un bărbat foarte frumos, dar era și plăcut. A stat de vorbă cu Elizabeth în timp ce însoțitorii lui au băut ceai și au mîncat bomboane de ciocolată în valoare de aproape cincizeci de dolari. Părea să îi intereseze cu adevărat. Cînd ea a pomenit de copii, el i-a pus o mulțime de întrebări și a fost foarte atent la răspunsuri. Nu era de mirare că avea atîta succes. Știa să asculte și îl făcea pe interlocutor să aibă impresia că ceea ce spunea era important, interesant și captivant.

Îi luă din nou mîna și i-o ținu într-ale sale.

- Voi rămîne în oraș cîteva săptămîni, spuse el. Ne putem întîlni între patru ochi?

- Bineînțeles, răspuse Elizabeth cu mai multă siguranță decît simțea.

Atingerea iui era a unui bărbat obișnuit să atingă femeile în mod frecvent, care știa cum să o facă și căruia îi plăcea să o facă.

- Atunci, abia aștept.

Îi mai reținu mîna cîteva clipe înainte de a-și lua rămas bun și ae a pomi spre ușă. Se opri brusc ia vederea femeii care se afla în prag. Aceasta purta o pereche de colanți negri din piele vîrțiți în cizme înalte pînă la genunchi. Un șal lung cu multe franjuri era aruncat peste un pulover negru pe gît. Cercei de aur în formă de toarte îi atîrnau lă urechi aproape atirigîridu-i umerii.

Era Lilah. Lui Elizabeth îi tresări inima cînd văzu neastîmpărul din privirea surorii sale. Lilah era atît de imprevizibilă, încît niciodată nu puteai ști ce avea să facă sau să spună.

- Bună, Adam, spuse ea aruncîndu-i lui Cavanaugh un zîmbet îndrăzneț și uluitor.

La auzul aceiui. ton familiar, cîțiva din însoțitorii lui pâliră.

- Te-am recunoscut după fotografia din ziar.

Deși ar fi trebuit să își îngrijească vocabularul,

sarcina de a face prezentările îi reveni lui Elizabeth.

- Domnule Cavanaugh, ea este sora mea, Lilah Mason.

- Încântat, domnișoară Mason.

Lilah stătea sprijinită cu umărul de tocul ușii, într-o poziție relaxată care se potrivea foarte bine cu tonul lenș și privirea pe jumătate încetoșată.

- Încântat să faci ce?

Unul dintre însoțitorii lui Cavanaugh își drese glasul. Un altul gemu. Din spatele fii Adam., Elizabeth o privea amenințător, dar Lilah era netulburată

- Dacă tocmai piecai, nu mă lăsa să te rețin.

- Nici nu doresc, spuse Cavanaugh, după. care se întoarse spre Eizabeth, o salută scurt din cap și trecu pe lângă Lilah care continua să stea cu indolență rezemată de tocul ușii.

Toți ceilalți din anturaj își urmară repede stăpînul furios,

- Lilah, cum ai putut? șuieră Eizabeth, imediat după plecarea lor.

Lilah începu să rîdă,

- Lirtiștește-te, Eizabeth. L-ai făcut să-ți mănînce din palmă. Am urmărit totul prin vitrină. M-am purtat atît de urît ca, în comparație cu mine, tu să pari un înger. De fapt, ți-am făcut chiar o mare favoare.

- Ei bine, nu-mi mai face! M-am simțit teribil ds jenată. Marna și tata ar fi îngroziți.

Lilah își înfășură șalul ca un matador.

- Mă-ndoiesc. Știu foarte bine că sînt oia neagră. Pot să iau această ultimă bomboană? Credeam că nemîncății ăia n-or să mai lase nici una.

Viri bomboana în gură și începu să mestece hotărîță.

Eizabeth își frecă fruntea.

- Mă doare capul îngrozitor.

Lilah o compătimi.

*

- Cum a mers înainte să-mi fac eu apariția? Părea că b'ine, din locul unde am stat.

- E fermecător.

- Și eu mi-aș permite să fiu fermecătoare, dacă aş avea milioanele lui.

Elizabeth ignoră aluzia.

- Nu mă așteptam să fie atît de sincer și de prietenos. Credeam că o să fie mai rece și mai strict în legătură cu afacerile. Stînjenitor.

- Să fim sincere, Lizzie, e ca o minge de biliard, dar e numai prefăcătorie. Nu-ți dai seama? Bucură-te de farmecul lui, dar nu te îndrăgosti.

- Mi-a plăcut.

- E și normal să-ți placă.

. - M-a rugat să ne întîmînim între patru ochi, curînd.

- Zău? zise Lilah, sorbind din ceașca-de ceai, după care se strîmbă și o puse înapoi pe masă.

- Nu mai spune .Zău?" pe tonul ăsta. Va fi'o întîlnire de afaceri.

Lilah o privi cu scepticism.

- Strict de afaceri.

- Sînt convinsă, spuse ea pe un ton care lăsa de înțeles că nu credea nici măcar o clipă.

- Nu pricep de ce îl bănuiești atît de mult.

-- Să-ți spun de ce. E superb, asta-i foarte adevărat. Dar n-am niciodată încredere în bărbații i care arată astfel. Pur și simplu, n-am încredere în ei. Trebuie să fie un vierme într-un măr atît. de frumos.

Eiizabeth se săturase de acest subiect. Probabil că Adam Cavanaugh nu îi va mai vorbi niciodată. Ba poate îi anula și contractul de închiriere datorită comportamentului lui Lilah.

- De fapt, ce cauți aici? Nu ai pacienți azi? Și asta-i cea mai recentă costumație a fiziote- rapeuților?

- Depinde de felul terapiei, spuse ea rîzînd. zgomotos. Nu-ți place costumul? întrebă Lilah, făcînd o piruetă, și Eiizabeth trebui să admită că sora ei arăta extraordinar. De fapt, port chestia asta pentru unul dintre pacienții mei. E paraplegic în urma unui accident de motocicletă. E convins că lumea are prejudecăți cu privire la motocicliști, inclusiv eu. Așa că m-am gîndit să-i arăt ce spirit liber sînt.

Eiizabeth își aminti de discuția avută cu Thad în legătură cu motocicletele și încălecatul pe ele.

Lilah o readuse la realitate.

- Ai scris vreo fantezie pentru mine?

- Nu.

imediat, Lilah își dădu seama că mințea, dar înainte să poată întreba ceva, își făcu apariția un client, care privi în jur stingherit. Eiizabeth recunoștea simptomele. Nu se simțea bine într-un mediu atît de feminin, exact Ca o femeie care ar intra într-o fierărie pentru a căuta un anume șurub. Avea aceeași expresie rătăcită.

- Vă pot ajuta cu ceva, domnule? îl întrebă ea.

- Caut ceva pentru soția mea. Un cadou de aniversare.

- Am o gamă foarte largă de parfumuri în sticlute de cristal. Doriți să ie vedeți?

Lifah intră în acțiune. își așeză șalul mai bine și porni spre ușă unduindu-se. Cînd trecu pe lîngă bărbatul cel nervos, burtos și cu chelie, îi șopti:

- Renunță la sticlulele de parfum. Dacă vrei ceva pe care să nu se așeze praful, cumpără' jartiera roșie din satin.

' - ... la carnaval simbătă seara.

Ultimele cuvinte din monologul nesfârșit al lui Matt străpunse durerea de cap a lui Elizabeth și amintirea tulburătoare a întâlnirii cu Adam

.Cavanaugh. Furculița se opri la jumătatea drumului între friptură și gură. Carnaval?

- Festivalul Toamnei de la școală, mămico, îi explică Megan cu răbdare.

Semăna mult cu John. Lui îi plăceau foarte mult amănuntele. Era

întotdeauna bine organizat,

punctual și stăpîn pe sine. În timp ce Elizabeth era total distrată, fiica el nu uita niciodată nimic.

- Ah, da, sigur. Festivalul Toamnei.

Își aminti că lipise pe ușa frigiderului o astfel de notă cu vreo săptămînă în urmă.- Uitîndu-se acum, văzu hîrtia mîzgăliiă și cu șase fantome desenate pe ea.

- Sîmbăta asta?

- De ia șapte la nouă și jumătate,'o informă Megan. Și vrem să stăm tot timpul, nu-i așa, Matt?

- Da. Tombola n-o să fie înainte de nouă și un sfert și pînă atunci nu putem pleca. La fel a spus și Thad.

- Thad? Ce amestec are el în toate astea?

- L-am invitat să meargă cu no

Elizabeth trînti furculița în farfurie.

- Nu vorbești serios, sper? îl întrebă ea pe Matt cînd fu din nou în stare să vorbească.

Matt o privi prudent și încuviință încet din cap.

- Astăzi după-amiază.

- Și el ce-a spus?

Îi era groază să audă răspunsul.

- A zis că bineînțeles.

Elizabeth strînsese din buze pentru a nu rosti înjurăturile care îi veneau în minte.

- Matt, cum ai putut să faci una ca asta fără să vorbești mai întîi cu mine? Nu-mi vine să cred că.

- Ea a zis că pot.

- Cine a spus că poți?

- Învățătoarea mea, domnișoara Blanchard. Trebuie să vină ambii părinți la festival. Toți ceilalți copii au o mămică și un tătîc. Din moment ce eu n-am un tătîc, am întreat-o dacă aș putea să invit pe altcineva și ea a zis

că pot, spuse el și buza de jos începu să îi tremure. Dar tu n-o să-l lași pe Thad să vină cu noi. N-o să ne lași să ne distrăm. Ești rea! Ești cea mai rea mamă din lume.

Băiețelul fugi de la masă plîngînd, răsturnîndu-și paharul cu lapte.

Elizabeth îl lăsă să plece și își propti capul în mîini. Privi deprimată laptele vărsat pe masă, care începu apoi să picure pe gresie, dar tot nu se mișcă.

Îi fusese foarte greu lui Matt dnd începuse să se ducă la grădiniță și își dăduse seama că majoritatea copiilor aveau un tată în viață, chiar dacă acesta era divorțat de mama lor și locuia într-o altă casă. Matt era foarte mic cînd murise John, așa că nu își amintea cum era să aibă un tată.

Elizabeth își petrecuse ore întregi explicîndu-i moartea lui John. Dar pentru un copiii de cinci ani era de neînțeles conceptul de tată decedat, cu atît mai puțin ceva cu care să se consoleze.

Mamă, tot laptele curge pe podea. Vrei să curăț eu?

Eiizabeth își ridică privirea și mîngîie părul drept, de culoarea grîului al lui Megan.

- Nu, scumpa mea. O să curăț eu. Dar îți mulțumesc că te-ai oferit.

- Eu i-am spus lui Matt că ar trebui să te întrebe mai întîi pe tine.

- O să vorbesc cu el cînd o să se mai liniștească.

- Îi dai voie lui Thad să vină cu noi?

Tonul rugător al fiicei ei o izbi pe Eiiizabeth. Orice fetiță simțea nevoia unui tată și Megan suferea mult pentru că nu avea unul.

- Bineînțeles că poate veni, șe auzi ea spunînd și se sili să zîmbească.

După ce termină de strîns vasele, plecă în căutarea fiului ei, pe care îl găsi întins în pat și cu ursulețul Pooh în brațe. Pe obraji i se vedeau urmele sărate ale lacrimilor uscate. Eiiizabeth se așeză pe marginea patului și se aplecă să îl sărute pe frunte.

- Îmi pare rău că am strigat la tine.

El nu spuse nimic, dar își înghiți un suspin.

- Am fost doar foarte surprinsă, Țpuse ea apoi și îi explică motivul pentru care ar fi trebuit să fie consultată înainte de a face invitația. Dar cred că, de data asta, nu-i nimic. .

Ochii i se luminară imediat.

- Poate să vină?

- Dacă vrea.

- Mamă, e grozav!

Da, grozav, își spuse Elizabeth. După ce se culcară copiii, ea se gîndi că, poate, Thad era ia- fel de lipsit de entuziasm fața de-carnaval cum era ea fața de perspectiva de a-S avea alături. Poate că acceptase invitația din milă

față de capiii ei care nu aveau tată. Nu ar fi trebuit, oare, să îi ofere ocazia de a se retrage frumos?

Își scoase șorțul, își dădu cu ruj și traversă, curțile întunecate. El stătea în fotoliu pe veranda din spate. În timpul weekend-ului o închisese pe toată pentru iarnă. În lumina televizorului văzu alături "o tavă cu rămășițele cinei. O friptură și o bere.

Nu se uita la televizor, ci pe o revistă. Se întrebă dacă era cumva o revistă pentru bărbați., plină cu fotografii ale unor femei goale. Dacă era așa, nu ar fi fost momentul potrivit pentru vizita ei, Dar ajunsese pînă acolo și voia să termine totul cît mai repede, așa că nu ar fi vrut să se oprească. Nu a observat-o pînă cînd nu a bătut în ușă. Întoarse capul și privirea lui o străpunse ca un laser.

Se ridică din fotoliu și închise televizorul înainte să îi deschidă. Pusese revista pe. fotoliu, așa încît Elizabeth nu putu să vadă coperta.

- Bună, spuse ea, stînjinită.

- Bună. Întră.

- Nu, de fapt, nu stau decît un minut, l-am lăsat pe copiii dormind.

Nu avea de gînd să intre în casa lui singură. Dacă o vedea vreun vecin?

Oamenii, fiind așa cum sînt, s-ar fi grăbit să tragă uneie concluzii greșite și zvonul s-ar fi răspîndit ca focul.

El trecu pragul atunci și închise ușa în urmă.

- S-a întîmplat ceva?

- Mu. Adică, sper că nu.

Vorbea fără noimă și își dădu seama că el 'trebuia să o creadă o proastă.

Din cîte își amintea, nu vorbise niciodată coerent cu acest om. Nu avea nici uri motiv să fie atît de nervoasă. ! Nu era decît un bărbat, pentru numele lui ' Dumnezeu... dar atît de bărbat.

- Mați mi-a spus că te-a invitat ia Festivalul Toamnei de la școală, spuse ea repede.

- Așa este.

- Și mergi?

- l-am spus că da.

- Știu, Așa mi-a zis și ei, dar n-aș vrea să te | simți obligat numai pentru că te-a rugat el

El o studie o clipă.

- Nu vrei să vin, nu-i așa?

- Mu! Adică, da. Vreau să spun..

- Nu mă supăr dacă vrei, într-adevăr, să mergi la ceva atît de... Este un carnaval de școală elementară. Vor fi mii de copii care vor alerga ca niște indieni sălbatici și părinți înnebuniți care vor umbla după ei. Va fi

gălăgie, vînzoleală... și..., se întrerupse ea făcînd un gest de neputință. Nu cred că ți-ar plăcea.

- Pentru că sînt un bătrîn celibatar convins.

La naiba! Acum l-am jignit, își spuse ea cînd el îi întoarse spatele pornind spre jeep-ul parcat pe alee.

- N-am vrut să spun asta, domnule... Thad. Am vrut doar să-ți ofer ocazia să refuzi dacă dorești. M-aș descurca eu cu Matt și te-aș scuti de efortul de a-i spune.

El deschisese ușa din spate a jeep-ului și scotea o cutie uriașă dinăuntru. O ridică pe umeri și se înapoie în curte. Neștiind ce altceva să facă, îl urmă. El puse cutia jos.

- N-am avut niciodată copii, dar nu sînt chiar atît de bătrîn încît să nu-mi mai amintesc cum e să fii copil, Elizabeth.

Cînd îi rosti numele, ea simți ceva ciudat în stomac. Ca și cum degetele lui ar fi mîngîiat-o acolo.

- N-am vrut să insinuez că...

- Ba chiar îmi amintesc și de cîteva carnavaluri și cît de emoționat eram în ajunul lor. Am avut, însă, destul noroc să-i am pe mama și pe tata cu mine.

Elizabeth se rezemă de cel mai apropiat | copac și oftă.

- Mă faci să mă simt la fei de vinovată ca și | Matt. L-am certat cînd mi-a spus că te-a invitat. ; Am fost îngrozită. Nu voiam să te simți obligat. Mi-a spus că sînt cea mai rea mamă din lume.

Thad rîse ușor.

- Nu-mi vine să cred că ești așa. Nu mă simt j obligat să merg la carnaval. Ba chiar o să-mi faci 5 mare plăcere. Și nici n-am vrut să te fac să te | simți vinovată. În regulă? Acum ce zici, terminăm eu scuzele? De fapt, aș vrea să încheiem | subiectul definitiv. Spune-mi ce părere ai despre [asta.

"ngenuncre și deschise cutia. Elizabeth înge- nunche și ea și se uită la fotografia de pe o latură | a cutiei.

- Un hamac! Ce frumos.

-- Crezi?

- Da. întotdeauna mi-am dorit unul. Exact ca | ăsta.

După fotografie, hamacul era din iută albă și în i părți afîrnau franjuri lungi.

- Și eu mi-am dorit unul dintotdeauna. M-am i gîndit să-l agăț între acești doi copaci, spuse el arătîndu-i locui.

- Ah, da, și vara-ar fi excelent să..., spuse ea dar se opri brusc.

- Să ce? întrebă el încet urmărindu-i chipul, iar cînd ea refuză să-i răspundă, el spuse: Să te întinzi în el?"

- Nu pentru asta există hamacuri?
- Ba da. Te rog să te întinzi în el cîrid vrei.
- Mulțumesc.
- Dar n-o vei face, nu-i așa?

Ea își ridică privirea repede, uluită de intuiția lui.

- Probabil că nu.
- De ce nu?
- N-aș vrea să profit de amabilitatea ta.

El scutură din cap.

- Nu. Nu-i vorba de asta. Nu vrei să te întinzi în hamacul meu, de teamă ca vecinii să nu înceapă să bîrfească în legătură cu noi. Ar putea crede că te întinzi și în patul meu.

Simți un gol în stomac.

- Nu au absolut nici un motiv să bîrfească.
- Și tu a grijă al naibii de bine ca lucrurile să rămînă așa.
- Mă condamni?
- Să te condamn? zise el încruntîndu-se. „Condamnat” nu e cuvîntul potrivit. Dar cred că e o prostie să faci tot ce-ți stă în putință să mă eviți. Nu avu ce să spună, așa că tăcu. O prinsese și, dacă ar fi negat, ar fi părut și mai proastă.

- înțeleg de ce faci asta, spuse el încet Trebuie să-ți aperi reputația. Oamenii așteaptă să vadă dacă o să aluneci, dacă o să devii o mamă irresponsabilă, dacă vei face ceva scandaios.

- E aproape un clișeu, că tinerele văduve sînt...
- înfometate după sex, spuse el direct, iar eu sînt celibatar, ceea ce face din mine un suspect. Așa încît dacă ai veni la mine în casă pentru ceva la fel de nevinovat ca pentru a împrumuta o ceașcă de zahăr, s-ar auzi pe urmă că am făcut-c repede pe masa din bucătărie,. spuse el rîzînci scurt. Chestiile rapide își au rostul lor, dar niciodată nu mi-au plăcut. E ca și cum ai bea în grabă o sticlă de vin bun. Nu-I bei de sete, ci pentru plăcerea pe care ți-o provoacă gustul, adăugă el și îi privi gura. Unele lucruri trebuie savurate, gustate îndelung.

Gîtlejul lui Elizabeth se blocă nelăsînd-o sa mai spună nimic, chiar dacă ar mai. fi fost în stare să se gîndească la vreun cuvînt. Inima, însă. era destul de activă pentru a compensa. Era sigură că o auzea și el izbîndu-i-se de coaste.

- Tremuri, spuse el atingîndu-i brațul pe care pielea se făcuse ca de găină.
- Haide, te conduc pînă la ușă.
- Nu-i nevoie.

- Pentru mine e,

Se înfruntară cu încăpăținare, dar pînă la urmă, Elizabeth f.u cea care capitulă. Lăsase lumina din bucătărie aprinsă și, pe măsură ce se apropiau, rămase uimită observînd. cît de mult se vedea prin geamuri. Rareori se gîndise să tragă jaluzelele pentru că îi plăcea să lase lumina soarelui să pătrundă în timpul zilei.

Oare Thad vedea la ea în casă din locul unde obișnuia să stea, pe verandă? Trebuia să nu uite și să nu vină noaptea în bucătărie dezbrăcată, altfel el nu avea să mai aibă nevoie de revistele acelea pentru a se descărca.

- Ți-am mulțumit că ai tuns și gardul viu din partea mea? întrebă ea, amintindu-și că îi datora mulțumiri.

- Ai observat?

- Bineînțeles. Mulțumesc. Ce mai fac cățeii?

- Foarte bine. Cresc.

- Bine.

Ajuseseră la ușa din spate a casei el și puteau, în sîrșit, să pună capăt acelei conversații ridicole.

- La ce oră sîmbătă?

- Copiii au spus parcă ora șapte. Dacă ești sigur.

- Sîrit sigur. Trec să vă iau.

Ea dădu să obiecteze, dar ceva în expresia lui fermă o opri.

- Bine, Thad. Noapte bună.

- Elizabeth, spuse el și o prinse ele mînă, înainte ca ea să apuce să se strecoare pe ușa din plasă.

-Da?

- S-au vindecat? întrebă el, treeîndu-și degetul mare peste palma ei. Atingerea era extrem de ușoară, dar era ca un șoc electric care îi străbătu brațul.

- Mîinile? Da, s-au vindecat. Complet.

Ca și cum nu ar fi crezut-o, el îi ridică mîna mai aproape de față și îi studie palma.

- Dacă ai vreodată nevoie de ceva, de orice, spune-mi, zise el continuînd să îi privească palma. La naiba cu ce-ar putea crede vecinii.

Cînd, în cele din urmă, își ridică privirea spre a ei, îi tăie răsufierea. înainte să apuce să și-o recapete destui pentru a face un comentariu sau pentru a-i spune încă o dată noapte bună, el îi dădu drumul mîinii și dispăru în beznă. Necunoscutul se ivi din întuneric. Se întrupă din ei fiind una cu ei îmi apăru în față - înalt, lat în umeri, îngust în șolduri și cu un tors în formă de trapez cu mulți mușchi.

Nu l-a putut vedea chipul foarte bine, dar i-arn cunoscut imediat.

Trăsăturile nu îi erau clare, dar l-am recunoscut și, de aceea, apariția lui neașteptată nu era înfricoșătoare. Tulburătoare, da. Excitantă, absolut. Nepermisă, categoric. Dar nu înfricoșătoare.

Nici ei nu a spus nimic, nici eu. Vorbele erau inutile. Știam amândoi ce aștepta și ce voia celălalt. În întuneric puteam să dăruim și să luăm fără să ne simțim inhibați. Plăcerea era terenul nostru comun. Personalitățile erau ne semnifica-tive pe lângă dorința puternică. Nu mai conta nici trecutul, nici viitorul. Numai acest prezent. Acest prezent plin de o poftă trupească ce trebuia admisă și potolită spre satisfacția reciprocă.

El întinse mâna să mă mângâie pe păr. Scoase apoi încet singurul ac care îl ținea strâns și părul i se strecură printre degete.. Știam că îi plăcea extrem de mult să-mi simtă părul în mâini. Deși nu îl puteam distinge încă foarte bine, știam că zîmbește.

Mi-arn așezai mîiniile pe pieptul lui. Ciudat, dar nu eram timidă. Pe acel tărîm întunecat timi-ditatea nu exista. îndrăzneala era așteptată, ba chiar invitată. Nimeni nu vedea nimic. Nimeni nu știa. întunericul era prietenos. învăluia orice in-discreție și făcea ca toate lucrurile să devină ac-ceptabile. Nimeni nu putea fi tras la răspundere pentru gesturile sale. Nu existau reguli de com-portament, nici o sarcină în afară de satisfacerea tuturor dorințelor ascunse.

Pieptul lui tare și musculos îmi umplea palmele. Mi-am înfipt degetele în carnea care nu voia să cedeze presiunii. Purta o cămașă, pe care gândui meu a îndepărtat-o lăsîndu-i pieptul dezgolit.

Am început să-mi strecor degetele prin părul ondulat. Vîrfurile degetelor mele simțeau orice mult mai intens. Sfircurile îi erau tari ca niște pietricele. M-am aplecat puțin și i-am umezit unul cu limba. El a gemut de plăcere. îmi luă fața în palme și mi-o ridică mîngîindu-mi buzele umede cu degetele mari. Despărțindu-le, își plimbă ușor vîrfurile degetelor peste dinții mei. Le-am mușcat ușor, zgîriindu-i pielea în joacă.

își coborî apoi mîinile încet pe gîtul meu, pe urmă și mai jos pe piept și pe sîni. Cuprinzîndu-i în mâini, începu să îi frămînte cu blîndețe frecînd sfircurile cu vîrfurile degetelor pînă se întăriră.

Buzele ni se unîră într-un sărut profund. O sălbatică contopire a gurilor. Limba lui se împreună cu a mea. Dorința deveni și mai puter-nică. Mă lipi cu spatele da un zid de a cărui existență nici nu știam. Abia își putea stăpîni foamea sălbatică ce îl cuprinsese deodată. Găseam acest lucru teribil de tulburător și am început să tremur în semn de răspuns.

A început să mă sărute pe gît și apoi gura lui fierbinte și cercetătoare s-a închis în jurul unui sfîrc. Felul arzător în care trăgea de el îmi smulse un

geamăt involuntar de pe buze. Instinctiv am știut că ținea ochii închiși și că era stăpînit de o dorință nerostită dinăuntrul său. Aș fi vrut să am lapte cu care să îl hrănesc și, cînd am spus aceste cuvinte cu glas tare, a fost profund mișcat.

Mîinile lui se strînseră în jurul mijlocului meu înainte să coboare pe șolduri. Nu trebuia decît să cer și cea mai mare dorință mi-ar fi fost îndeplinită. Știam asta. Dar n-am spus nimic. Voiam să prelungesc acea agonie delicioasă -a plăcerii crescînde. Și, în plus, nu era nevoie să cer. Lipsit de egoism, el îmi anticipa toate dorințele. Nu trebuia decît să mă gîndesc ia ce aș fi vrut și el mă asculta.

A știut exact cînd și cum să mă penetreze. A fost brusc, iute și sigur. Îmi umplu trupul dornic cu fierbințeala lui de oțel, care mă aduse la limita uitării de sine. Mîinile lui erau peste tot, alunecîndu-mi pe piele. Gura lui era peste tot, deschisă și fierbinte.

Nu mai știa de buna-cuviință. Nu mai avea nici urmă de conștiință. Fusese învățat să provoace olăcere. Născut din dorință sexuală, alăptat cu nu știa nimic altceva decît să îmi mare satisfacție. Furia orgasmului „u « semănat cu nimic altceva ce mai sem anterior sau crezusem că ar putea Zumzetul neîncetat din capul ei nu a dispărui odată cu iubitul fără chip, ci i-a rămas în sînge ca | un narcotic ucigător de durere mult timp după trecerea durerii.

Amețită și dezorientată, Elizabeth se trezi și deschise ochii. Dumnezeule, se simțea epuizată. Cele patru membre păreau să cîntărească cîte o ; tonă fiecare. Un zîmbet îi juca pe buzele umede. Nu putea aduna nici un pic de energie. Mpleșeala o țintuia de pat .făcînd-o incapabilă de orice mișcare. Pielea îi era acoperită de o peliculă fină de sudoare. Cămașa de noapte îi era răsucită și : lipită de trup, iar între coapse simțea o căldură provocatoare. Se concentrase acolo adunîndu-se din întregul sistem. Sfircurile îi erau tari și o

.Total epuizată, transpirată ca și ei, m-am lipit de el istovită. Cu tandrețe și afecțiune, îmi mîngîie părui, ridicîndu-l de pe umerii mei umezi, în cele din urmă, cu trăsăturile tot în întunericul iertător și dătător de viață, a plecat întorcîndu-se în neantul din care se întrupase.

Nu i-am văzut chipul incredibilului meu iubit. Nu i-am auzit nici glasul. Dar l-aș recunoaște ; dacă ar mai veni vreodată furnicau.

Deodată clipi des, dîndu-și seama că zumzetul; din capul ei nu era efectul unui act sexual uluitor, ci era provocat de un fierăstrău electric care se auzea undeva aproape. Nu exista nici un iubit, nici misterios, nici altfel. Se afla singură în patul ei imaculat. .Nu era întuneric. Razele soarelui pătrundeau printre jaluzele.

Era sîmbătă. Și, mai tîrziu, în ziua aceea, avea; întîlnire cu Thad Randolph. Lăsînci să-i scape un suspin de groază, își coborî picioarele pe podea și rămase pe marginea patului. Ceasul de pe noptieră îi spunea că era cu puțin trecut -de nouă. Își luă capotul care se afla la picioarele patului, și-l puse petrecîndu-și-l peste piept și prefăcîndu-se că sfîrcurile nu erau încă dureroase și excitate. Se ridică încercînd să se țină pe picioare, dar acestea erau slăbite și îi tremurau.

- Lui Lilah i-ar fi plăcut, murmură ea, ducîndu-se în baie.

Fantezii! Dumnezeu! Întîlnirea aceea fără nume, fără chip, fără glas și fără vină nu putea fi considerată pur erotism, ci era cea mai secretă fantezie a oricărei femei, pentru că totul era per-mis. Nu existau consecințe de suportat mai tîrziu.

Nebună - asta era. Dacă autoritățile ar fi știut ce visa, probabil că i-ar fi luat copiii.

După ce făcu un duș foarte rece, îi găsi pe copii în bucătărie mîncînd fulgi de ovăz preîndulciți. Hotărîse să foiosească zahărul cu ani în urmă, dîndu-și seama că victoria nu ar fi meritat discuțiile de la fiecare mic dejun. îi sărută și îi îmbrățișă pe rînd, după care puse în funcțiune filtrul de cafea.

- în seara asta e carnavalul, mămico, îi aminti Matt, cu gura plină.

- Știu.

încercă să pună entuziasm în glas. Toată săptămîna evitase să se gîndească la acea seară, de parcă, dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat ceva deosebit.

Nu îl mai văzuse pe Thad de luni seară cînd o condusesese. Copiii îi prezentau rapoarte zilnice în privința căteilor, dar ea nu ceruse nici o informație despre Thad. Era aproape o ușurare faptul că ziua aceea îngrozitoare venise, în sfîrșit. A doua.zi pe vremea aceea totul va fi încheiat.

- Să nu întîrzi. Thad a spus că va veni cu cîteva minute înainte de șapte șă ne ia, spuse Megan.

- Promit să nu întîrzi, spuse Elizabeth, puțin cam prea aspru, după care schimbă tonul și adăugă: Voi veni la timp pentru a mă schimba. Aveți grijă doar ca toate treburile voastre să fie făcute. O să-i las o listă doamnei Alder.

De obicei, orele petrecute sîmbăta ia Fantasy treceau extrem de greu. Era conștientă că micuții nu aveau cursuri și stăteau o mare parte din weekend acasă fără ea. Sîmbăta aceasta, însă, timpul zbură. Nu putea face clipele să se scurgă mai încet, indiferent cît de mult își făcea de lucru. Se făcu cincî. închise și plecă acasă.

Copiii erau atît de emoționați, încît aproape că o asaltară din clipa cînd intră pe ușă.

- A sunat Thad și a spus că o să vină ia șapte fără un sfert. Grăbește-te, mămico.

- Megan, mai e o oră și jumătate. Îți promit că o să fiu gata pînă atunci.

Dar, bineînțeles că nu a fost.

Baby a vomitat pe canapeaua din living-room ceva ce semăna a brînză și a trebuit să curețe imediat. Matt și Megan au început să se certe în legătură cu telecomanda televizorului, rezultatul fiind că Matt s-a lovit cu capul de colțul măsuței de cafea destul de tare pentru a i se lua pielea. Sîngele l-a murdăriț și părul și covorul, așa că amîridouă au trebuit spălate.

Elizabeth și-a rupt o unghie la sertarul biroului. Cînd a încercat să o repare, și-a lipit două degete unul de altul. Cînd ajunsese ia fardul de ochi, era atît de grăbită și nervoasă încît nu îl putu aplica bine. Nu se putea hotărî cu ce să se îmbrace, așa că era desculță și doar cu lenjerie intimă, cînd Matt dădu buzna în dormitorul ei la șapte fără optsprezece minute pentru a vedea dacă era gata,

- Ah, mămico! scînci el văzînd că nu era.

Ei nu îi venea să creadă cum arăta, la fel de mult cum nici lui. nu îi venea să creadă cum arăta ea. Băiețelul purta o îmbrăcăminte care ar fi avut nevoie de petice.

- Matthew, blugii ăștia au găuri în genunchi. Du-te și pune-i pe cei noi.

- Sînt prea tari și zgîrie.

- Nu-i adevărat, l-am spălat de două ori. Stînd în ușa dulapului se întrebă dacă să își ia fusta bleumarin sau pantalonii negri pe care , tocmai îi scosese de la curățat?

- Vreag să-mi iau blugii ăștia. Mă simt bine în ei.

Fusta bleumarin.

- Cei noi, te rog. Și puloverul ăla e destul de mare pentru a-mi verii mie bine. Du-te și schimbă-te imediat. Pune-ți bluza verde.

- E urîță.

- N-o să apari în lume... Se auzi soneria.

- A venit! țipă Matt.

- Vino imediat încoace! strigă Elizabeth, dar îl șt auzi coborînd scara în fugă și încercînd să 'ajungă înaintea surorii lui la ușă.

- Eu deschid!

- Eu deschid!

Elizabeth nu a aflat niciodată care a ajuns primul la ușă. Următoarea voce pe care a auzit-o a fost a lui Thad.

- Bună, văd că sînteți gata de plecare.

- Noi sîntem, spuse Megan.

- Dar mama nu, se auzi Matt spunînd. întotdeauna întîrzie pentru că stă în cadă pînă dispăre toată spuma. Acum se îmbracă. Uneori și pentru asta îi trebuie mult timp.

- Păi, nu ne grăbim prea tare, nu? Ce-ar fi s-o așteptăm în living-room?

Sus, Elizabeth se zări în oglinda din colțul dormitorului. Stătea cu urechea lipită de ușă ca să nu piardă nici un cuvînt și ținea fusta cea lungă lipită la piept.

Nervoasă pentru că arăta și se purta ridicol, își puse repede fusta și își trase peste cap un pulover alb și moale. își strînse părul într-o coadă la spate, se parfumă ușor și ieși.

Nu voia ca Thad Randolp'h să creadă că se aranja prea mult pentru el.

Coborî scările cu un pas hotănt, dar se opri puțin înainte de a intra în living-room. El stătea cu spatele și asculta ce îi explica Maît în legătură cu un vas Lego pe care îl construia.

- Bună.

Sandra Brown

La auzul vocii ei, el se răsuci pe călcîie. îmbrăcat cu o pereche de blugi, o cămașă sport din bumbac- și o haină gri din velur care făcea minuni din părui și ochii lui, părea un însoțitor impresionant Puțin mai mult decît impresionant. Făcu să i se umezească palmele.

- Bună. Matt mi-a spus că te îmbraci, zise el, măsurînd-o din cap pînă în picioare, pînă la vîrfurile cizmelor negre din piele moale, și apoi din nou în sus. Sper că nu te-am făcut să te grăbești.

- Nu. Sînteți gata?

El încuviință și copiii confirmară și ei în cor exuberanți.

Matt i-a mai ținut pe loc nevrînd să își ia o haină pe el. Elizabeth insistă să o ia, din moment ce multe din activitățile școlii se desfășurau în aer liber.

Și, pe urmă, haina ar fi ascuns îmbrăcămintea pe care o alesese.

- Cu cît îți iei mai curînd haina, cu atît vom pleca mai repede, spuse Thad.

Matt dădu fuga sus în camera iui și se întoarse într-o clipă. Thad îi conduse afară. Se afla între Matt și Megan. Elizabeth veni în urma lor după ce încuie ușa. Avea un sentiment ciudat stînd pe scaunul clin față al jeep-ului lui Thad, cu acesta la volan și copiii pe bancheta din spate. Pentru oricine i-ar fi văzut, ar fi părut o clasică familie americană ieșită la plimbare. Acel gînd o făcu să se înfioare.

Atît de încordată era, încît tresări cînd Thad spuse:

- Arăți bine în seara asta.

își strecurase complimentul printre vociferările copiilor.

- Mulțumesc. Și tu la fel. Arăți bine, vreau să spun.

- Mulțumesc.

Își zîmbiră. Elizabeth se înfioră în interior sub privirea lui albastră apreciativă. Îi fu recunoscătoare lui Matt când îi atrase atenția lui Thad. Școala aproape că se cutremura de atîta activitate care se desfășura înăuntru. Era înțesată de copii și de părinții acestora, care încercau în zadar să țină pasul cu ei în timp ce fugeau de la un joc la altul punîndu-și în valoare priceperea.

Primul lucru care trebuia făcut era cumpărarea biletelor valabile la orice stand. Elizabeth o cunoștea pe femeia care le vindea și se văzu nevoită să i-l prezinte pe Thad. Atît de mare era curiozitatea femeii, încît greși de două ori pînă să dea restul corect.

- Ar fi trebuit să mă lași pe mine să cumpăr biletele, spuse Elizabeth, îndepărtîndu-se de chioșc, conștientă de fiecare privire curioasă și de fiecare șoapta.

- Consideră că e contribuția mea, răspunse el netulburat. Încotro mai întîi, copii?

Temerile lui Elizabeth că nu se va simți bine erau neîntemeiate. Spre surprinderea ei, Thad a intrat imediat în atmosfera festivalului. A sfătuit-o pe Megan ia „Gaura de pescuit” și fetița a sîrșit prin a cîștiga o sticlucă cu lichidul dS făcut baloane. În locul destinat baschetului, l-a ridicat pe Matt pentru a putea să dea coș și băiatul se întoarse cu punga de bile și cu un zîmbet pe chip care o făcu pe Elizabeth să o doară sufletul. Observa privirile îngîmfate pe care le arunca băiețelul celorlalți prieten: ai săi cînd trecea alături c'e Thad. El nu avea un tată cu care să se laude în fața celorlalți băieți, așa că profita din plin de prezeșta lui Thad.

Se opriră ia cîteva jocuri, după care Elizabeth întrebă:

- Îi e foame cuiva? Nu au dscît spaghete sau crenvurști, îl informă ea pe invitatul lor pe un ton ce scuză

- Grozav. Mor de foame.

Se hotărîră asupra crenvurștilor. Matt și Megan V. mîncară pe ai lor din trei înghițituri.

- Putem să ne vopsim pe față, mămico? întrebă Megăna două ce bău ultimul strop de răcoritoare.

Matt țopăia în jurul scaunului său.

- Da, vreau să-mi fac chipul diavolului

- Cît de potrivii ar fi, spuse Elizabeth rîzînd și ciupindu-i obrazul murdar de muștar.

- Putem, mămico? Nu costă decît șase bilete.

- Thad și cu mine n-am. terminat de mincat.
  - Asta o să dureze o veșnicie, mormăi Megan. Pe urmă o să vă beți cafeaua o oră.
  - N-ar putea să se ducă singuri? o întrebă Thad.
  - Putem, mămico? Putem?
  - Avem voie, îi corectă ea. Da, aveți voie, dacă promiteți să vă întoarceți imediat aici. Dacă o să vă pierdeți în mulțimea asta. n-o să vă mai găsim niciodată. Și nu vă despărțiți, mai strigă ea în urma lor.
- Strângând în mână biletele pe care le luaseră de la Thad, își făcură drum prin cofetărie și apoi pe coridorul care ducea spre cabina unde se pictau fețele.
- Ah, ce-înseamnă să ai atîta energie, spuse Thad, mușcînd pentru prima oară din crenvurșî.

Elizabeth clătină din cap cu reproș.

- Am încercat să te previn.. O să ajungi acasă fără nici un pic de vlagă.

- Mă simt minunat.

Surprinzător era faptul că și părea să se simtă minunat. îl interesa școala Sa fel cum pe marnel celorlalți copii le interesa „partenerul” lui Elizabeth Burke. Parcă citindu-i gîndurile, ei spuse:

- Sînt o ciudățenie, nu? Sau am început să»fiu paranoic? Toată lumea se uită la mine sau e numai rodul imaginației mele?

Ea zîmbi și își lăsă capuîn jos rușinată.

- Se uită, într-adevăr. Toată lumea știe că nu am soț.

- De cînd nu ai soț? Cînd a murit? o întrebă el și ea își ridică privirea, uimită. Unul din vecini mi-a spus cînd m-am mutat, răspunse el întrebării ei nerostite. Eu n-am întreat nimic. Informația mi s-a oferit.

Datorită faptului că părea atît de sincer, nu i se păru ciudat să îi povestească împrejurările în care murise soțul ei,

- John a murit acum doi ani într-un accident de mașină. S-a spus că a murit pe loc.

- Tu și copiii erați cu el?

-Nu."

- Slavă Domnului.

- S-a întîmplat cînd se ducea la lucru. Doi polițiști au venit în dimineața aceea acasă și m-au rugat să mă duc la spital cu ei,, spuse ea, punînc în farfurie crenvurștiul pe jumătate mincat. Schimbam hîrțiile de pe rafturile dulapurilor diri bucătărie. N-o să uit niciodată. Cînd m-am întors acasă în după-amiaza aceea, toate vasele erau încă pe masă și ușile dulapurilor larg deschise.

Pentru o clipă nu mi-am amintii de ce.

- o moarte atât de subită, probabil că a fost îngrozitor pentru tine.
- Ca și cum tot pământul mi-ar fi fugii de" sub picioare.

Printr-un act de voință își alungă acea dispoziție melancolică și își ridică privirea spre el.

- Ai pierdut vreodată pe cineva foarte apropiat?
- Nu, nu așa, spuse el scurt. Mu vrei o cafea?
- Te rog.

Plecă de la masă și se duse la standul unde se serveau băuturi. Eiizabeth privi cum își făcea cu greu loc prin mulțime. Pierduse pe cineva dar nu prin moarte. Pe cine? Cum? Fusese oare respins de persoana iubită?

Capete întoarse, ochi care îl urmăreau. Atrăgea atenția aproape fiecărei femei pe care cădea umbra lui. Ce femeie nu ar fi fost atrasă? Fizic, avea un farmec brutal. Dar personalitatea lui nu se potrivea cu fizicul. Era sensibil și vorbea blînd. Nu dorea să arate ce bărbat tare era. Masculinitatea sa vorbea de la sine.

Nu văzuse niciodată o femeie acasă la el, dar era limpede că nu trăia ca un pustnic. Avea un fel anume de a părea sexy și curtenitor în același timp. Și știa cum să trateze o femeie ca pe o doamnă.

Nu era o caracatiță- cu mîini care să pipăie peste tot, dar nu se sfia să a cuprindă de cot și să o conducă-prin mulțime. De cîteva ori îr simțise mina pe spate, îndemnînd-o ușor. Acele atingeri manierate o înfioraseră de fiecare dată.

Nu, In prezența unei femei nu se simțea deioc sirienii Atunci de ce era singur? Să fi avut oare o căsnicie dezastruoasă și un divorț îngrozitor îl întorsese împotriva căsătoriei pentru totdeauna? Oare pensia alimentară lunară făcea ca, din punct de vedere material, o a doua căsătorie să fie imposibilă? Sau, -pur și simplu, îi plăcea libertatea sexuală a celibatarului? De ce nu văzuse nici o femeie venind la. ei?

Puse ceașca de cafea în fața ei.

- Cu frișca sau cu zahăr?
- Cu zahăr.

ii oferi un pliculeț: cu zahăr pe care avusese inspirația să îl aducă la masă. Ea îi desfăcu, absentă, și începu "să amestece conținutul în cafea cu o linguriță de plastic.

- Ai fost căsătorit vreodată, Tbati?
- Nu, spuse el, sorbind din cafea și privind-o prin aburul care se înălța din ceeșqi,
- Ah, zise ea..

Sperase să-îi spună ma* mult, dar se părea că nu-avea să mai adauge nimic în legătură-cu viața lui personală.

- Sînt în regulă, dacă asta te irărnîă.

Ea își fripse limba încercînd să bea din cafea. Stînjeneaia îi îmbujoră gîtul și obrajii.

- Nu asta mă frărnîta,

-Ba da.

Nu îl putea privi în bcfri.

- Poate că da. în subconștient

- Nu-i nici o supărare. Din păcate, dacă aș fi încercat să-ți dovedesc că sînt heterosexual, te-ai fi simțit jiginită, spuse el și în ochii albaștri, se văzu o umbră de neașîmpăr. Deși mi-ar face mare plăcere să-ți dovedesc. Roșeața dinainte fusese ceva slab în comparație cu cea de acum.

- Te cred, spuse ea și își drese glasul. Numai că, un bărbat la vîrsta ta a fost însurat cel puțin o dată.

- Un bărbat la vîrsta mea a făcut de toate cei puțin o dată,, spuse el, tachinîfld-o din nou.

Zîmbi și apoi își plecă privirea asupra ceștii, de cafea.

- Arh avut multe partide. Au existat și cîteva foarte serioase care s-ar fi putut încheia cu o căsătorie, bănuiesc, dar nici una nu a durat prea mult căci unui din „noi sau amîndoi ne pierdeam interesul.

Ridicîndu-și capul, o întrebă:

- De ce nu té-ai recăsătorit?

Mîntea ei rămăsese blocată asupra cuvintelor „foarte serioase", așa că îi trebui o clipă pînă să recepteze întrebarea.

- L-am iubit foarte mult pe John. Am avut o căsnicie frumoasă.

Multă vreme după moartea lui am fost pustiită de orice sentiment. Apoi mi-am făcut de lucru cu Faritâsy. Știi cîi de greu e să le faci pe toate singur.

Lucrurile sînt și mai grele cînd ești o văduvă cu copii. A trebuit să țin locui ambilor părinți. Toate astea la un loc nu mi-au lăsat prea mult timp și prea multă energie pentru o viață personală. Și, adăugă ea după ce trase adînc aer în piept, nu m-am mai putut îndrăgosti <^e nimeni.

- Bănuiesc că ăsta e lucrul cel mai important, nu?

- Vrei să spui că n-ai fost niciodată îndrăgos-tit?

- Dorința trupească poate că am cunoscut-o. Am întîlnit o mulțime de femei cu care mi-a plăcut să mă culc, dar ai -naibii de puține alături de care să-mi placă să mă trezesc.

Chiar și peste acel zgomot înfiorător, Elizabeth putu să audă șoapta care a urmat:

- Poate că acesta va fi factorul determinant. Voi ști că sînt îndrăgostit dacă îmi va plăcea să mă trezesc lîngă o persoană în fiecare dimineață.

Pentru o clipă privirile li se îrfîlniră. Glasul lui Matt îi întrerupse,

- Hei, Thad, ia uite.

Fața băiatului era o mască de vopsea roșie și neagră, care făcea loc unui zîmbet larg. Megan își vopsise fața ca o păpușică cu ochi înlăcrimați și o inimă în loc de gură.

- Megan, arăți excelent' exclamă Thad. Dar unde naiba e Matt?

Băiatul izbucni în hohote de rîs și se aruncă la pieptul lui-Thad. După ce momentul de veselie trecu, Megan întrebă:

- Nu v-ați terminat cafeaua încă?

Thad se uită la Elizabeth și dădu din umeri.

- Ba da, am terminat-o, le spuse ei copiilor nerăbdători, după care o ajută pe Elizabeth să se ridice.

Aplecîndu-și capul aproape de a! ei o întrebă în șoaptă:

- N-ar trebui să ieșim și pe afară?

- Ba cred că da. Dacă nu pentru altceva, atunci măcar ca să justificăm în fața lui Matt faptul că și-a luat haina.

Rîzînd, Thad o cuprinse pe după umeri și o îmbrățișă scurt. Gestul era prietenos, nu seducător. Nu avea nici un motiv pentru care să îi stea inima în ioc. Absolut nici unui. Un bărbat nu se apuca să vorbească despre femeile cu care se culcase uneia cu care ar fi avut de gînd s-o facă.

Discuta despre legăturile din trecut cu o prietenă. Dacă relația lor avea să se transforme în ceva, atunci direcția aceea o va lua. Vc-r fi prieteni, nu amanți.

Dar se părea că Thad nu știa acest lucru.

- Ai grijă, ti spuse el cînd se împiedică de. pavajul neregulat din curte.

își strecură degetele printre ale ei și își strînseră mîin-ile. Brațul ei fu strîns între al lui .și partea laterală a trupului. Cotul îi împungea puțin sinul și, din cînd în cînd, era sigură că din întîmplare, dosul brațului îi atinge ușor sfîrcul. Reacția invariabilă a acestuia făcea praf teoria prieteniei.

- Mărnico, putem să mergem cu căruța cu fîn?

- Sigur, spuse ea cu un .glas stins.

Cei doi copii se cățărară repede în căruța trasă de cal. dar vizitiul spuse:

- îmi pare rău, dar nu-mi pot asuma respo=nsabilitatea copiilor dacă nu se urcă cel puțin unul dintre părinți.

- Nici o problemă, spuse Thad. Tocmai voiam să rie urcăm.

Se cățără în. căruța și îi întinse mina- lui Eizabeth. Ea pierduse controlul asupra situației și nu se putea hotărî cînd și cum se întîmplase. Cei care se

aflau deja. In căruță și cei din spatele ei care- așteptau la rînd, se uitau curioși. Avea .de-ales între a face o scenă neplăcută și a apuca mîna lut Thad lăsîndu-! să o tragă înga ei. Alese calea mai ușoară, adică soluția din urmă.

Thad avu grijă să îi așeze bine pe Matt și pe Megan, înainte să găsească un ioc în fin pentru Elizabeth și pentru el. Ea își Înfașură fusta în jurul picioarelor fiind atentă să nu își atingă pulpele de ei.

- Nu-i frumos, mămico? întrebă Megan pe deasupra capetelor celor care se aflau între ei, și toate privirile se îndreptară spre ea.

- E superb, răspunse ea, siîndu-se să zîmbească.

Era conștientă de brațul lui Thad care se sprijinea pe stîngiile căruței. Dacă se lăsa pe spate, chiar și foarte puțin, îi atîngea îndoitura brațului. Nu stătuse niciodată, atît de rigidă.

Cel care se ocupa de căruță o umplu la maximum, așa încît după ce se urcară și ultimele persoane, spuse: '

- Mai înghesuiți-vă, vă rog, ca să poată avea loc toată lumea.

Doamnă, clacă ați vrea să 'stați în brajele soțului., ar fi mai mult loc. ;
îngrozită, Elizabeth își dădu seama qă ei îi vorbea. Rămase nemișcată ca un indian din lemn. Toată lumea se întoarse să se uite la cea care ținea totul pe loc,

Auzi glasul moaie al lui Thad, ca o suflare mîn- gîietoare în urechea ei, dar nu îl privi, ci simțindu- se neputincioasă și resemnată, nu opuse nici un fel de rezistență cînd el o ridică în brațe.

- Mulțumesc; spuse vizitiul.

Se duse apoi în față, se urcă pe capră și luă hățurile în hnîini. Lovind spatele calului, strigă:

-Țineți-vă bine, oameni buni. Arn pornit.

Căruța se puse în mișcare. Datorită faptului că stătea atît de dreaptă și rigidă, Elizabeth se dezechilibă și se izbi puternic de pieptul lui Thad.

Șezutul îi alunecă în locul de îmbinare a coapselor iui. It auzi gemînd ușor și se întrebă dacă o făcuse de plăcere sau de durere, nesigură care din ele ar fi vrut să fie.

- Ai auzit ce-a spus omul acela, mămico? strigă Megan. A crezut că Thad e soțul tău.

- Ar fi excelent, zise și drăcușoru! cu față roșie și neagră. Atunci aș avea un tătîc adevărat în loc de unul care trăiește în cer.

Gemînd, Elizabeth închise ochii și se rugă să devină invizibilă. Binecuvîntă persoana cumsecade care a început să cînte., Vislește, vis ieste, vîslește în barca ia", distrăgîndu-le astfel atenția celorlalți de ia ea.

ii simți pe Thad rîzînd ușor.

- Să-mș aduci aminte să omor copiii mai tîrziu, murmură ea. îmi pare atît de rău, Thad.

- De ce?

- Pentru că te-am pus într-o postură jenantă.

Tu ești cea care se simte jenată, nu eu.

- Și pentru că trebuie să mă ții în brațe. Sper că nu te superi prea mult.

Ei îi susținu privirea.

- Absolut deloc. De fapt, dacă tot ne aflăm aici, adăugă el, cuprinzîrid-o cu brațele, ar trebui să ne relaxăm și să ne bucurăm de... plimbare.

Fusese fermecător. Se purtase ireproșabil. S-ar fi putut comporta ca un bătăran din moment ce o ținuse în brațe tot drumul. Ar fi putut profita de situație să o pipăie în întuneric. Ar fi fost ușor ținînd seama de faptul că mîinile îl erau împreunate chiar sub pieptul ei. Dar nu o făcuse.

Fusese cu adevărat gentleman. Nu îi oferise haina lui cînd se făcuse răcoare? Ba da. Atunci i-a simțit răsuflarea fierbinte în ceafă. Atunci fusese tentată să renunțe la rigiditate, să își lase gîtul moale și să își plece capul pe umărul lui. Dar nu putea începe ceva romantic din moment ce el făcuse tot posibilul să mențină lucrurile pe un plan platonice, nu?

Avusese acea atitudine prietenoasă și de gentleman 'toată seara. Fusese supării împreună cu Matt și Megan, cînd biletele de tombolă se dovediseră a fi neciștigătoare. Le mulțumise de nenumărate ori pentru faptei că îl invitaseră la Festivalul Toamnei. Nu îi lăsase lîngă bordură, ci îi condusesse chiar pînă la ușă. Zîmbetui lui fusese deschis și prietenesc, fără nici o urmă de in-sinuare, cînd i-a urat noapte bună lui Elizabeth, mulțumindu-i încă o dată pentru că ÎS lăsase să îi însoțească.

Fusese un tip cumsecade de la început pînă la sfîrșit.

Atunci, fir-ar să fie, de ce era dezamăgită?

Stînd acasă acum, singură în dormitorul ei, cu veioza iuminînd slab și jaluzelele trase, de ee își dorea ca el să fi făcut măcar un gest suspect?'

Ar fi putut să o atingă ușor cu nasul pe ceafă în timpul plimbării cu căruța.

Ar fi putut să îi atingă părțile laterale ale sinilor, numai pentru a-i lade înțeles că știa că sînt-acolo și că nu arătau deloc rău pentru o mamă cu doi copii care se apropia" de treizeci de ani.

Cînd a dat-o jos din căruța ar fi putut să o țină în brațe o secundă, două mai mult. Cînd i-a spus noapte bună, după ce copiii fuseseră trimiși deja la culcare, s-ar fi putut invita singur la o cafea, l-ar fi putut da un sărut prietenesc de noapte bună pe obraz. Ar fi putut face ceva puțin mai urît, dar mult mai tulburător.

Nu că ar fi vrut să se ivească ceva romantic între ei, pentru că nu voia. Numai că fusese o seară mult mai plăcută decît se așteptase. El era și mai atrăgător decît crezuse la început. ' Legăturile iui din trecut o intrigau și ardea de curiozitate"șă știe ce fel de femeie îi plăcea. Un asemenea bărbat nu rămînea neînsurat multă vreme. Era un domn, dar nu era mort și, de i fiecare dată cînd căruța întîlnea o adîncitură pe terenul de fotbal și șoldurile ei se loveau de... Nu, cu siguranță nu ex;a mort.

Ah, la naiba. Era ridicolă. Supărată de prostia de care dădea dovadă, stinse veioza și își trase pătura pînă sub bărbie. în mod irațional, era furioasă pentru că se purtase atît de frumos.

Era tot furioasă cînd se duse la piață a doua zi după-amiază. Din moment ce nu se dusesse departe și nu avea să stea mult, îi lăsase pe copii acasă să își facă temele. întotdeauna îi era mai ușor să meargă la cumpărături fără ei, căci de fiecare dată cînd îi lua, o implorau să cumpere lucruri de care nu aveau nevoie și pe care nu și le puteau permite.

Supermagazinul era aproape pustiu datorită faptului că meciul echipei Chicago Bears] se televiza în după-amiaza aceea. Găsi repede tot ce avea pe listă și tocmai se îndrepta spre casă cînd îl zări intrînd. Dacă nu ar fi văzut-o și el,-poate s-ar fi strecurat cumva.

Dar așa, îi aruncă un zîmbet slab și dădu ușor din cap, după care își răsuci căruciorul cu o sută optzeci de grade apucînd-o în direcția opusă. în timp ce își spunea că evitase cu dibăcie o întîlnire neplăcută, se opri brusc la capătul culoarului, căci se ciocniră nas în nas.

-Bună.

- Bună, Thad.

- Ai cumpărat o mulțime de lucruri.

- Pentru o săptămîină. întotdeauna încerc să-mi fac toate cumpărăturile în weekend, pentru că în timpul săptămîinii sînt foarte ocupată. Numai că mereu se întîmplă să uit cîte ceva și fac ce fac și trec pe la magazin cel puțin o dată pe zi.

încheie acea sporovăială neinteresantă și începu să se miște, nervoasă, cînd pe un picior cînd pe celălalt.

- Credeam că te uiți la meci ca orice microbist care se respectă.

Buzele lui schițară un zîmbet.

- E pauză. Am venit după provizii, spuse el luînd o cutie de cartofi prăjiți și șase cutii de bere.

Notă:

1. Urșii din Chicago (engl.)

- Bine, nu vreau să te rețin atunci, zise ea și dădu să împingă căruciorul mai departe.

- Dacă ți-ai cumpărat tot ce-ți trebuie, te conduc și-ți car eu bagajele în casă.

- Nu! exclamă ea. surprinzător. Adică, n-aș vrea să te rețin în timpul meciului.

- Nu-i nici o problemă, oricum Chicago Bears conduce cu douăzeci și unu de puncte E plictisitor.

Înainte ca ea să îl poată opr. el puse și cutia cu cartofi și berile în cărucior, o dădu la o parte și preluă comanda, așa cum un căpitan de navă îl îndepărtează pe șeful de echipaj. de la cârmă.'

- Zău, Thad, nu e nevoie.

- Hei, bună!

Thad cotise brusc și se lovise de căruciorul mamei unui coleg al lui Megan.

- Bună, spuse Elizabeth, fără chef.

- V-arn văzut aseară la festival. V»a plăcut? Privirea ei se plimba neîncetat de la unul la altul.

- M-am simțit excelent, răspunse Thad, din moment ce întrebarea îi fusese, evident, adresată.

- Ce frumos! Sînt atît de drăguți. Cîteva clipe nimeni nu mai spuse nimic.

- Bine, la revedere.

- La revedere.

Elizabeth știa că toată lumea va> afla că însoțitorul ei de la Festivalul Toamnei era ceva mai mult decît o simplă cunoștință. Fuseseră văzuți făcînd cumpărături împreună într-o duminică după- amiază. Ceea ce însemna că... Dumnezeule, oamenii aveau o imaginație teribilă.

Așteptă ca femeia să se îndepărteze mai mult, după care luă cutia de cartofi prăjiți și cele de bere și i le puse în brațe lui Thad.

- Tocmai mi-am adus aminte că mai am nevoie de ceva. îți mulțumesc că te-ai oferit să-mi duci bagajele acasă, dar ar fi mai bine să pleci. Sînt sigură că pauza s-a terminat. La revedere.

Se îndepărtă înainte ca el să apuce să mai spună ceva. Fiindcă femeia se dusese la raionul de brînzeturi, ea porni în direcția opusă, unde avea să rămînă. pînă cînd Thad va ieși din magazin,

- Ce s-a întîmplat?

Elizabeth scăpă portocala pe care o avea în rînă și se răsuci iute. Thad se afla la numai cîteva centimetri distanță, cu o pungă plină cu alimente proptită în șold. Nu ÎS mai văzuse niciodată atît de 'supărat. Sprîncenele i se uneau deasupra nasului.

- Nu înțeleg la ce te referi.
- De ce mi-ai dat papucii?
- Nu ți-am dat papucii.
- Zău !
- Mi-am amintit că le-am promis copiilor un dovleac pe care să-l scobească pentru a-l transforma în felinar.

El privi în jos la portocală, prinzînd-o cu minciuna.

- încă n-am ajuns la ei, spuse ea defensiv.

Lăsa portocalele și își îndreptă căruciorul spre multitudinea de dovleci viu colorați. Pînă la Halloween mai erau două săptămîni. Orice felinar din dovleac s-ar fi stricat fDină atunci, dar trebuia să dea minciunii credibilitate.

Se uită cu foarte mare atenție la fiecare dovleac, iar Thad o privea cu tot atîta atenție. Era bucuroasă că purta costumul vechi roz tricotat, îmbrăcată atît de demodat, nu putea să pară că ar vrea să îl ispitească pe vecinul ei celibatar.

Acesta era îmbrăcat la fel de simplu, dar tot reușea să arate atrăgător. A avea o pereche de blugi care erau aproape albi, pantofi de tenis uzați, fără ciorapi și un tricou atît de vechi, încît inscripția de pe el nu se mai descifra.

Arăta ca și cum abia s-ar fi dat jos din pat și își aruncase pe ei primul lucru care îi căzuse în mînă. De ce. arăta atît de sexy, Elizabeth nu își dădea seama. Numai că avea impresia că vede totul... ea sînd în pat și privindu-l cum își pune blugii și cum trage fermoarul.

Nu voia să observe nimic la el. Nici felul cum se îmbrăca, nici cum mirosea și nici cum îi era părul de dezordonat. într-un mod de neînțeles, era supărată pe el pentru că nu făcuse nici o aluzie cu o seară în urmă. Avusese nenumărate ocazii, dar nu profitase de nici una. Bineînțeles, poate că nu îl tulburase, dar, cel puțin, ar fi putut să încerce. Era, oare, chiar atît de neatrăgătoare?

Dimineată se trezise din nou după o întîlnire cu iubitul ei fără nume. Numai că, de astă dată, tră-săturile lui semănau tulburător de mult cu ale celui care o privea acum cu niște ochi' albaștri, superbi.

- Ai ales vreunul? o întrebă el.
- Care îți place cel mai mult?
- Mie îmi plac cei dolofani.
- Și mie la fel. Ce părere ai de ăsta? întrebă ea, arătînd spre unul.

-- Mi se pare bun.

- O să-l trimit pe comisionar după el, atunci.
- îi duc eu.
- Zău, Thad, nu e nevoie să te deranjezi. Pierzi meciul.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare înainte să cedeze. '

- Bine. Poate că o să trec mai pe seară să te ajut să-l scobești. o,
- Mă descurc și singură, dar îți mulțumesc.
- Chestiile astea pot fi foarte periculoase. Îți scapă cuțitul odată...
- Sînt cît se poate de capabilă să fac un felinar de Halloween pentru copiii mei.

Tonul ei era puțin răutăcios. Privirea lui încruntată îi spuse că nu îl plăcu deloc. Bănuise că nu se dădea înapoi de la o luptă și nu se înșelase. Puse punga jos lîngă standul cu-mere și se aplecă puțin în față apropiindu-se foarte mult de a ei.

- Birie, hai să lăsăm scobitul, să lăsăm dovleacul, să lăsăm alimentele. Să discutăm despre altceva. Ce albină te-a mușcat de fund, de aseară pînă acum?

Ea rămase cu gura căscată și făcu un pas înapoi. Vulgaritatea lui intenționată o șocă.

- Nu pricep ce vrei să spui, minți ea.
- Pe naiba, nu pricepi. Ce s-a întîmplat de aseară pînă acum, de m-am transformat în persona non grata?
- Nimic.
- Asta mi-am imaginat și eu. Atunci de ce nu mai sîntem prieteni? A fost cumva vina tipei ăleia cu care ne-am întîlnit? Ai lăsat curiozitatea ei să te indispuină? Ți-e teamă de bîrfele care vor circula în legătură cu faptul că am fost văzuți împreună? Întrebă el și își trecu o mîină prin părul ciufulit. Elizabeth, te vor bîrfi numai pentru simplul motiv că ești o văduvă tînără, drăguță și cu un corp extraordinar. Ne vor bîrfi chiar dacă ne culcăm amndoi sau nu.

- Ceea ce n-o vom face!

El își îngustă privirea. Cu un gest rapid, își luă punga de jos răsturnînd cîteva mere.

- Exact. După părerea mea, cameleonii nu sînt decît niște șopîrle.îmi dau fiori.
- O să mucegăiască pînă la Halioweeri.
- Atunci o să scobim altul, le spuse Elizabeth copiilor care o priveau îndoielnic.
- De ce l-ai pus la geamul din spate, mămica?
- Nu crezi că arată bine acolo?
- Ba da, dar nu-l poate vedea nimeni în afară de noi.

Noi și vecinul care locuiește în spate, se gîndi Elizabeth. De aceea pusese cea mai mare luminare posibilă în dovleacul, găurit înainte să așeze felinarul rînjit în dreptul ferestrei de la bucătărie. Faptul că în casa

vecinului era întuneric și jeep-ul lui nu era parcat pe alee, îi mai reteză din triumf. Asta și faptul că unul diti ochii felinarului fusese creat greșit, deoarece îi alunecase cuțitul. Fusese nevoită să îl fixeze cu scobitori, dar acest lucru nu se vedea de pe veranda lui Thad.

- E pentru plăcerea noastră, spuse ea încercînd să zîmbească. Cînd o să se strice, o să cumpărăm altul și o să-l scobim și pe acela. Acum ajutați-mă să fac curățenie aici.

- Putem să prăjim semințele?

- Nu în seara asta. Trebuie să mergeți la culcare.

Se culcară abia peste o oră, după ce își spuseră rugăciunile, după ce băură ultimele înghițituri de apă și după ce făcură ultimele drumuri la toaletă. Auzi dezamăgită că Thad era inclus în rugăciunile fiecăruia dintre copii, alături de ea, tăticul lor din ceruri, mătușa Lillah, bunica și bunicul din fiecare parte a familiei. în funcție de comportarea lor în fiecare zi, includerea doamnei Alder era opțională. Se întrebă dacă Thad avea să devină o permanență pe lista lor.

Jeep-ul său tot nu apăruse pe alee cînd stinse lumina din felinar pentru a se duce la culcare. Citi puțin încercînd să adoarmă, dar nu se putea concentra asupra subiectului plictisitor. .

Cum îndrăznea să îi vorbească astfel? „Ce albină te-a mușcat de fund de aseară?” Dar ce-ar fi trebuit să facă în momentul cînd îl văzuse apărînd în magazin? Să înceapă să se agite încîntată? Să fluture din gene sfioasă și să-i mulțumească umil pentru că îi însoțise la Festivalul i oamnei?

Și o făcuse cameleon! Acum fusese manieratul Clark Kent și în clipa următoare se transformase într-un individ vulgar rănit în amorul propriu. Mai bine ar înăbuși acea prietenie în fașă. Era prea schimbător. De fapt, știa foarte puține lucruri despre ef. Acum nu mai voia să știe nimic. Lucrurile ar fi trebuit să se mențină ca înainte ca Baby să rămîna în copac. Domnul Thad Randolph fusese un vecin distant, un tip misterios. Ar fi vrut să fi rămas așa.

Nu stinse lumina decît cînd auzi mașina lui intrînd pe alee. Convingîndu-se că somnul care o cuprinsese deodată era o coincidență, se cuibări sub pătură.

Dar peste cîteva clipe o dădu la o parte înjurînd printre dinți. își aminti că lăsase stro-pitoarea în funcțiune. îi dăduse drumul devreme în după-amiaza aceea și de atunci ea continuase să funcționeze. Nemaipomenit pentru factura de apă, își spuse ea, străbătînd casa întunecată, în jos pe scări și prin bucătărie, pînă la ușa din spate.

Simți betonul verandei rece sub picioarele goale. Aerul nopții o făcu să tremure pentru că nu mai stătuse să își pună un capot peste cămașa de

noapte. își ridică puțin poalele pentru ca aceasta să nu atingă iarba udă și porni în vârful picioarelor spre gura de apă care fusese inclusă în fundația casei. îi luă ceva timp pînă o găsi pe întuneric și atunci se aplecă să o închidă. Mai răsuci o dată pentru a fi sigură că se închisese bine, după care se îndreptă și se întoarse.

Geamătul de surprindere îi îngheță în-gît și își duse mîna la piept pentru a-și potoli bătăile nebunești ale inimii. Apoi îl recunoscă în silueta care își făcu apariția din umbră pe Thad Raridolph. Trăsăturile îi erau ascunse de întuneric, dar lumina lunii care făceau să-i strălucească părul alb îl deconspiră imediat.

Ea nu puse întrebarea „Ce cauți aici?” pentru că știa deja. Nu își dădea seama cum de știa; pur și simplu, știa.

Nu era surpris însă și de aceea nu tresări cînd el întinse mîna și îi luă o șuviță de păr între degete frecînd-o ușor și lăsînd firele să i se strecoare printre degete. Apoi îi cuprinse gîtul în rîmă și, ca

și cum căldura lui i-ar fi topit vertebrele coloanei,
capul ei se lăsă ascultător într-o parte.

El își apăsă buzele pe acea unduire | vulnerabilă, sărutînd-o îndelung. După aceea, j privind-i chipul, îi atinse buzele cu degetul cel mare și ie trăsă conturul. Răspunzînd atingerii lui, j buzele se desfăcură singure și el își trecu vârful f degetului peste dinții ei.

Cu îndrăzneală, ea își lipi mîinile de pieptul lui și, pentru că avea cămașa deschisă, îi mîngîie pielea, părul ondulat și sfîrcurile.

El scoase atunci un sunet și cu un gest brusc o lipi cu spatele de zidul casei. Ea îi văzu capul apropiindu-se încet de al ei. Ochii i se închiseră cu o secundă înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei. El înclină capul și își cufundă limba în căldura gurii ei.

Elizabeth se topi imediat, bucuroasă că avea zidul ca punct de sprijin, în timp ce se supunea priceperii lui Thad. Niciodată nu mai fusese sărutată atît de complet. Niciodată. Nici chiar în fanteziile ei. Sărutul lui părea să scoată și ultima picătură de viață sînd ea umplînd-b totodată cu un foc nou.

Limba lui îi cerceta gura cu mișcări care îi luau răsufarea. Apoi începu să îi mîngîie cerul gurii. Trupul, inima și sufletul ei explodară. Scînteii de lumină se împrăștiară prin ea.

Gura lui își făcu drum cu blîndețe în jos pe gît. Limba i se jucă ușor cu lobul urechii înainte de a-l mușca drăgăstos, li sărută gîtul, pieptul, gura lui fiind fierbinte și lacomă. Cînd se închise în jurul sfîrcului, ea își arcui spatele și își înfipse toate cele zece degete în părul lui. El trase de vârful întărit, cu cămașa de noapte cu tot, și supse cu pasiune.

Prinzînd-o de mijloc, o ținu nemișcată în timp ce el își împinse înainte șoldurile pentru a-i arăta cât de puternică îi era dorința. Ea își frecă trupul de al lui. Apăsînd din ce în ce mai tare, el îi strînsese fața între palme și o sărută cu înflăcărare.

O clipă mai tîrziu, dispărea înghițit de întuneric.

Singurele zgomote pe care le auzea Elizabeth erau cele ale inimii ei care bătea să-i spargă pieptul și ale răsufării întretăiate. Și apa care picura.

Acele picături care se adăugau bălții de sub gura de apă erau singura ei legătură cu realitatea, singurul indiciu că ceea ce se întîmplase era real și nu doar încă una din fanteziile ei.

Se întoarse în casă clătîndu-se și tot așa urcă scara spre dormitorul ei. Închise ușa și se rezemă de ea, istovită, căutînd să-și recapete răsufierea. Își duse mîna la buze. Erau încă fierbinți și umede. O dureau puțin. Le simțea umflate și zgîriate de barba lui.

Totul se întîmplase în realitate. Se întîmplase. Dar cum? De ce? De ce îi permisesese?

Pentru că era și ea un simplu om. Era o femeie oare cunoscuse pasiunea. Nevoile ei nu muriseră odată" cu John Burke. Dorinței ei fizice nu fuseseră îngropate în sicriu alături de el. De fapt, nu erau deloc rușinoase. Dar felul în care a ales să le satisfacă putea fi. Întîlniri pe ascuns cu un vecin în curtea din spate în toila nopții, nu prea erau potrivite pentru a-și răcori sîngele. Dacă acesta avea să curgă aînt de înfîsîbîntat și de imprevizibil, pînă în urmă, ea va trebui să găsească un mod de a se descărca.

Ca împinsă de muze - sau de diavol - se duse la micul ei birou și luă un carnețel și un stilou. Cerneala curgea din biluța din vîrf ca sîngele dintr-o venă deschisă. În încăperea se făcu frig, dar ea nu se opri nici măcar pentru a-și pune un capot. Nu își întrerupse scrisul pînă cînd fantezia din grajd și cea în legătură cu străinul fără chip nu se transformară din imagini în mintea ei în cuvinte exprimate pe hîrtie.

După aceea dormi zdravăn și fără vise. Dimineața o sună pe Lilah, înainte să apuce să se răzgîndească.

Abia după cîteva ore de gîndire începu să aibă dubii. Bineînțeles că Lilah fusese încîntată de hotărîrea ei de a-și trimite fanteziile spre a fi publicate. Se dusesse imediat să le ia pe cele scrise de Elizabeth cu o noapte în urmă. Le smulse din mîna surorii ei.

- N-o să te las să te răzgîndești. Ce te-a făcut să te decizi?

Elizabeth se bucură că graba de luni dimineața de a se duce la lucru împiedica o discuție despre astfel de motive. Nu ar fi spus nimănui ce se

întîmplase noaptea trecută în curtea din spatele casei. Avea să ia acel secret cu ea în mormînt.

- Am nevoie de bani în plus, îi explică ea lui Lilah. Dacă tu crezi că merită să fie publicate, trimite-le. Dar n-o să mă rănești spunîndu-mi că nu sînt.

- Abia aștept să le citesc, spuse Lilah, lingîndu-se pe buze de parcă ar fi anticipat o masă excelentă.

Toată dimineața a așteptat Elizabeth un telefon de la sora ei, dar cînd s-a apropiat ora prînzului și tot riu a primit nici un semn de la ea, s-a gîndit că ceea ce scrisese fusese atît d groaznic încît Lilah căuta un mod potrivit de a-i spune.

Nefiind prea multă activitate în hotel, treab mergea mai încet și la magazin. După ce își luă masa de prînz alcătuită din fructe și brînză, începu să răsfoiască registrele de comenzi. Cînd se auzi clinchetul clopoțelului de ia ușă anunțînd astfel, în sfîrșit, apariția urii client, își ridică privirea cu un zîmbet pregătît.

Dar acesta îi îngheță pe buze cînd în magazin îl văzu pe Thad Randolph. Fu gata să cadă de pe scaunul înalt pe care stătea în spatele tejghelei cînd nu avea clienți. Cîteva clipe se priviră doar.

- Bună, spuse el, în cele din urmă.

Picioarele ei atinseră podeaua, dar tot nu avea încredere că se putea ridica. Genunchii îi tremurau, pur și simplu. Își netezi fusta cu palmele umede. Obrajii îi ardeau, iar lobiile urechilor îi zvîcneau.

- Bună.

După alte cîteva clipe de tăcere tensionată, el își luă privirea de la ea și începu să privească în jur.

- M-am uitat în vitrină de nenumărate ori, dar n-am intrat niciodată în magazin. E frumos.

- Mulțumesc.

- Miroase bine.

- Vînd poipourri și săculețe, spuse arătîndu-i un coș plin cu pernițe mici din dantelă umplute cu flori uscate și mirodenii.

Oare, se aflase, într-adevăr, în brațele acestui bărbat aseară? Goală, în afară de cămașa de noapte din batist subțire? Frecîndu-se de el plină de dorință, sărutîndu-l într-un fel, care chiar și în clipa aceea îi dădea fiori? Și acum vorbeau liniștiți despre săculețe? Sîmbătă seară fusese supărată pentru că el nu făcuse nici o mișcare spre ea. Fusese aproape prea manierat. Ei bine, cu o seară în urmă nu mai fusese. Dar, în loc să fie supărată, acum era derutată.

îl urmări cu privirea cum se duce spre raftul cu parfumuri. Luă o cutiuță împachetată și o mirosi.

- Chanel? o întrebă ei peste umăr.

Ea încuviință fără să spună nimic. Pe cine mirosise Chanel oare?

Puse la loc cutiuța și se îndreptă spre rafturile pline cu toate soiurile de ciocolată. Felul în care le așezase ea atrăgea atenția.

- Cutia desfăcută e pusă acolo ca să se guste din ea, spuse ea, pentru a umple tăcerea.

- Frumos, dar nu, mulțumesc.

De acolo se duse la sticlutele de parfum din cristal, apoi la bijuterii, la casetele de voiaj cu lenjerie din satin și, în final, la volumele de poezii îmbrăcate în dantelă.

Elizabeth fu fermecată de modul în care el lua și privea marfa. Avea mâini mari, capabile și mas-culine, presărate cu păr de culoare închisă. Totuși nu se sfiau să atingă și cea mai delicată podoabă filigranată.

- Pentru ce e cheia asta?

Surprinsă de întrebarea lui bruscă, Elizabeth își desprinse privirea de la mâinile lui și și-o mută asupra feței.

- Ah, e pentru jurnal.

- Aha, înțeleg.

Luă carnețelul îmbrăcat în satin și vM cheia de aur în încuietore. Ceva în legătură cu siguranța cu care făcu acest iucru, o ameți pe Elizabeth, care se trezi clătînându-se pe scaun. El puse jurnalul la loc în raft și ea răsuflă ușurată. Se întoarse cu fața spre ea, dar el rămase tăcut.

- E ceva... Ai nevoie... Cauți ceva în mod deosebit?

El își drese glasul și își feri privirea.

- Da. Aș vrea ceva frumos.

- Ah, zise ea, și ar fi vrut să adauge „Pentru cine?”, dar nu o făcu.

- Un dar foarte deosebit.

- Vreo ocazie specială? , El tuși.

- Da, aș vrea să repar o fostă legătură.

Se duse în fața ei.

- Cu cât mai curînd, cu atît mai bine. Dacă n-o fac, rnă tem că data viitoare nu o să mă mai. pot limita la un sărut.

Elizabeth își ținu privirea ațintită asupra bărbiei lui pătrate, dar el nici nu se mișcă, nici nu mai spuse nimic. Deveni limpede că aștepta ca ea să facă următoarea mișcare, așa că își ridică privirea cu greu.

- Nu te-ai limitat la un sărut, de data asta.

- Nu, spuse el ușor, nu-i așa? Vrei să-mi cer cuze, Elizabeth?

Ea scutură din cap.

- Aș vrea să nu vorbim despre asta.
- Nu vrei o explicație?
- Nu cred că există o explicație pentru așa ceva. Doar s-a întâmplat, spuse ea, făcând un gest din mână.
- N-am făcut-o intenționat.
- Știu.
- Nu vreau să crezi că am traversat curțile cu gândul de a te lipi de zid.

Ea își reținu un suspin.

- Nici nu mă gândeam la asta.
- Nu mai spusese nimic o clipă, dar el o întrebă după aceea:
- De ce ai fost atât de rece ieri la magazin?
  - Eram supărată.
  - De ce?
  - Nu prea știu exact, spuse ea cu sinceritate. Poate pentru că-mi place să-mi aleg singură partenerii. Nu vreau s-o facă pentru mine cei mici. Am vrut să-ți dau de înțeles că nu doream să mă mai inviți iar. Poate că am exagerat, însă.

- Așa e.
- Acum îmi dau seama. Îmi pare rău.
- Nu-i nevoie să te scuzi. Și eu am exagerat. M-ai înfuriat la culme. Totuși n-ar fi trebuit să spun ce-am spus. A fost ceva inconștient.
- Te rog, spuse ea clătinând din cap. Înțeleg.

El scoase un oftat prelung.

- Oricum, când am venit acasă aseară și am văzut stropitoarea în funcțiune, m-am gândit să-ți fac un serviciu și s-o închid. Nu mă așteptam să te găsesc acolo. Mai ales numai într-o cămașă de noapte subțire, spuse el și ochii i se întunecară puțin. A fost ca un șoc.

- Doar nu crezi că am ieșit așa pentru a-Ji atrage atenția, nu?
- Nu.

- Pentru că n-am făcut-o. Am auzit apa curgând și mi-am dat seama că am uitat s-o opresc. Dacă n-ar fi fost o oră atât de târzie, n-aș fi ieșit numai în cămașă de noapte. Și dacă n-ar fi fost neapărată nevoie, n-aș fi ieșit absolut deloc.

- Înțeleg.

Dacă înțelegea, ea ar fi făcut bine să încheie subiectul. Acea era una din situațiile când, punând mai mult, nu puteai decât să înrăutățești lucrurile.

- Ce-ai avut în gând? Îl întrebă ea.

- Doar să te sărut. Nimic mai mult, jur. Dar m-ai sărutat și tu. Ți-am simțit sîinii pe piept și, la nalba, era o senzație extraordinară. A trebuit să... Ce s-a întîmplat?

- La cumpărat m-am referit, spuse ea răgușit. Ce-ai avut în gînd să cumperi pentru... doamna ta?

- Ah, de asta era vorba. Da, păi, să vedem, ise el și își vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor, gest care făcu să i se dea haina puțin pe spate. Partea din față a cămășii era umplută frumos de pieptul musculos. Partea din față a pantalonilor era umplută de umflătura...

Elizabeth își ridică din nou privirea spre pieptul lui și zări părul întunecat pe sub cămașa subțire. Era pentru prima oară cînd îl vedea cu cravată de aproape. Oare se îmbrăca întotdeauna astfel pentru afacerile de după-amiază?

- Ce mi-ai sugera? o întrebă el.

Era atît de fisticită, încît riu îi venea în minte nici măcar un singur lucru. își roti privirea prin magazin ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Nu își amintea cum se numeau obiectele și nici cît costau. Pînă la urmă, adunînd destule cuvinte pentru a se exprima coerent, îi oferi cîteva sugestii, dar lui nu îi fu pe plac nici una.

- Nu, nu e genul să se dea în vînt după cărți, spuse el cînd ea îi propuse un volum subțire cu sonetele lui Shakespeare.

Nu, bineînțeles. Amantele rareori se dădeau în vînt după cărți. Un bărbat nu se ducea la amantă, îndeosebi la una pe care nu a văzut-o de mult, pentru a-i stimula creierul.

- Atunci, o lenjerie de genul ăsta?

Thad se uita la suportul circular pe care se aflau articolele de lenjerie.

- Femeilor le place, într-adevăr, să poarte așa ceva? Sau bărbații doresc ca ele să le poarte?

Supărarea față de el ieși din nou la suprafață. De ce îi vorbea despre afacerile lui sordide? Dacă voia să cumpere un neglsje sexy pentru amantul, de ce voia să o facă de la ea din magazin?

- Unor femei le place, spuse ea rece.

Accentul pe care îl puse pe: primul cuvînt arăta

că cele cărora Se plăcea să poarte asemenea lucruri aveau o morală îndoielnică.

- Ție îți place?

Ea își ridică privirea spre el. O provoca să mintă și se lăsă provocată. În plus, fiul ei îl informase deja că îi plăcea.

- Uneori. Dacă am chef.

- Gît de des ai chef?

Ea simți o căldură în stomac, care se urcă m i sus cuprinzându-i sîni și strîngîndu-se în sfîrcurile care se întăreau. Oare el le văzuse împungîndu-l bluza? Oare își amintea cum limba lui le atinsese, udîndu-le prin cămașa de noapte?

- Asta depinde de fiecare femeie, spuse ea.

El se întoarse atunci și începu să examineze lucrurile, plimbînd Umerașele pe bara de metal Zgomotul pe care îl făcea o enerva pe Elizabeth ca acela făcut de niște unghii pe tablă.

- Asta-i drăguță, spuse el, scoțînd un articol și ridicîndu-l. Cum îi spune?

- Costum „ursuleț”.

Buzele lui schițară un zîmbet larg.

- Nu-i de mirare. Un bărbat se poate culca cu plăcere cu el.

Ea nu sesiză umorul din cuvintele lui și abia se stăpîni să nu îi smulgă costumul din mîină.

- Îl vrei sau nu? Costă șaizeci de dolari, spuse ea încet. Nu-I merită? Îl întrebă ea apoi cu șiretenie.

- Ah, ba da, îl merită categoric.

Tonul vocii lui o făcu să simtă o mîncărime în degetele de la picioare.

- Să-I împachetez?

- Nu atît de repede. Nici nu m-am hotărît încă. Convinge-mă să-l cumpăr.

Puse costumul pe teșghea. Elizabeth se înfurie încă puțin. Voia să-l cumpere sau nu? Dar știind că nu putea să sacrifice un articol de șaizeci de dolari, mai ales într-o zi cînd vînzarea nu mergea prea bine, luă costumul și începu să îi înșire calitățile.

- Este sută la sută mătase.

El luă un colțișor și îl frecă între degete cum făcuse cu părul ei cu o seară în urmă. - Foarte frumos. E subțire, aproape transparent. Nu-i o problemă?

- Poftim?

- Se vede ceva prin el?

- N-ar trebui?

- În dormitor, da. Dar nu și dacă îi poartă pe sub haine.

- Ah, nu, n-ar trebui să fie vreo problemă.

- Bine, spuse ei, culoarea? Cum se numește?

- Nud.

- Se potrivește. Mărimea?

- Ce mărime poartă? „Patruzeci și patru dublu D”, își spuse ea.

- Cam ca tine. Ia pune-l puțin lipit de tine.

Ea ezită, dar nevrînd să pară rușinoasă, luă costumul de pe umeraș și, proptind bretelele pe umeri, îl lipi de ea.

- Se întinde pe corp. Ar trebui să-i vină bine dacă poartă treizeci și doi sau treizeci și patru.

- Treizeci și doi sau treizeci și patru la ce?

- La sutien.

- Ah, zise el, îngustîndu-și ochii și uitîndu-se la cupele costumului care se mulau foarte bine pe ea. Cred că e-n regulă. Țștia se desfac?

Puse mîna pe șirul de năsturași în formă de perlă de pe partea din față a costumului. Cu un gest iute îi desfăcu pe primii doi. Privirile li se întîlniră într-o clipă.

Elizabeth lăsă costumul pe tejghea.

- Te-ai hotărît?

- Asta pentru ce e?

. Fermecată, ea îi urmări degetul încet cu privirea spre partea unde partea din față și cea în spate se uneau. Își reținu, un geamăt

- Se desface, răspunse ea cu un glas neobișnuit de răgușit,

- Pentru ce?

Enervată la maximum, ea strigă atunci:

- Pentru ce crezi?

- Hmm, e util. Și astea stîî pentru ciorapi? întrebă el pipăînd o jartieră din dantelă.

- Da. Dar se pot scoate.

- Pune și o pereche de ciorapi și îl iau.

- Bani gheață sau carte de credit?

- Carte de credit.

- Bine.

O enervase atît de tare, încît abia putu să completeze bonul. Apoi manevră mașina atît de brusc, încît aceasta aproape că înghiți cartea de credit.

T.D.Randolph. Se întrebă dacă numele lui era, oare, Thaddeus și de la ce o fi provenind inițiala D., după care se supără pe sine pentru că își pusese asemenea întrebări. Puțin îi păsa care era numele Iul întreg.

- îi împachetez? întrebă ea, deloc politicoasă, înfășurînd costumul păcătos și ciorapii într-o folie subțire roz.

- Nu-i nevoie.

„Sînt convinsă”. Probabil se ducea direct în rațele iubitei. Pînă ar fi despachetat ar fi trecut prea mult timp.

- Mulțumesc, spuse el, luînd punga Faritasy din mîna ei.

- Cu plăcere.

- Ne vedem acasă.

„Nu dacă pot evita". Dădu din cap cu răceală și își feri privirea înainte ca el să iasă, dar îl urmări cu coada ochiului după ce trecu pragul și îl văzu părăsind hotelul cu un mers care i se păru dezgustător de îngîmfat. Bine măcar că nu își rezolva afacerile dubioase într-o cameră din hotelul Cavanaugh. Unul dintre motelurile de pe autostradă i se potriveau mult mai bine.

Se întoarse cu spatele spre holul hotelului și aruncă recipisa cărții lui de credit în sertărașul mașinii de înregistrat. Când auzi din nou clopoțelul de la intrare, crezu că se întorsese fiindcă uitase ceva. Cu o privire încruntată, la fel de descurajantă ca un cartonaș pe care scria NU DERANJAȚI, se întoarse să-l înfrunte.

- Ah, bună ziua! exclamă ea mîhnită.

6

- Deranjez cumva? întrebă Adam Cavanaugh,

- Nu, bineînțeles că nu, domnule Cavanaugh. Tocmai ... ă...

Acel om, căruia voia să îi facă o impresie bună, o surprindea pentru a doua oară visînd prostește.

- Tocmai mă uitam pe niște cataloage.

- Păreați îngîndurată.

- Da, eram. Vă rog, pofțiți, luați ioc. De data aceasta era singur.

- Nu pot să stau decît foarte puțin.

Nestingherit se servi din cutia cu bomboane de ciocolată, lingîndu-și degetele fără să își dea seama.

- Mă aflu între două întîlniri. Aș fi venit mai devreme, dar am un program foarte încărcat.

- Sînt convinsă că sînteți extrem de ocupat..

- Mă întrebam dacă n-am putea lua cina împreună sîmbătă seară.

- Cina? întrebă ea prostește.

Cina cu Adam Cavanaugh, playboy-ul internațional și cei mai superb celibatar din lume? Ea?

' - Sînteți liberă atunci? Dacă nu, putem să...

- Nu, sînt. liberă, spuse ea repede. Cina sîmbătă seară, perfect.

- Grozav. Găsesc că discuțiile legate de afaceri sînt mult mai plăcute în compania unei femei frumoase în timpul cinei, spuse el aruncîndu-i un zîmbet demn de un actor de la Holly- ; wocd. O să vă caut adresa în registru și vin să vă iau la sapte și jumătate.

- Sau ne-am putea întîlni undeva, sugeră ea nevrînd ca el să se deranjeze prea mult.

- Prefer să vă iau de acasă. La șapte și jumătate, sîmbătă?

- Da, e bine.

- Atunci, la revedere, Elizabeth.

Timp de cinci minute după plecarea lui, nu îi veni să creadă că fusese, într-adevăr, acolo și o invitasese la cină. Se ciupi de câteva ori pentru a se convinge că nu se afla în lumea viselor. Era atât de frumos, de fermecător, de bine îmbrăcat și de manierat, de tot ce și-ar fi putut dori o femeie. Și o invitasese pe văduva Burke la-cină!

„Cu ce să se îmbrace?”

Vînzarea slabă de- luni a fost compensată marți, cînd o asociație regională a veterinarilor a organizat un seminar de două zile în hotel. Cumpărăturile acestora au ținut-o ocupată și miercuri dimineată. Cînd medicii veterinari au pledat la prînz, Faniasy avea nevoie de o operație estetică.

Făcu ordine pe rafturi și reaseză marfa care fusese mișcată din loc. Aceste îndeletniciri îi solicitară puțină concentrare. Afară ploua. Chiar și înăuntru atmosfera era mohorîtă. Aprinse lumînăr parfumate în magazin pentru a-l face să pară mai calzi și mai vesel eventualilor clienți.

Era o zi perfectă pentru a sta cuibărit în fața unui șemineu cu o carte bună în mîriă. Sau pentru a trage un pui de somn. Lui Elizabeth i se făcu somn. Mîntea începu s-o ia razna...

Scara din piatră în spirală era întunecată. Treptele erau inegale. Pașii străbunilor le ociseră. Urcam cu mare grijă, sperînd să nu vîrs nimic din ce duceam pe tavă. La etaj, o lumină slabă cenușie pătrundea pe una din ferestrele înguste. Picături argintii de ploaie lunecau pe geamul înrouat Proptind tava grea pe șold, am bătut în ușa din lemn de stejar din capătul culoarului. El mi-a strigat să intru. Cînd am deschis ușa masivă, inima a început să-mi bată cu putere. Așa se întîmpla de fiecare dată cînd intram în dormitorul unde „oaspetele” nostru era ținut la pat

Se afla sub acoperișul nostru de aproape două săptămîni. Îmi aminteam foarte bine după-amiaza aceea cînd am auzit biptanul său rotindu-se deasupra și am dat fuga repede din ucătărie în curte. Avionul lăsa o dîră de fum negru în urmă. Pilotul a reușit să aterizeze și să iasă teafăr, înainte ca aparatul să ia foc.

Și tata, care se afla pe cîmp, văzuse prăbușirea. Am alergat împreună spre epavă. Pilotul ieșise din cabină, dar era evident rănit. L-am dus în casă, sus în această încăpere. Era american. Cu dinții încheștați, i-a spus tatei : să stingă focul pentru ca fumul să nu le dea de știre nemților. Vorbea foarte stricat franțuzește, iar noi nu știam pic de engleză. Dar am izbutit să îl înțelegem înainte să își piardă cunoștința. Tata s-a dus repede să facă ce îi spusese și m-a lăsat pe mine să am grijă de pilotul rănit.

I-am scos ochelarii și casca din piele. În timp ce îi curățam cu buretele fața murdară, inima a început să-mi tresalte. Era extrem de frumos, cu un păr des, șaten, care îi cădea peste sprâncane. Degetele mi-au devenit neîndemânatică când am încercat să îi dezbrac, dar nu aveam de ales. O pată mare și roșie se întindea pe cearceaf sub el.

Aveam să aflu mai târziu că fusese nimerit de o mitralieră germană în timpul unei lupte. Restul escadrilei fusese doborâtă. Glonțul îl nimerise într-o parte chiar deasupra mijlocului. Am curățat rana și l-am bandajat. Gemetele lui inconștiente m-au făcut să-mi dea lacrimile.

Avea să-și revină, dar o să treacă multă vreme pînă să-și poată relua activitatea sau chiar să fie mutat la un spital militar. Din moment ce tata muncea din zori și pînă-n noapte, eu trebuia să am grijă de pilotul american.

Acum, când am intrat în cameră, l-am găsit rezemat de speteaza patului, sprijinit în perne. Mi-am luat privirea de la pieptul lui gol, căci de fiecare dată când îl priveam, simțeam o căldură rușinoasă și umedă în feminitatea mea. Când îl vedeam, sîinii mă furnicau. Hainele lui fuseseră atît de pline de sînge, încît fusesem nevoită să le 'istrug. Toate, în afară de eșarfa albă de mătase, pe care i-o desfăcusem cu grijă din jurul gîtului și care acum se afla sub perna mea.

Știam că e gol sub cearceaf. Mai știam și cum rată gol, căci eu îi spălasem trupul cu buretele înd el era cuprins de febră și delira.

Rușinîndu-mă sub privirea lui, l-am întrebat ăcă avea chef să mănînce și el mi-a răspuns că da. Podeaua casei vechi scîrțîi când m-am dus pre patul îngust. Am pus tava pe noptieră și m-am așezat pe marginea patului, atentă să nu mă ating cu șoldul de pulpa lui, care se vedea foarte clar conturată sub cearceaful subțire.

Mîna îmi tremură când i-am vîrît lingura cu apă în gură. Zîbind, îmi spuse că era foarte bună. Îi tamponam buzele cu șervetul după fiecare înghițitură. Mîncă toată supa.

Înainte de a pleca, am aprins lumînarea de pe noptieră pentru a mai îndulci atmosfera sumbră provocată de ploaia care se auzea scurgîndu-se prin burlane. Stînd lîngă pat, cu mîinile împreunate în față, l-am întrebat dacă mai puteam face ceva pentru el.

Nu a spus nimic, dar mi-a pus mîna pe mijloc, l-am simțit atingerea prin veșminte la fel de fierbinte ca un vătrau. Mă apăsă încet pentru a sta din nou lîngă el. Ochii lui sclipitori mă fermecară. Nu le puteam rezista. Ridică mîna și mă mîngîie pe obraz cu dosul degetelor. Trase apoi în joacă de bucele care îmi scăpaseră din coc. Mi-a spus că americanii îl numeau stilul

„Gibson-girl" și a început să rîdă văzînd cum mă chinuiam să repet cuvintele.

După aceea, își mută mîna pe gîtul meu și pe gulerul înalt al bluzei. Își trecu degetul peste dantelă, apoi peste broșa în formă de camee care fusese a răposatei mele mame și, în final, peste șirul de năsturași, pe care îi descheie unul cîie unul.

Inima începu să îmi bată năvalnic în palma lui, cînd și-o strecură pe sub bluza mea acoperindu-mi sînul și cuprinzîndu-l în toată plinătatea lui între degetele lui puternice. M-au copleșit căldura și amețeala. M-am clătinat ușor cînd mi-a atins sfîrcul și am roșit de rușine și plăcere cînd acea-ta i-a împuns brusc vîrfurile degetului cel mare cu care îmîngîia.

Își petrecu mîna liberă pe după gîtul meu și îmi trase capul în jos pe perne lîngă al său. M-a ; sărutat. Am fost șocată cînd buzele i s-au | desfăcut și limba lui mi-a pătruns în gură. Niciodată nu-mi dădusem seama că două guri puteau fi atît de intime. Cuplarea era ceva foarte natural la fermă, dar bănuisem că oamenii se reproduc cu aceeași atitudine de detașare ca și animalele. Niciodată n-aș fi crezut că inima . putea să bată atît de puternic sau că sîngele putea să curgă atît de fierbinte și gros. Habar nu aveam că o împreunare putea provoca o plăcere atît de imensă.

Mîinile lui mi se strecurară pe sub haine ' atingînd părți moi și secrete ale trupului meu, pe care abia le atingeam cînd mă spălam, învătasem la biserică despre faptul că a te atinge „acoio" era un păcat Dar nu mă mai gîndeam la păcat sau ta treburile pe care le aveam de făcut Nu mă mai gîndeam la nimic decît la american și la senzațiile uluitoare pe care mi le provocau mîngîierile lui.

Imam auzit gemînd cînd el mi-a cuprins în palmă părul dintre coapse.

Degetele lui, îndemî.natice și sigure, descoperiră o profundă dorință lichidă înăuntru meu.

Cu o voce răgușită, m-a rugat să-l ating, făcîndu-se înțeleș, conducîndu-mi mîna chiar el. Mi se părea ceva ciudat din moment ce îl atinsesem zile întregi. Dar cînd mîna mi-a alunecat pe sub cearceaf și a atins pielea lui netedă și părul aspru de pe trup, mi-am dat seama că acest fel de atingere era cu iotul, altceva. El însuși era altfel. Cald, dar datorită unui altfel de febră. Răsufla iute, dar nu din cauza delirului.

Mi-a ridicat fusta pînă la mijloc și m-a tras deasupra -jui. Am vrut să-i aduc aminte de rană, dar el mi-a dat la o parte lenjeria de corp și mi-a atins sînul cu gura, apăsînd sfîrcul cu limba. Nu mai puteam vorbi. Nu mai puteam să fac altceva decît să mă deschid...

Telefonul sună făcînd-o pe Elizabeth să tresară speriată. Se chinui să își domolească bătăii inimii. Trase de cîteva ori adînc aer în piept. Mîna îi tremura cînd se întinse după receptor.

-Alo.

- Bună, eu sînt. S-a întîmplat ceva?

Era Lilah.

- Nu s-a întîmplat nimic.

- Vorbești ciudat.

- Sînt ocupată.

- Cu scrierea altor fantezii, sper. Lizzie, sînt extraordinare!

După ce trecuseră trei zile și Lilah nu îl telefonase, Elizabeth își închipuise că scrierile ei păreau a fi prea proaste pentru a fi publicate sau că, pur și simplu, nu îi plăcuseră lui Lilah. Oricum ar fi stat lucrurile, fusese și ușurată, și tristă datorită faptului că avusese o carieră atît de scurtă.

- Nu trebuie să spui asta numai ca să-mi faci mie plăcere, îi zise acum surorii ei.

'- Nici n-o fac. Dumnezeuule, Lizzie, habar n-aveam că ai o imaginație erotică atît de bogată. Am citit cele două fantezii de cîte o duzină de ori pe fiecare și mi-au plăcut de fiecare dată.

- Dar tu ești sora mea și ții la mine. E firesc să...

- Exact. Voiam să fie bune, așa că mi-am pus la îndoială capacitatea de a judeca, deși eram convinsă că aveam dreptate. Ca să fiu mai sîniiră le-am dat altor patru persoane de la citească.

- Nu se poate!

- Liniștește-te. N-am spus nimănui că le-ai scris tu. De altfel, nimeni n-ar crede că un șoricel ca tine ar fi putut face așa ceva.

- Mulțumesc, spuse Elizabeth, sec.

- Oricum, ajunge să-ți spun că atît femeile cît și bărbații care le-au citit...

- Le-ai dat și bărbaților?

- Să știi că nu e obligatoriu să fie citite numai de femei, spuse ea. M-am gîndit că ar fi bine să vedem dacă fanteziile au efect și asupra bărbaților și au avut, cu siguranță. Acum se află în drum spre New York.

Manuscrisele, nu bărbații, adăugă ea rîzînd.

- Le-ai și expediat?

- Da, ca să nu apuci să mă convingi să n-o fac. Le-am scris la mașină. Am făcut o mulțime de greșeli, mîinile îmi erau ude de transpirație. Cînd o să citesc și altele?

- Altele? Cine a spus că vor mai fi și altele?

- Eu. Un talent ca al tău nu se epuizează după două fantezii.

- Nu sînt sigură că e nevoie de talent și nu știu cînd și dacă voi mai avea timp să scriu, spuse ea, după care adăugă cu timiditate: Am o întîlnire sîmbătă seară.

- Glumești! strigă Lilah. Cu cine? Cu tipu' cu cotețul de păsări?

- Nu era coteț de păsări. Țarcul era pentru niște pui de setter irlandez. Numele lui e Thad Randolph, dar nu, n-am întîlnire cu el.

Nu îi spusese iui Lilah de sîmbăta trecută și de Festivalul Toamnei pentru că sora ei s-ar fi grăbit să tragă concluzii greșite. Ar fi spus că Thad mersese pentru ea și nu de dragul copiilor.

- Adam Cavanaugh m-a invitat la cină.

- Zău? Păi, scumpa mea surioară, ăsta trebuie să fie subiect pentru o altă povestire. Să-ți amintești fiecare amănunt.

- Lilah, nu-i decît o cină.

- Cares dacă știi să joci bine, poate dura pînă la micul dejun.

Cînd Eîizabeth exclamă, furioasă, Lllah spuse:

- Nu te mai enerva. Ar fi timpul să-ncepi să trăiești unele din fanteziile astea. Distrează-te, dar nu te îndrăgosti de Cavanaugh.

Lilah închise imediat ce obținu promisiunea din partea lui Eîizabeth de a mai scrie și alte fantezii. Eîizabeth rămase surprinsă văzînd că ținuse magazinul deschis cinci minute mai mult, așa că închise repede. Doamna Alder se supăra dacă întîrzia.

Din cauza ploii, traficul era îngrozitor. Apoi, chiar înainte să apuce să coboare din mașină, Megan și Matt o asaltară cu o problemă.

- Mămico, iui Thad i s-a întîmplat ceva îngrozitor, spuse Megan, teatral..

Dîrid copiii la o parte, Eîizabeth coborî din mașină și trînti portiera.

- Cum adică, i s-a întîmplat ceva îngrozitor? La revedere, doamnă Alder, îi strigă ea femeii care tocmai pleca. Eh, ce-i cu Thad? îi întrebă ea pe copii.

- Credem că e mort sau ceva de genul ăsta.

Matt era atît de sobru, încît Eîizabeth își mască rîsul tușînd.

- Ce v-a făcut să vă gîndiți la așa ceva?

- Mașina lui e aici, dar nu răspunde cînd batem la ușă.

, - Poate a plecat cu motocicletă.

- E în garaj.

- Eh, poate nu are nevoie de companie.

Sau, mai probabil, are companie, își spuse

Jizabeth. Nu îl mai văzuse de luni, cînd ieșise din magazinul ei cu darul pentru amantă.

Megan clătină din cap.

- Am văzut vase murdare pe masa din bucătărie și lui nu-i place dezordinea. Mi-a spus asta demult.

- Probabil că n-are chef să facă ordine azi.

- Sau poate e mort. Poate a intrat cineva și i-a înjunghiat. Atunci ar fi vina noastră că nu am verificat.

De unde avea Matt, oare, asemenea idei macabre? Foarte simplu, își spuse ea. Îi semăna.

- Hai, mămico. Trebuie să te duci să vezi.

O luaseră de câte o mână și o trăgeau prin curte.

- Sînt sigură că trebuie să existe o explicație logică, spuse ea împotrivindu-se, dar copiii păreau foarte îngrijorați.

Dacă nu le îndepărta teama, nu o lăsau în pace. Aveau să o bată la cap pînă cînd avea să cedeze.

- Of, bine.

Puse din nou la îndoială înțelepciunea acelei hotărîri cînd ridică mîna să bată în ușa din spate Ezită, dar o privire aruncată lui Megan și lui Matt o convinse să bată cu putere. Așteptă cîteva secunde și, fiindcă nu auzi nici un sunet de pași apropiindu-se, bătut din nou.

- Vezi, mămico, nu răspunde.

- E mort.

- Nu e mort, îi spuse ea apăsător fiului ei morbid. De fapt, sînt convinsă că totul e în regulă.

Ținînd mîinile în jurul ochilor se uită prin ușa de plasă. Așa cum spusese ră copiii, masa din bucătărie era plină de vase de la ceea ce părea să fi fost cîteva mese.

- Du-te și vezi. Ușa e descuiată.

- Megan, nu pot intra în casa unui bărbat așa, pur și simplu!

- De ce?

Întrebarea din privirile lor era atît de inocentă, încît Elizabeth se trezi gîndindu-se la un răspuns.

- Nu e politicos.

Nu putea explica unor copii că domnul Randolph n-ar fi vrut să fie deranjat în caz că se zbenguia cu vreo prietenă în pat, sau dacă dorîrea după vreo petrecere sau... îi mai veni ră în minte cîteva posibilități. Fără să vrea, era speriată. Ce făcea el, oare, înăuntru?

- Dacă e bolnav și nu-l ajuți?

- Da, ar putea să moară și ar fi din vina ta. Din vina ta, mămico.

- Bine! strigă ea.

Insufierea sentimentului de vinovăție era o metodă care dădea întotdeauna rezultate și cît de bine știau copiii ei acest lucru! Deschise ușa despărțitoare și apoi pe cea de lemn, amîndouă fiind descuiate, așa cum îi spusese Megan. Făcu un pas înăuntru. Amîndoi copiii o urmau îndeaproape.

- Nu, voi rămîneți aici.

Nu voia ca ei să își surprindă idolul în vreo postură compromițătoare - sau în orice fel de postură - cu vreo persoană de sex opus.

- Vrem să venim și noi.

- Nu. Rămîneți aici. O să aflu dacă s-a întîmplat ceva și mă întorc.

Ca o măsură de protecție împotriva neascultării, încuie ușa despărțitoare în urma ei, după care străbătu veranda în vîrfurile picioarelor. Înainte să intre în bucătărie, îl strigă Glasul îi răsună ciudat de puternic, găsindu-și ecoul în casa goală. Probabil ieșise cu vreo prietenă și aceasta era o serioasă violare a Intimității lui pe care trebuia să i-o explice mai tîrziu.

Dar ieșirea lui cu o prietenă nu explica prezența vaselor murdare împrăștiate pe masă și strînse grămadă în chiuvetă. *Nu și-ar fi lăsat bucătăria în asemenea hal fără un motiv foarte bine întemeiat.

Neștiind exact cum era împărțită casa, se duse la ușa din față și îl strigă din nou, Living-room-ul era mobilat cu gust. Nimic luxos, bineînțeles, dar modern și aranjat cu stil. Cîteva reviste se aflau așezate frumos pe măsuta de cafea. Newsweek, Time, Esquire. Nici una cu femei goale.

- Probabil că pe acelea le ține în dormitor, șopti ea pentru sine.

Amurgul înnorat făcea ziua să pară mai întunecată. Ploaia începuse să bată cu putere în geamuri. Nu aprinsese nici o lumină. Încăperile mari erau cufundate în beznă. Totul începu să devină sumbru.

- Domnule Randolph? Thad? strigă ea și se opri să asculte.

Dat fiindcă nu primi nici un răspuns, se întoarse spre bucătărie. Dar nu apucă să facă decît cîteva pași și auzi un geamăt slab. Încrămeni, așteptînd să se convingă. Da, auzi din nou. De data aceasta mai tare.

Inima începu să îi bată nebunește. Era un geamăt de durere sau de pasiune? De agonie sau extaz? Poate ambele? Dumnezeuule mare, nu voia să știe. Dar copiii nu aveau să îi dea pace pînă nu afla.

Apucînd-o în direcție opusă, porni pe culoar. Pe măsură ce se apropia de o ușă deschisă, distinsе zgomotul făcut de material frecat pe material.

Așternuturi, mai precis, dar erau două trupuri sau unul? Trase adînc aer în piept și privi pe după ușă, retrăgîndu-și capul repede după ce înregistrează ceea ce văzuse.

Camera era, fără îndoială, dormitorul lui Thad. Lipit de peretele din față, era un pat dublu, iar el se afla în pat. Din fericire, singur. Dar nu și liniștit.

în fracțiunea de secundă cînd privise înăuntru, își dădu seama că era bolnav. Mîinile și picioarele i se mișcau agitate și capul i se răsucea cînd într-o parte, cînd în alta.

Elizabeth își adună toi curajul și intră în dormitorul burlacului, cu emoția unui soldat care se duce ia luptă pentru prima oară. Își făcea datoria.

- Thad?

Nu o miră că nu o auzi, căci glasul îi era șoptit și tremurător. Gemetele lui, care crescuseră în intensitate, o acoperiră cu ușurință. Mișcă un braț și azvîrli cearceaful.

Era gol.'

Nu văzu tot grație unui colț de cearceaf bleu, care rămase, din fericire, înfășurat în jurul mijlocului. Un picior gol atîrna peste marginea patului. Celălalt era acoperit, dar clar conturat pe sub cearceaf. Avea pieptul dezvelit. Stomacul concav se înălța și cobora datorită respirației anevoioase. Buricul...

Elizabeth își luă privirea de la buric, dar nu înainte de a observa că era sexy, adînc și înconjurat de păr închis la culoare. O fișie de păr mătăsos îi despărțea perfect torsul și făcea legătura dintre pieptul lat și abdomenul îngus. Sfircurile ar fi trebuit să fie relaxate. Dar nu erau.

Se apropie de pat în vîrfurile picioarelor, de parcă acolo s-ar fi aflat o fiară adormită, nu un om inofensiv. Pleoapele îi erau lăsate, dar se agitau.

Murmură ceva ce ea nu înțelese și scoase încă un geamăt profund.

Extrem de mișcată, ea puse un genunchi pe pat și se aplecă deasupra lui.

- Thad? Ești bolnav?

El.întinse o mîna orbește. Cealaltă...

Nu îl observă decît cînd îl acoperi cu mîna, deși nu își putea închipui cum de nu îl văzuse. Poate că, totuși, îl observase, dar mintea ei refuza să recunoască. Acum nu mai avea de ales.

Nici nu mai putea clipi. Începu să gîfîie printre buzele întredeschise. Un zgomot la-fel de strident ca clopoțelii lui Quasimodo îi umplu capul. Simți că leșină.

El își mișcă din nou brațul, iar pumnul o izbi puternic în piept. Degetele se descleștară și atinseră moliciunea sînului ei. Aceasta trebuie să-l fi trezit din somnul agitat, căci deschise ochii eodată. O privi la fei de lîngă patul lui, cum era ea care îi acoperea sînul.

uimit să o vadă stînd de mîna aceea mare

El. își luă mîna de pe partea inferioară a trupului și cu cealaltă își trase cearceaful peste mijloc. Amîndoi ignorară sau încercară să ignore faptul că cearceaful era umflat în locul respectiv.

- Ce cauți aici? Întrebă el cu un glas răgușit și încercă să își umezească buzele arse.

Ea încercă de câteva ori să vorbească. Când reuși, nu putu decât să se bîlbîie.

- Eu... eu... Copiii... Ești bolnav?

El își acoperi ochii.

- O să-mi fie bine.

Refuzul lui de a recunoaște o înfurie.

- Ești bolnav sau nu?

- Da, sînt, mormăi el. Cred că-i o gripă, ceva. Ar fi mai bine să pleci imediat ca să nu o transmiți copiilor.

- Ai febră?

- Nu știu. Am?

Își îndepărtă brațul de la ochi, EHizabeth ezită doar o clipă înainte de a-i pune mîna rece pe frunte. Era asudată, dar caldă.

- Cred că ai puțină.

- A izbucnit mai devreme. Am început să transpir. Am azvîrlit pătura de pe mine.

La picioarele patului se aflau îngrămădite o cuvertură și o pătură umede.

- Ai un termometru?

~ în dulapul din baie.

Recunoscătoare pentru orice motiv de a pune distanță între ei, ea se duse în baia de alături. Găsi termometrul pe al doilea raft al dulăplorului de deasupra chiuvetei. Rezistînd tentației de a se uita să vadă ce aitceva mal găsea acolo, se întoarse în dormitor cu termometrul și o sticluță de plastic cu aspirine.

El îndreptase cearcaful și îl trăsese mai sus de mijloc. Ambele picioare erau acum acoperite, dar pieptul îi era tot: dezvelit și snrcurila tot tar-U îrițr-o manieră cît mai detașată în asemenea împrejurări, ea scutură termometrul și aplecîndu-se, așteptă să deschidă gura pentru a i-1 pune sub limbă.

- Ai luat vreo pastilă? Îl întrebă ea arătîndu-i sticluța de aspirine.

El clătină din cap că nu. Aruncîndu-i o privire exasperată, ea îi spuse atunci:

- Mă întorc imediat. Ține termometru! acolo.

Megan și Matt dansau de nerăbdare eînd ea deschise ușa despărțitoare.

- Ați avut dreptate, spuse ea, înainte ca ei să apuce să îi pună cascada de întrebări. Thad e bolnav.

- Putem să mergem să-i vedem?

-Nu.

- Dar se spune că trebuie să-ți vizitezi prietenii bolnavi. Așa ni se spune ia școala de duminică.

- Nu și atunci când prietenul suferă de o boală contagioasă. Ați putea să luați gripă.

- Și tu poți lua. De ce tu îl poți vizita pe Thad și noi nu?

- Pentru că eu sînt mamă și mamele nu se îmbolnăvesc atît de ușor, cum fac copiii.

Speră să se mulțumească numai cu atît. Dar nu se mulțumiră.

- Dar, mămico..., spuseră amîndoi odată.

- Fără discuții, zise ea și expresia ei categorică îi reduse la tăcere. O să fac ordine prin bucătărie și o să-i încălzesc puțină supă. Ce-ar fi ca, în timpul ăsta, să vă duceți să vedeți ce mai fac Penny și căteii? Aveți grijă să aibă apă proaspătă.

După ce scăpă de ei, umplu un pahar cu apă rece și se întoarse în dormitor. îl găsi pe Thad scoțind termometrul, pe care i-l întinse.

- Cît indică? Niciodată n-am știut să mă descurc cu el.

- Treizeci și nouă, îi spuse ea, scuturînd termometrul înainte să îl pună în cutiuța lui. la două aspirine.

El înghiți pastilele, ascultător, cu apa pe care ea i-o adusese.

-N-o să uiți să iei încă două pe la ora zece?

- O să încerc.

Imediat după ce luă aspirinele, capul îi căzu moale pe pernă. Elizabeth observă că aceasta era umedă de sudoare.

- Ai vrea să-ți schimb așternutul?

El se privi și apoi se uită la ea.

- Nu.

Ea nu mai insistă. De fapt, era chiar ușurată. Nu că ar fi deranjat-o, dar numai gîndul de a-l mișca pe Thad, gol, din și în pat, o făcea să își simtă genunchii tremurînd.

- Atunci măcar să-ți schimb pernele?

O lăsă să facă acest lucru, ridicîndu-și capul doar atît cît fu nevoie pentru ca ea să îi înlocuiască perna cu cea din partea cealaltă a patului.

- Unde mai ai pături?

- în dulapul de lenjerie din hol, dar mi-e cald.

- Dacă nu stai învelit, o să-ți fie frig.

Probabil că de aceea avea sfîrcurile tari.

Găsi dulapul și observă că cearceafurile și prosoapele erau așezate frumos pe rafturi. Aducînd o pătură cu ea, o desfășură deasupra patului și o lăsă să cadă peste el, fără să o fixeze în jurul lui.

- Odihnește-te pînă mă duc să-ți încălzesc puțină supă. Bănuiesc că ai supă în casă.

El încuviință, dar ridică mîna în semn de protest.

- Ai făcut destul, Elizabeth. Acum trebuie doar să dorm și mîine mă duc din nou la lucru.

- Dacă faci asta, poimîine vei fi în spital, spuse ea apostrofîndu-l. Stai în pat. Mă întorc imediat.

În timp ce supa se încălzea, ea spăia vasele, șterse dulapul și masa cu buretele și puse la loc mîncărurile care fuseseră scoase și lăsate afară. Supa fu gata cînd termină ea cu toate. Puse puțin într-un castronel pe care îl așeză pe o tavă alături de un pahar cu suc de portocale, o lingură și un șervet de hîrtie.

Abia cînd se opri în prag, cu tava în vîină, își aminti cu claritate de fantezia de mai devreme. Nu se afla într-o provincie franceză. Ea nu era fiica virgină a unui fermier, iar Thad nu era un pilot rănit, numai că acea stranie asemănare între fantezie și realitate o făcu să se înfioare.

Se apropie de pat, așeză tava pe noptieră și aprinse veioza. Becul nu era mai puternic decît lumina. Lumina aceea slabă cădea pe chipul lui Thad. Ațipise. Genele lui aruncau umbre pe pomeți. Pieptul i se înalță și cobora ușor cu fiecare răsufare. Aspirina își făcea efectul.

Îi rosti numele încet și ei deschise ochii imediat, străpungîndu-i pe ai ei într-un mod aproape sexual. Un val de senzații se ridică din pîntecele ei ca o pasăre Phoenix.

- Vrei să mîncîci ceva?

- Cred că da.

Ea îi oferi paharul cu suc rece de portocale, pe care el îl bău dintr-o înghițitură.

- Ar trebui să bei mai multe lichide, îl muștră ea ușor, dîndu-i șervetul dar, cum e! nu știa prea bine ce să facă cu el, îl ținu în mîină.

- N-am avut chef să mă scol pentru nimic.

- Matt și Megan s-au dus să vadă ce mai fac căteii.

- Mulțumesc. Știam că puii n-or să moară de foame, dar eram îngrijorat pentru Penny. Răceala m-a doborât ieri dimineată.

Deci fusese probabil la întîlnire luni după-amiază, se gîndi Elizabeth. Ar fi vrut să îl întrebe dacă prietenei lui îi plăcuse costumul, dar nu voia să știe.

- Poți să mîncîci singur?

- Dacă ții tava, cred că o să pot.

Ea se așeză cu grijă pe marginea patului și îi puse tava în poală. El se aplecă deasupra acesteia, sprijinindu-se într-un cot. Luînd lingura cu greu, o vîrî în castronel și apoi o duse la gură.

- E foarte bună. îți mulțumesc, Elizabeth.
- Cu plăcere.

Mîncă aproape toată supa.

- îmi ajunge deocamdată.
- Bine, spuse ea, punînd tava pe noptieră.

Înainte să lase brațele în jos, îl simți mîna pe mijloc trăgînd-o cu fața spre el.

- Ai o piele atît de rece, murmură el.

Elizabeth privi în jos la el cu o spaimă mută cînd își rezemă capul de șoldul ei îngropîndu-și fața în materialul fustei și frecîndu-și creștetul capului de pîntecele ei.

Rămase complet nemișcată și se lăsă pradă fiecărei senzații feminine, materne și iubitoare, încet, încet, prudența ei fu învinsă.' Atunci, reacționînd instinctiv, își lipi mîna de obrazul lui înfierbîntat. El oftă și i-o acoperi cu a Sa. Cu cealaltă mînă, ea îi îndepărtă de pe frunte șuvițele de pâr umede.

După cîteva clipe, el își ridică privirea.

- Am visat sau chiar te sărutam?
- Cînd?
- Acum cîteva minute. Cînd ai venit: prima oară, spuse el mîngîindu-i obrazul și jucîndu-se , cu firele de păr care îi scăpaseră din coc.
- Probabil că ai visat.
- Nu-ți atingeam sînul?

Cu răsuflarea tăiată, ea dădu din cap că nu.

- Ai tras de el.
- Nu, îmi aduc aminte că în vis îl mîngîiam cu degetul mare, zise el și cu privirea trasă o linie fierbinte de la broșa camee de la gîtul ei pînă la șirul de nasturi ai bluzei. Și tu mă mîngîiai.

Amintindu-și unde se aflase mîna lui, ea simți că se sufocă.

- Ar trebui să plec. Copiii se întrebă probabil... El se rezemă din nou pe pernă. Ea luă tava și aproape că fugi din încăpere. Mîinile îi tremurau, mîiniile acelea pe care ar fi vrut atît de mult să le folosească pentru a-i lipi Capul de sînul ei unde să se odihnească atît cît dorea.

Curăț repede totul de pe tavă și puse pe ea un pahar curat și o sticlă cu apă rece. Evită să îl privească în ochi cînd lăsă tava pe noptieră.

- Nu uita să iei aspirina. Și bea multă apă. Nu o să te mai deranjez pînă nu strigi după ajutor. Și te rog s-o faci dacă ai nevoie. Eh, spuse ea, împreunîndu-și mîinile și retrăgîndu-se, nervoasă, cu spatele spre ușă, ia revedere.

Dădu să plece repede, dar el o prinse de mână.

- Elizabeth, mă bucur că ai venit. Ți mulțumesc pentru tot, spuse el, plimbându-și degetul peste interiorul încheieturii mâinii ei. Numai că, într-un fel, aș vrea să nu mă fi trezit. Aș fi dorit să știu cum se termina visul. Tremuram în fața lui îngrozită mai mult pentru virtutea decât pentru viața mea. Cel puțin moartea era ceva demn. Faptul de a fi sclava sexuală a unui pirat nu era.

Niște indivizi brutali, bărboși și urât mirositori mă răpiseră din camera mea și mă aduseseră legată de mâini și de picioare pe această navă. Eram încă legată la ochi, dar știam că ne aflam pe mare. Puntea scîrțitoare se unduia sub picioarele mele și auzeam pînzele umflându-se deasupra capului.

Vîntul sufla cu putere. Pelerina îmi flutura și îmi lipea cămașa de noapte albă și subțire de trupul gol. Tremuram, nu de frig, ci datorită fap-tului că știam, intuitiv că el, comandantul acelei bande de criminali, care ordonase răpirea mea, stătea nu prea departe și mă studia așa cum o pisică își studiază șoarecele prins în capcană.

Ca să nu par înfricoșată, mi-am înălțat bărbia încă puțin. Putea să abuzeze de mine, chiar să mă omoare, dar niciodată nu îmi va putea învinge sufletul. Rîsul lui întunecat se împleti cu vîntul. Cîteva clipe mai tîrziu am simțit vibrațiile pașilor lui, care se apropiau, prin tălpile mele goale. Inima a început să îmi bată neliniștită, dar mi-am păstrat atitudinea de mîndrie pe care guvernantele mi-o insuflaseră de-a lungul anilor.

Capul îmi zvîcni pe spate cînd îmi smulse pînza de pe ochi. Mi-am scuturat părul și l-am privit în față. Însă privirea mea ostilă se transformă imediat într-una de uimire. Îl cunoșteam pe regele piraților! Îl cunoșteam de o viață întreagă. Era al doilea fiu, cel rătăcitor, al familiei care locuia pe proprietatea vecină, cel despre care se auzea că ar fi fost un înrăit jucător de jocuri de noroc și afemeiat datorită lipsei sale de respect față de avere, familia îl dezmoșteriise cu ani în urmă. Numele lui era rareori rostit și numai în șoaptă. Acum, iată-l, era cel care mă ținea prizonieră.

Rîse cînd îmi văzu uimirea pe chip. Apoi mă informă cu un glas amenințător că se răzbuna pentru ceva ce îi făcuse tatăl meu. Rînjind, piratul scoase o sabie din teaca de piele pe care o avea prinsă în jurul șoldurilor înguste. Crezînd că vrea să mă omoare pe loc, am tresărit cînd a sfîșiat aerul cu sabia.

Cînd mi-am dat seama că eram încă în viață și, după cît se părea, teafără, am deschis ochii, dar am descoperit că tăiasе legăturile pelerinei, care acum zăcea grămadă la picioarele mele. Cămașa de noapte, care se umezise din cauza apei de mare pulverizate în aer, era complet lipită de trupul meu.

Ochii lui reci și sclipitori mă măsurară din cap pînă în picioare, oprindu-se cu interes asupra sinilor și triunghiului întunecat dintre coapse. Mă făcu să mă cutremur de groază. Asta mi-am spus în sinea mea. Nu voiam să admit că tremurul meu era provocat de cu totul altceva.

Îmi aminteam de acest vecin ca de un tînăr subțire. De-a lungul timpului, însă, se împlinise, ajunsese la maturitate și căpătase forme impresionante. Cămașa albă cu mîneci largi era descheiată pînă la brîu, lăsînd-să se vadă un piept musculos acoperit cu un păr mai negru chiar decît cel de pe cap. O centură lată din piele îi scotea în evidență mijlocul subțire. Cizmele înalte, îndoite chiar deasupra genunchilor, mi-au atras atenția asupra pulpelor care erau la fel de tari și netede precum catargul navei. Bărbăția lui, am observat revoltată, era indecent conturată sub pantalonii strîmți și subțiri care i se potriveau mai bine chiar și decît pielea.

Observă direcția în care priveam și rîse cu o înfumurare nesuferită. Înainte să apuc să rostesc unul din epitetele care îmi umblau prin minte, m-a tras la pieptul lui solid și lat. Mi-am tîrît picioarele cît mi-au permis legăturile și mi-am arcuit spatele cerînd să-mi spună unde mă ducea. Dar împotrivirea mea nu a făcut decît să servească drept încîntare oamenilor lui, care ?și înveseleau conducătorul și îi dădeau sfaturi cum să mă îmblînzească. Fluierăturile lor indecente mi-au făcut urechile și obrajii să ardă de indignare.

Deschise ușa cabinei lui cu o lovitură de picior și, după ce mă aduse înăuntru, o închise în același mod. Fără prea multă ceremonie, mă aruncă pe pat. Am căzut zdravăn, dar patul era surprinzător de moale și mare. De fapt, întreaga încăpere era mult mai luxoasă decît mi-aș fi închipuit. Stăteam între perne îmbrăcate în mătase orientală și urmăream cu o fascinație temătoare cum își trage cămașa peste cap aruncînd-o cu nonșalanță pe podea. Fiecare mușchi al pieptului și brațelor lui fremătă sub pielea arsă de soare în timp ce își scotea centura de piele. Ținîndu-mă captivă cu privirea, își desfăcu pantalonii.

Am- gemut de teamă. Zîmbind, se apropie de patul pe care stăteam încă întinsă. Luînd un cuțit cu tăiș dubiu de pe măsura de alături, se apropie și mai mult și îmi ridică cu o singură mînă ambele glezne legate. Nodurile acelea de care nu putusem să scap nu supraviețuim cuțitului și picioarele mi se eliberară. Se încruntă văzînd urmele pe care mi le lăsase frînghia pe glezne și le mîngîie cu degetul mare. Întinzîndu-se în spatele meu, îmi eliberă și mîinile în același mod, după care le trase în față pentru a-mi cerceta încheieturile care căpătaseră o nuanță vînată.

Dar m-am înșelat cînd mi-am închipuit că sentimentele lui față de mine ar fi devenit mai binevoitoare, căci tot la răzbunare se g. tidea. Cu un gest iute

ca fulgerul mă trase în picioare. M-am izbit de el căutînd instinctiv un punct de sprijin. Gemu de satisfacție cînd îmi simți sîni lipiți de pieptul lui. Strecurîndu-și toate cele zece degete prin părul meu, îmi trase capul pe spate. Zîmbi triumfător și îmi acoperi buzele cu ale sale

Nu eram pregătită pentru căldura pe care am simțit-o învăluindu-mă asemenea celei provocate de cel mai bun vin. Am pus furnicăturile din membre pe seama faptului că fuseseră legate, dar știam că numai buzele lui și ceea ce le făcea alor mele erau de vină. Limba lui îmi dezvirgină gura așa cum, cu siguranță, o altă parte din el, pe care o simțeam lipită cu fermitate de pîntece, aștepta să-mi ceară feminitatea.

încercă să îmi descheie nasturii de la cămașa de noapte. Atunci mi-am revenit deodată și am început să îi opun rezistență. Nervos din cauza eforturilor mele inutile și a nasturilor încăpățînați, apucă o bucată de material de ta guler și sfîșie cămașa în două. Cu mîna cealaltă îmi ținea încheieturile mîinilor la spate. După un alt sărut îndelung și profund, care m-a lăsat fără suflare și mi-a aiurit toate simțurile, și-a ridicat capul și mi-a măsurat din priviri trupul expus vederii.

Schimbarea care s-a petrecut în clipa aceea a fost bruscă și radicală. Pe chipul lui întunecat am recunoscut urme ale tînrului lipsit de griji și fericit care fusese înainte ca tatăl său să înceapă să îl compare pe nedrept cu fratele lui mai mare, fapt care t-a făcut să devină un om de nimic.

Ochii lui, care nu mai erau reci și implacabili, mă priveau cu o dorință aprigă., Cu o voce tristă mi-a spus că eram frumoasă și dulce și că inocența mea era mișcătoare. Cînd a ridicat mîna pentru a- mi acoperi sînul, a scos un oftat atît de profund, încît inima mi s-a umplut de compasiune pentru el.

Studie mișcarea leneșă a degetului său mare peste pielea mea în timp ce mîngîia ușor sfîrcul care, încet, încet, se întări. Apoi, își lăsă capul în jos și îl linse cu limba lui caldă și udă.

Cealaltă mînă i se relaxă eliberîndii-mi încheieturile, l-am înconjurat gîtul cu brațele și m-am lăsat pradă mîngîierilor umede ale gurii lui. Îmi cuprinse șezutul în mînă și mă trase mai aproape, îndeajuns de aproape ca să simt cît de puternică îi era dorința. Nemaifiind eu însămi acum și reacționînd numai din instinct, mi-am lăsat mîna să alunece în jos pe pieptul lui în căutarea...

- Doamnă Burke?

Elizabeth își ridică privirea de sub casca de uscat părul.

- V-am speriat? Îmi pare rău, spuse mani-chiuri sta zîmbind. Sînt liberă pentru dumneavoastră acum.

Elizabeth își luă poșeta și o urmă pe mani-chiuristă la masa ei. Vizita la salonul de cofură fusese ideea lui Lilah.

- Asta este prima ta întâlnire oficială după nu știu cât timp, spusese ea. Aranjează-te.

- Uiți un lucru foarte important, spuse Elizabeth. Fantasy e deschis sîmbătă după-amiază. Nu o să am timp să mă coafez după ce închid magazinul.

Lilah se gîndise cîteva clipe, după care spusese veselă:

- Știi ce-o să facem. O să stau eu la magazin.

Pe Elizabeth nu o entuziasmă deloc ideea.

Cînd se afla în spatele tejghelei de la Fantasy se îmbrăca adecvat. Se îndoia că Lilah poseda ceva dantelat sau pastel. Pantalonii ei de piele și ponchourile cu dungi în culori vii nu erau potrivite deloc. Cu toate acestea, Lilah îi promisese să se poarte cît se putea de bine. Elizabeth ar fi dat dovadă de lipsă de amabilitate dacă ar fi refuzat-o. Așa că acum stătea docilă în timp ce manichiurista se ocupa de unghiile ei, bucurîndu-se în taină de pauza aceasta.

De cîte ori se gîndea la seara care urma, simțea furnicăture în stomac. Nu îl mai văzuse pe Adarti Cavanaugh din ziua cînd îi făcuse invitația. Zvonurile din hotel spuneau că fusese în clădire toată săptămîna. Nu putu să nu se întrebe de ce ~ o salute doar. Dar, poate că seara cvcca nu era la fel de deosebită pentru el cum era pentru ea.

Existau cîteva motive pentru care seara aceea era importantă. Era prima ei întâlnire oficială, după accidentul mortal al soțului ei. Însoțitorul ei era echivalentul contemporan al lui Făt-Frumos. Și era un mod prin care să uite de cel care locuia lîngă ea. Într-un interval de timp foarte scurt, Thad Randoiph devenise un factor supărător în viața ei.

Nu îi plăcea să se gîndească la ce se întîmplase cînd îl descoperise bolnav în dormitorul lui. Nu suporta să își amintească de cum arăta întins și gol în acel așternut atît de sexy răvășit. De cîte ori își amintea cum își rezemase obrazul de pulpa ei, se simțea excitată pînă la durere. Repetase în gînd de atîtea ori cuvintele lui de despărțire, încît ar fi trebuit să își piardă efectul. Dar nu și-l pierduseră.

Tot restul săptămîinii evitase chiar să spre casa lui, deși îi trimisese pe Megan să vadă ce mai făcea. Aceștia îi că se însănătoșea remarcabil.

Atunci, de ce nu putea să uite incidentul și să pretindă că nu se întîmplase nimic?

Acest lucru încerca să îl facă în fiecare seară cînd se retrăgea în dormitor luîndu-și carnețelul, și stiloul. Lilah o bătuse la cap să scrie mai multe fantezii. Așa că, pentru a-i face pe plac nesătulei

ei surori și pentru a-și distrage atenția, făcuse exact asta. Singura problemă era că bărbații imaginari din fanteziile ei începuseră să semene cu Thad. Dacă acele plăsmuiri romantice ale imaginației ei ar fi trebuit să semene cu cineva, acea persoană ar fi trebuit să fie Adam, care avea o frumusețe mult mai clasică.

' Refăcuse trăsăturile personajelor și le schimbase culoarea părului în așa fel încât să nu semene absolut deloc cu Thad, dar chiar și în cea mai recentă fantezie, desfrînatul pirat părea o copie mai tânără a lui.

După ce își termină treaba, manichiurista o conduse la coaforul care o aștepta pentru a-i pieptăna părul. Acesta îi scoase bigudiuriile și o surprinse spunându-i:

- Aplecați capul în față.

O pieptână folosind numai degetele. Când își dădu capul înapoi pe spate, părul ei blond îi era înfioat și răvășit.

Eh, era cu totul diferit.

Atît de diferit, încît cînd se întoarse acasă, copiii o priviră cu gurile căscate.

- Mămico, parcă ai fi o dansatoare de la Solid Gold.

- Oh, Doamne, spuse ea gemînd.

Înainte să plece, doamna Alder îi spusese că sunase femeia de la curățătorie pentru a anunța că era o problemă în legătură cu rochia ei.

- Ce fel de problemă? întrebă ea gîndindu-se la toate acele chimicale care stricau materialele.

- N-a spus, dar sînt sigură că nu-i ceva îngrozitor. Distracție plăcută.

Dar era îngrozitor. Una din noile angajate trimișese singura ei rochie frumoasă în partea cealaltă a orașului, unei alte doamne Burke. Toată după-amiaza încercaseră să o prindă pe respectiva la telefon, dar nu Izbutiseră.

- Mă tem că nu vă putem trimite rochia decît la începutul săptămîinii viitoare.

Cînd închise telefonul, Elizabeth se simțea atît de deprimată încît se hotărî să îl sune pe Adam Cavanaugh, să își ceară mii de scuze și să-i spună că nu putea veni din motive independente de voința ei. Exact cînd voia să ridice receptorul să formeze numărul hotelului Cavanaugh, auzi telefonul sunînd.

- Bună, eu sînt, spuse Lilah veselă. Ți-am făcut vînzare de trei sute șaptezeci și doi de dolari în după-amiaza asta, dar sînt îngrozitor de obosită. M-am gîndit să te sun înainte să-mi pun un pahar de vin.

- Ah, Lilah, zise Elizabeth prăbușindu-se pe cel mai apropiat fotoliu și povestindu-i incidentul la curățătorie mă îmbrac pentru o astfel de ocazie.

- Păi, dacă-mi dai voie, să știi că ăsta-i cel mai bun lucru care ți se putea întîmpla. Rochia aia te făcea să pari prea bătrînă. O să-ți aduc eu ceva.

- Din garderoba ta?
  - Eh, nu trebuie să fii chiar atât de îngrozită.
- Tonul ofensat al lui Lilah o făcu să se simtă oribil.
- Hainele tale arată excelent pe tine, dar nu ne potrivim deloc la gusturi.
  - O să aduc lucrurile cele mai demodate.
  - Îți "mulțumesc foarte mult.
  - În sfârșit, te-am făcut să râzi, spuse Lilah, dramatic. Nu-ți face griji, totul o să fie în regulă. Fă ceva relaxant până ajung eu.

Le dădu voie lui Megan și lui Mat să facă prăjiturele în timp ce ea se duse sus să facă o baie fierbinte și înspumată. Stînd parțial lungită, scrisese fantezia cu piratul pe care o visase după-arniază. Era un clișeu, dar simpatic. Lui Lilah probabil avea să îi placă, chiar dacă nu o va trimite pentru publicare. Îi era datoare surorii ei. Mirosii prăjiturilor arse imediat ce ieși din baie. Cu foile scrise în mînă dădu fuga în jos pe scări pentru a salva coca arsă din cuptor. Megan și Matt fuseseră absorbiți de un film la televizor și uitaseră să fixeze timpul necesar de coacere. Lilah sosi exact în timp ce toți trei încercau să aerisească bucătăria.

- Părul îți stă minunat! strigă ea în clipa cînd intră în bucătărie, purtînd cîteva articole de îmbrăcăminte pe braț. Parcă ai fi o dansatoare de la Solid Gold.

Copiii izbucniră în hohote de rîs, iar Elizabeth dădu ochii peste cap.

- Am spus ceva amuzant? întrebă Lilah.
- Nu chiar, zise Elizabeth luînd-o de mînă și trăgînd-o în - sus pe scări, la să vedem ce ciudățenii ai adus.

Diferența între tenurile lor era atât de subtilă, încît nici nu se sesiza. Dar, în timp ce Lilah putea să poarte culori vii, acestea o făceau pe Elizabeth să pară prea palidă. Din lucrurile aduse de Lilah, Elizabeth alegea un costum din două piese cu fusta lungă și plisată. Jacheta cu un singur nasture avea bureți la umeri și un șal care se întindea pînă la tivul ei. Era nostim și destul de elegant pentru o cină. Nuanța de roz era mai vie decît un pastel, dar riu îi golea tenul de orice culoare.

Se privi în oglindă din toate unghiurile.

- Merge cu pantofii gri pe care intenționez să-i iau! De fapt, nici nu prea am de ales. Adam trebuie să sosească peste un sfert de oră, spuse ea uitîndu-se la ceasul de pe măsuta de toaletă. Ceea ce-mi aduce aminte, unde-i femeia care trebuie să stea cu copiii? A spus că va fi aici înainte de șapte.

- Mă duc jos să văd, spuse Lilah. Copiii i-or fi dat deja drumul înăuntru.

Elizabeth termină de îmbrăcat și, după ce se mai privi o dată în oglindă, stinse lumina din dormitor și coborî. Îi auzea pe toți ai el vorbind în bucătărie. Când auzi soneria sunînd în clipa cînd ea traversa living-room-ul, se bucură că era singură pentru a deschide. Copiii ar fi putut face ceva oribil în fața lui Adam Cavanaugh, deși le spusese să se poarte foarte frumos cînd avea să-i prezinte.

Arborînd un zîmbet de bun venit și trăgînd aer în piept, ceea ce nu o liniști deloc, deschise ușa.

- Ce cauți aici? întrebă ea, acesta fiind primul lucru care îi venise în minte.

Thad se afla în prag cu un buchet de trandafiri înveliți într-o folie verde foarte subțire. Era, într-adevăr, vindecat remarcabil. Nimeni nu și-ar fi dat seama că fusese bolnav vreodată. Era întruchiparea sănătății și virilității. În ciuda întrebării ei nepoliticoase, zîmbetul lui era larg și cald.

- Am venit să-ți mulțumesc pentru că ai fost o vecină atît de drăguță cînd am fost bolnav.

- Ah, asta era. Păi, cu plăcere.

Se lăasă o tăcere stîmjenitoare. Ultima oară cînd se văzuseră, ea avea un zîmbet nervos și el un cearceaf șiamîndoi își aminteau foarte bine ceea ce spusese el în legătură cu terminarea visului.

- Pot să intru?

.- Bineînțeles, spuse ea, dar înainte să închidă ușa, Elizabeth măsură strada neliniștită, însă nu văzu nici o mașină apropiindu-se. Copiii vor fi foarte bucuroși să te vadă.

- N-am venit pentru copii, Elizabeth.

Semnificația cuvintelor lui nu putea fi înțeleasă

greșit. Chiar dacă le-ar fi înțeles greșit, felul lacom în care o privea ar fi lămurit totul.

- Trandafirii sînt minunați, spuse ea tulburată. Sînt pentru mine? Ei îi oferi buchetul.

- N-am știut dacă-ți plac trandafirii.

- Chiar foarte mult.

- Aveau o culoare atît de caldă și de feminină, încît mi-au amintit de tine.

Ea miroși bobocii aceia albi și parfumați. Marginile ondulate ale petalelor delicate erau pătate de roz, ca și cum ar fi fost sărutate.

- Îți mulțumesc, Thad, spuse ea și ridicîndu-și capul îl văzu privind-o uluit.

- De ce ești îmbrăcată așa? Pleci undeva?
- Da, eu...
- Thad!
- Thad!

Megan și Matt dădură buzna pe ușa batantă < care separa sufrageria de bucătărie, urmați de Lilah. Aceasta făcu ochii mari de uimire văzîndu-și sora stînd de vorbă cu Thad. Elizabeth făcu prezentările cu stîngăcie în timp ce copiii se întreceau pentru atenția lui Thad cu pasiunea cu : care niște concurenți se luptau pentru a ocupa locul înfii.

- Încîntată de cunoștință, spuse Liiah. Ai adus : trandafiri! Ce drăguț, adăugă ea aruncîndu-i : surorii ei o privire întrebătoare.

; - Ăăă, Thad a fost bolnav săptămîna asta și ; acum a venit să-mi mulțumească pentru...

- Pentru că s-a dus la el să vadă ce face.
- Da, și pe noi nu ne-a lăsat zicînd că am fi I putut să luăm gripă.
- ; -. Dar ea e mămică și nu poate lua gripa, așa | că a intrat...
- Singură și...
- El etiaîn pat..
- Și ea i-a făcut ceva de mîncare...
- Și el s-a făcut bine.

Explicația copiilor era completă, dar lăsa totuși niște goluri mari cît niște elefanți pe care Lilah le putea umple cu imaginația ei. îi aruncă o privire care spunea „Pisica blîndă zgîrie rău”, și Elizabeth se rugă să se evapore chiar în clipa aceea.

Dar, din moment ce acest lucru nu se întîmplă, se îndreptă spre bucătărie.

- Vă rog să mă scuzați dar trebuie să pun trandafirii în apă.
- Ah, Lizzie, mai e ceva.

-Iar?

- O problemă foarte mare. Femeia nu poate să vină.
- Pofitim?
- îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar fratele ei mai mic a venit cu bicicleta și mi-a spus să-ți spun că are gripă.

- Se pare că e un microb care circulă, spuse Thad încet, continuînd să chicotească din cauza explicațiilor date de copii și a stînjeneții mamei lor. Elizabeth ar fi vrut ca el să plece. Să-I ia naiba! De ce alesese tocmai seara aceea pentru a veni cu un buchet de trandafiri? Cînd Lilah era acolo și Adam trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. își mușcă buzele cu exasperare.

- O sun pe doamna Alder, spuse ea și dădu să se îndrepte din nou spre bucătărie cînd, la fel ca înainte, fu oprită de Lilah.

- Am sunat-o eu deja, dar stă cu copiii altora în seara asta.
- Simt cumva ceva arzînd? întrebă Thad încet.

. - Prăjiturile!

Lilah, Megan și Matt strigară cuvîntul în același timp și dădură fuga în bucătărie, cu Thad și Elizabeth încheind coloana. Fumul ieșea în spirală pe lîngă ușa cuptorului.

- Lilah, cum de ai lăsat să se întîmple din nou? întrebă Elizabeth cu un ton plîngăreț.

- Știi foarte bine că nu mă pricep la gătit.

- Atunci de ce te-ai apucat să faci prăjiturile?

- Ca să le dau de lucru copiilor să te lase să te îmbraci pentru marea întîlnire.

În timpul acelui schimb de cuvinte pe un ton ridicat, Thad scoase calm rămășițele arse din cuptor.

- Marea întîlnire?

Privirea lui întrebătoare o întîlni pe Elizabeth prin norul de fum. Ea își înălță bărbia. Nu îi datora nici o explicație, indiferent cît ele acuzatoare îi era expresia.

Era limpede. Nu avea să mai fie nici o mare întîlnire.

- E prea tîrziu să mai sun alte femei, spuse ea

Sandra Brown

posomorită. Bănuiesc că n-o să mai plec. Doar dacă nu...

O privi pe Lilah plină de speranță.

- îmi pare rău, Lizzie, dar nu pot.

- Te rog, Lilah, îmi pare fău că trebuie să te deranjez de două ori într-o zi, dar știi cît de importantă e seara asta pentru mine.

- Nu că n-aș vrea, dar, pur și simplu, nu pot. Una din fostele mele paciente își sărbătorește ziua de naștere. Am promis să mă duc. Dacă n-o fac, îi zdrobesc inima.

Elizabeth își coborî umerii și îi zîmbi șters surorii ei. În ciuda felului ei exagerat, Lilah le era devotată pacienților ei.

- Bineînțeles că trebuie să te duci. Eh, atunci...

- Stau eu cu copiii.

Cuvintele au fost rostite încet, dar au avut efect asupra tuturor celor aflați în bucătărie. Lilah îi aruncă lui Thad o privire aprobatoare, Elizabeth îi susținu privirea cu gura întredeschisă de uimire, iar copiii săriră pe el gata să-! dărîme cu exuberanța lor.

- Ar fi frumos din partea ta, Thad.

- Putem să-i facem baie lui Baby? Mămica nu ne iasă pentru că dăm apă peste tot prin baie.

- O să te joci cu noi?
- Putem să ne culcăm târziu?
- Știi să faci pizza?

Răspunse la toate întrebările, dar nu își luă ochii de la Elizabeth.

Lilah interveni, asumându-și rolul de diplomat pentru prima oară în viață.

Nimeni nu trebuia să-i spună că sora ei și Thad Randolph aveau nevoie de o clipă, două de singurătate.

- Haideți, copii. Trebuie să plec la petrecere. Ajutați-mă să-mi strâng lucrurile de sus.

- O să stai cu noi, Thad? întrebă Megan, plină de speranță.

- Da, o să stau.

Matt și cu ea scoaseră înfi un țipăt de bucurie, j' după care ieșiră cu mătușa Lilah din încăpere. Elizabeth și Thad continuară să se privească.

- Ești sigur că nu te superi, Thad? îl întrebă ea în cele din urmă.

Ochii îi spuneau limpede că se supăra chiar foarte mult, dar nu datorită faptului că stătea cu copiii, ci pentru că ea se ducea la o „mare întâlnire”. Cu toate acestea, îi răspunse cu mult calm:

- Îți sînt dator, nu?

- Preciez gestul foarte mult.

El încuviință arătînd ca un om care făcea eforturi supraomenești pentru a se stăpîni.

- Hai, du-te, spuse el arătînd cu capul spre etaj. Pauptănă-te ca să fii gata cînd o să vină el.

- Dar sînt pieptănată.

El rămase cu gura căscată.

- Așa trebuie să arate?

Buclele încurcate se scuturară indignate.

- E dat cu gel și fixativ.

- Ce-i aia?

Înainte ca ea să poată spune ceva legat de ignoranța lui în domeniul coafurii, se auzi soneria.

- El trebuie să fie.

Ea se răsuci și trecu repede prin ușa batantă, dorind ca Thad să aibă destul bun simț și să rămînă ascuns în bucătărie. Dar dacă unele dorințe se împlineau, aceea nu făcea parte dintre ele.

Deschise după ce Adam sună pentru a doua oară. Zîmbetul lui era la fel de nevinovat ca ochiul unui uragan, ceea ce se și potrivea, căci era nucleul unei furtuni și nici măcar nu știa.

- Bună, Adam. Intră, te rog.

- lartă-mă că am întîrziat. Am greșit casa la început și a trebuit să ocolesc înainte să...

Se opri brusc zărindu-l pe Thad, care stătea rezemat de arcada sufrageriei. Așa cum stătea, cu gleznele încrucișate și cu brațele împletite peste piept, avea aerul, unui prospector care a făcut prima cerere. De unde pînă mai devreme cu un sfert de oră, nici nu pusese piciorul sub acel acoperiș, acum părea să se simtă ca acasă.

Elizabeth își drese glasul stînjenită în timp ce bărbații se măsurau reciproc.

- Adam, el este vecinul meu, Thad Randolph. Adam înaintă și Thad se desprinse cu indolență de perete. își strînseră mîinile obligați.

- Thad mă ajută sînd în seara asta cu copiii. Femeia care trebuia să vină m-a anunțat în ultima clipă că nu mai poate sosi, așa că... spuse Elizabeth ridicînd din umeri și sperînd că partenerul ei înțelegea situația foarte bine.

- Ah, înțeleg foarte bine. Mulțumesc, Randolph.

Zîmbetul care putea topi un bloc de gheață de, la o distanță de douăzeci de pași nu îl tulbură pe Thad, care spuse:

- Cu plăcere.

Adam îi dădu lui Elizabeth un buchet de trandafiri.

- Aceștia sînt pentru tine.

- îți mulțumesc, spuse ea- luîndu-i. Sînt... sînt foarte frumoși.

în clipa aceea, copiii veniră de sus alergînd. Ca niște personaje de desene animate, se opriră brusc cînd văzură că Adam Cavanaugh sosise. Se apropiară de el cu respectul convenit. Elizabeth făcu prezentările.

- Bună seara, domnule Cavanaugh, spuse Megan politicoasă,

- Bună seara, domnule Cavanaugh, zise și Matt, ca un ecou, Elizabeth răsuflă ușurată. Micuții ei se compor-taseră bine.

- Florile astea sînt exact ca acelea pe care Thad i le-a adus mamei.

Probabil că le-ați cumpărat din același loc,

- îmi venea să-l omor.

Acum îi era ușor să rîdă de ce spusese Matt cu .cîteva ceasuri în urmă, dar atunci nu fusese deloc amuzant. Elizabeth sperase ca pămîntul să se deschidă și să o înghită.

Adam îi zîmbi peste masa luminată de o iuminare.

- Știam că o să te faci să te simți stînjenită, dar a avut umor, spuse ei răsucind paharul cu coniac. Nu pot să spun, același lucru și despre domnul Randolph, care n-a schițat nici măcar un zîmbet.

- Ah, nu-ți face griji, spuse Elizabeth, făcînd un gest neglijent din mînă. Uneori pare chiar auster.

^Dar, în general, e foarte simpatic. Și extraordinar de bun cu copiii.

- Numai cu copiii?

Ea își coborî privirea imediat.

- Thad și cu mine sîntem doar niște prieteni foarte buni.

Nu era adevărat? Atunci, de ce se simțise atît de vinovată cînd fusese condusă spre mașina lui Adam care era parcată lîngă bordură, lăsîndu-l pe Thad să rămîna acasă să aibă grijă de copiii ei? Nu avea absolut nici un motiv să se simtă astfel. El însuși se oferise, nu? Nu îl obligase ea.

Adam era destul de domn ca să încheie subiectul înainte de a se ajunge la chestiuni prea personale și îi făcu semn chelnerului să vină sa le umple din nou ceștile de cafea. Adam era un domn în totul. Elizabeth se temuse că, după un început atît de neatrăgător, seara avea să fie un dezastru absolut. Îi era recunoscătoare pentru că izbutise să o transforme în ceva frumos.

Fusese amabil și fermecător tot timpul.

- M-am gîndit sâ testez concurența în seara asta, îi spusese el în timp ce se îndreptau spre unul din cele mai bune restaurante din oraș. Mă gîndeam să-i iau pe bucătarul șef de aici și să-i aduc la unul din hotelurile mele. Hai să-l punem la încercare.

Cina fusese un adevărat succes. Comandase vinul în concordanță cu aperitivul ales. Acesta fusese gustos, sosurile excelente, legumele de asemenea și desertul somptuos. Adam îndreptă conversația spre diverse subiecte, ceea ce ea găsi la fel de interesant. O invită la dans și se mișcă foarte bine împreună.

Cînd o felicită pentru talentul ei, ea îi răspunse:

- Am urmat cursuri de dans pînă cînd am absolvit liceul. Mi-a plăcut foarte mult.

- Și sora ta?

Animizitatea care se formase între Lilah și el cînd s-au văzut prima oară în magazinul Fantasy se reaprinsese cînd a văzut-o coborînd scara, acasă la Elizabeth. Se salutaseră politicos, dar faptul că nu se plăceau era aproape palpabil.

- Lui Lilah nu i-a plăcut dansul, îi spuse Elizabeth acum. Ea prefera sportul.

- Fotbalul și hocheiul pe gheață, pun pariu.

Elizabeth rîse.

- Nu chiar. Tenis, softball, alergări. Întotdeauna a fost mult mai competitivă decît mine și puțin mai băiețoasă.

- Asta o cred, spuse el încet conducînd-o înapoi la masă.

sport asemănător cu baseball-ul, jucat pe un teren mai mic și cu o minge ceva mai mare și mai moale

Acum, cînd își terminaseră cafeaua, Elizabeth se întrebă cum avea să se sfîrșească seara aceea, oare. Nu trebuie să se întrebe prea mult. Așteptînd să li se aducă mașina, Adam o luă de braț.

- Ai vreun motiv să te grăbești să ajungi acasă?

Interiorul îi fusese încălzit deja de vinul foarte buri, mîncarea delicioasă și desertul excelent. Simțurile îi fremătau plăcut, ca strunele unei viori atinse de un mare maestru. Partenerul ei era la fel de frumos ca un star de cinema și îi zîmbea cu subînțeles. Ea se simțea frumoasă, amețită și lipsită de griji. Pentru prima oară în viață dorea să fie nesăbuită și să se lase furată de o aventură amoroasă nebunească.

Îi fu ușor să spună:

- Nu, Adam, nu am nici un motiv să mă grăbesc. De ce?

- Ai văzut apartamentul în care locuiesc cînd vin în oraș?

Ea înghiți greu și răspunse cu un glas răgușit:

- Nu.

- Ai vrea să-l vezi?

- Îți mulțumesc încă o dată, Adam. M-am simțit minunat.

- Plăcerea a fost cîe partea mea. Noapte bună, Elizabeth. Pe curînd. Îi atinse ușor fruntea cu buzele. Ea îi mai aruncă un ultim zîmbet și intră în casă. În: living-room era întuneric. Făcu cîțiva pași pe bîjbîite spre cea mai apropiată veioză, dar, înainte s-o găsească, vocea lui Thad se auzi din beznă.

-Te-ai distrat bine?

.- Dumnezeule! exclamă ea, m-ai speriat de moarte.

Aprinzînd veioza, îl văzu întins pe un colț al canapelei. Își scosese cizmele și acestea se aflau pe covor. Haină sport pe care o avusese pe el mai devreme ațirna pe brațul unui fotoliu. Cămașa mai era încă vîrîtă în pantaloni, dar descheiată pînă la brîu,

- Te-ai distrat bine? repetă ei aproape fără să-și miște buzele.

Nu pura curiozitate îi făcuse să; întrebe. Nici măcar interesul, politicos.

Vocea îi era puțin mai tare decît un mormăit. Dată fiind dispoziția în care se afla, Elizabeth se simți jignită. Orgoliul îi fusese rănit, dar nu avea de gînd să-l lasă să: vadă acest iucru. Viața ei personală n-avea de ce să-l intereseze.

Aruncîndu-i un zîmbet uluitor, îi spuse:

- M-am distrat minunat.

Și, pentru a pune accent, se cutremură puțin de plăcere, ceea ce îi atrase o privire cumplită.

- Ce făceai aici pe întuneric?

- Ce-i rău în a sta pe întuneric?

- Nimic. Dar de ce nu stai în salonaș să te uiți la televizor?

- N-am avut chef:

în clipa aceea nu îi mai plăcea atît de mult.

Ignoră faptul că stătea tolănit pe canapeaua ei, faptul că avea cămașa descheiată, dar îndeosebi ceea ce se odihnea pe burta lui plată: un pahar înalt.

O văzu în ce direcție privea și ridică paharul cu un gest ironic.

- Nu vrei să-mi ții companie?

- Nu.

- Sper că nu te superi că m-am servit singur.

Ba se supăra. Nu că se servise din micul ei

bar, ci pentru faptul că nu era el însuși.. Era extrem de morocănos.. De ce?

Regreta că stătuse cu copiii? Ceea ce o supăra cel mai mult era faptul că era tot atrăgător, în ciuda felului curn se purta. Ba poate tocmai de aceea.

Își azvîrli poșeta pe pernița din fața fotoliului.

- Nu, nu mă supăr că ți-ai pus de băut. Copiii ți-au dat bătaie de cap?

- Deloc. Tu i-ai dat lui Cavanaugh?

Ea îl privi direct în ochii aceia albaștri și cerce-tători.

- Nu-mi place tonul cu care-mi vorbești, Thad.

El se ridică în șezut și puse paharul pe măsuta

pentru cafea cu zgomot. Cămașa i se desfăcu lăsînd să i se vadă pieptul musculos și păros la care ea încercă să nu se uite.

- Eh, asta nu-i bine deloc, Elizabeth, pentru că numai tonul ăsta o să-l auzi în seara asta.

- Greșești. N-o să stau să te ascult, spuse ea. Apreciez serviciul pe care mi l-ai făcut în seara asta. Îți mulțumesc, dar acum cred că trebuie să pleci.

Intenția ei fu să ajungă la ușă și să i-o deschidă, dar nu izbuti, căci de cum se întoarse cu spatele, el sări de pe canapea ca o panteră și o apucă de braț răsucind-o cu fața spre el.

- Știi cît e ceasul?

Purtarea lui brutală o uimi, așa încît, pentru o clipă, întrebarea l se păru nepotrivită. Dar, imediat după aceea, își dădu seama că avea o mulțime de implicații neplăcute.

- Cred că aproape unu și jumătate, spuse ea cu dulceață în glas. De ce? Ți s-a stricat ceasul?

Ei își înceștă maxilarul de furie și un mușchi din obraz îi zvîcni periculos.

- De ce-ai venit atît de tîrziu? Ce-ai făcut în tot acest timp cu Cavanaugh?

- Am luat cina.

- Șase ore afurisite?
- Mai încet că trezești copiii.

El își coborî glasul, dar repetă cuvintele cu un șuierat acuzator.

- Niciodată n-am luat o masă care să dureze șase ore.
- După cină am fost să dansăm.

Un singur dans pe un ring cât un timbru poștal nu prea echivala cu „a merge la dans”, dar de ciudă, voia ca Thad să aibă impresia că Adam și cu ea colindaseră toate barurile de noapte din oraș.

- Să dansați? întrebă el rînjind.
- Da, să dansăm. Lui Adam îi place să danseze la fel de mult ca și mie.
- Și pe urmă ce-ați făcut? Unde v-ați dus?

Ea își plecă privirea intenționat, făcînd tot posibilul să pară stîmjenită.

- Ai fost în camera lui, nu?
- Cameră? Ha! Nu-i tocmai cu vi ritul potrivit pentru a descrie apartamentul pe care îl are la ultimul etaj al hotelului Cavanaugh.

Pielea netedă de pe pomeți i se întinse și mai tare. Ochii îi erau reci de furie și, totuși, fierbinți de gelozie. Se îngustară privind-o și îi spuse în șoaptă:

- Te-ai culcat cu el.

Ea își eliberă brațul.

- Ești vecinul meu, Thad și pînă acum cîteva minute te-am considerat prietenul meu. Nu mi-a; fost niciodată părinte confesor, spuse ea rășjiiflînd tremurător. Acum, te rog, fii drăguț și pleacă.

Nici măcar nu așteptă să-l vadă ieșind. După ce își luă poșeta, îi întoarse spatele și urcă ia etaj. Intră în vârful picioarelor în camerele copiilor și observă, încîntată, că nu îi trezise gălăgia.

în clipa cînd intră în dormitorul ei, își surprinse imaginea în oglindă și văzu că obrajii îi erau trandafirii. Acuzația lui Thad nu îi adusese culoare în obraji pentru că fusese aproape, ci pentru că fusese departe de adevăr.

Se descălță de pantofi și se dezbracă de costumul lui Lilah, pe care îl agăță pe un umeras și îl puse în dulap, după care continuă să se dezbrace. După ce își trase peste cap cămașa de noapte, se duse la măsuța de toaletă și se privi în oglindă.

- Ești o adevărată sirenă, Elizabeth Burke, îi spuse ea imaginii.

Cămașa de noapte se potrivea firii ei și ea era dintr-o aită eră: din bumbac alb, cu guler și mînci care-aveau volănașe la încheieturi. Demodată și ciudată... la fel ca ea, cel puțin așa o considera toată lumea.

Zîrnbind cu amărăciune, luă peria de păr și începu să distrugă coafura de treizeci de dolari care nu i se potrivea deloc. Făcînd acest luerg, începu să

rîdă încet amintindu-și cum îi plutiseră picioarele pe podeaua acoperită de covor, de la liftul personal pînă la ușa de sticlă a apartamentului.

Se gîndise că, în sfîrșit, avea să trăiască una din fanteziile ei. Fusese virgină cînd se măritase cu John Burke și nu se mai culcase cu nici un alt bărbat.

Nici sora ei nu ar fi crezut-o, dar era foarte adevărat.

În seara aceea își propusese să fie ca toată lumea. De ce să nu profite de ocazie cînd i se oferea? Fără să se gîndească la urmări. Doar să se lase dusă de curent. Să se bucure de întîlnirea aceea sexuală numai pentru pura plăcere fizică.

Adio, Sandra Dee.

Nu așa spunea cîntecul?

Sandra Dee era plicticoasă. Elizabeth era gata să fie o fată rea. Se săturase să fie Domnișoara Corectă pentru că Domnișoara Corectă era proastă, proastă, proastă. În fiecare zi vindea mărfuri care îndemneau spre aventuri amoroase, dar întotdeauna pentru aventurile altora, nu ale ei.

Singura dată cînd își învingea inhibițiile și își azvîrlea mantia de moralitate era în fanteziile ei. Prin urmare, viața trecea pe lîngă ea. Anii fugeau. Nu se putea gîndi la o imagine mai potrivită decît cea a unei bătrîne doamne rătăcite în fanteziile ei fără să aibă nimic care să o susțină, nici măcar amintirile dulci-amăruie ale unor adevărate aventuri amoroase.

Așa că, în clipa cînd Adanî Cavanaugh deschisese ușa apartamentului său și o invitase înăuntru, ea, pur și simplu, plutise, dorind din toată inima să guste din fructul oprit al sexualității moderne.

Dar avea să fie dezamăgita.

Adam fusese, într-adevăr, pasionat. Pasionat... în legătură cu nouul hotel pe care îl construia la Chicago. O condusese în dormitor cu ochii sclipind de promisiuni... de a-i arăta macheta noului hotel. Glasul îi tremura de dorință... dorința de a-l vedea devenind realitate. Fusese orgasmic... în legătură cu ce va însemna acea nouă achiziție pentru șirul lui de hoteluri. După aceea discutaseră despre magazin în timp ce mînceau cornuri și beau cafea, pe care el le comandase prin room-service.

Zîmbind cu amărăciune în fața naivității ei, Elizabeth puse peria jos și plecă de lîngă oglindă. Atunci auzi o bătaie ușoară în ușa.

- Intră, scumpule, spuse ea.

Thad Randolph trecu pragul și. Închise ușa în urma lui. Elizabeth îl privi uimită.

- Pe cine așteptai? Pe Cavanaugh?

Revenindu-și repede din șoc, ea îi răspunse:

- De fapt, credeam că e unul din copii. Nu-mi închipuiam să fii atât de nepoliticos încât să te furișezi prin casa mea în toiul nopții, mai ales când ți-am cerut să pleci.

- Nu ți-am spus tot ce aveam de spus.

- Ei bine, eu am auzit tot ce am vrut să aud.

- Ca, de exemplu, cât de iresponsabilă ești? Mă așteptam !a mal mult din partea unei femei ca tine.

- Cum te așteptai la mai mult? Și ce vrei să spui cu „o femeie ca” mine? Ce mă face să fiu altfel decât alte femei?

- Discreție. Decență. Și inteligență. Știi că Adam Cavanaugh e un playboy, nu? N-ar trebui să ai de-a face cu un fustangiu ca el.

- Nu-î un fustangiu, ci un domn în adevăratul sens al cuvântului. El înaintă. Elizabeth avu impresia că vorbea încet numai de dragul copiilor, ale căror camere se aflau la celălalt capăt al holului. Mai simți și mirosul băuturii în răsuflarea lui. Se părea că își petrecuse timpul bînd încă un pahar.

- Dacă s-a purtat ca un domn, a fost numai pentru că știa că doar așa te putea atrage în patul lui. Dar singurul lucru care îl deosebește de rechinii de pe străzi care agață femeile este prețul costumului său. Sau asta a făcut să-ți lucească ochii? Banii iui?

- Categoric nu! îmi place. E interesant și...

își dădu seama deodată că nu trebuia să se justifice în fața lui Thad Randolph. O ieșire la Fes-tivalul Toamnei, organizat de școala elementară, nu însemna impunerea unor interdicții.

- Ce anume îți dă dreptul să-rni ceh socoteală, domnule Randolph? îl întrebă ea proptindu-și mîinile în șolduri.

Apoi, adoptînd aerul provocator al unei cochete, își înclină capul într-o parte și bătu din gene

- Sau te îngrijorează virtutea mea? îmi ții predici pentru binele meu? Nu mai auzise niciodată rostit cu glas tare cuvîntul pe care el îl spusese atunci. îi răni urechile. Acea expresie vulgară era și mai șocantă cu cît venea din partea bunului și blîndului domn Randolph. De aceea era încremenită de uimire cînd ei înaintă deodată și o. apucă de umeri zgîlțîind-o ușor.

- La naiba, Elizabeth, nu știi ce e bine pentru tine și... ah, fir-ar să fie.

Gura lui o atacă puternic. Era un sărut posesiv și sălbatic, care o înfurie. Ridică mîinile spre pieptul lui și întîlni deconcertată pielea dezgolită. In ciuda șocului inițial, îl împinse cu putere.

Dar el nu putea fi clintit. Nici respins. Cînd ea își eliberă buzele și încercă să se ferească, el si înfipse toate cele zece degete în păr și îi ținu capul nemișcat în mîinile lui puternice.

- Sărută-mă, naiba să te ia.

își vîrî. limba în gura ei, iute și sigur. Violarea a fost atît de absolută și de irevocabilă, încît era ca și cum ar fi trăit din nou dezvirginarea. Se arcui instinctiv lipindu-se de el. își îndoi degetele, dar acestea nu pătrunseră în mușchii lui tari. Cămașa de noapte era subțire, o biată platoșă împotriva virilității lui. Toată furia și neputința lui păreau adunate în pulpele și partea inferioară a trupului. Erau tari ca piatra și de neclintit cînd se lipiră de moliciunea ei.

Dar mai ciudată decît atitudinea lui posesivă a fost reacția el. Un șuvoi fierbinte de senzații radie din partea de sus a pulpelor spre vîrfurile tuturor extremităților. Luptă împotriva acestui răspuns in-voluntar:

- Te rog, încetează, Thad.

Răspunsul lui fu de a o ridica în brațe și de a o duce spre pat unde o trînti fără nici o ceremonie. Această schimbare radicală de atitudine o uimi atît de mult încît nici nu se ..mai putea mișca. Stătea, pur și simplu, acolo și îl privea neîncrezătoare cum își smulge cămașa și se apucă să își descheie cureaua.

- Ce ai de gînd să faci?

- Cred că e foarte clar.

își desfăcu centura și fermoarul pantalonilor, dar nu îl scoase. în schimb, se apropie de pat. Făcînd eforturi pentru a nu se uita la părul întunecat pe care pantalonii descheiați îi lăsau să se vadă, Elizabeth se feri de el și se lipi de spetează. Zîmbind triumfător, el o apucă de încheietura mîinii și o trase în picioare atît de brusc încît îi clănțăniră dinții.

El își fixă podul palmelor la baza coloane, ei vertebrale, îi cuprinse șezutul și o trase spre el. Plecîndu-și capul,, gura lui îi căută din nou buzele care încă încercau să scape. Cînd ea refuză să îi asculte cerințele tacite, el îi sîrînse maxilarul cu o mîină și buzele lui le forțară pe ale ei să se despartă. Ea gemu, mai întîi ele furie și apoi de cedare neputincioasă, în timp ce limba lui aluneca înăuntru și afară într-un ritm atît de sexual încît i se înmuiară oasele.

El își dădu seama că nu mai era mult pînă la capitulare. Limba lui încetă să mai atace devenind un iubit care îi mîngîia gura pînă la extaz. încetul cu încetul ea renunță să se mai zbată și trupul i se relaxă modulîndu-se după al lui, formîndu-se din nou după conturul lui de oțel.

- Elizabeth, gemu el. Dufnnezeule,. Elizșibeth.

Gura lui deschisă îi porni în jos pe gît. Mina lui căută și găsi nasturii cămășii de noapte, dar aceștia refuzau cu încăpăținare să se descheie. Excitarea îi dădea puteri mult mai mari, căroră îmbrăcămintea ei nu putea să se împotrivescă. Sunetul de material sfîșiat se alătură celui al răsufării lor anevoioase. Cămașa de noapte căzu pe podea în jurul gleznelor ei. Buzele lui întredeschise urmără curbura sînului ei. După aceea își ridică privirea și îi devoră goliciunea din ochi. îi cuprinse un sîn într-o mîină și se jucă cu vîrfurile lui întunecat pînă se întări. Gemînd de mulțumire, el se aplecă și îl atinse cu limba, iar și iar, pînă cînd Elizabeth se agăță de el pentru a-și găsi un punct de sprijin.

El o luă în brațe. Numai că, de data aceasta, o puse în pat cu blîndețe. Ochiul îi erau luminați de pasiune, nu de furie. Chipul îi era încordat de dorință, nu de supărare.

Ea îl privi cu ochii mari cum se îndepărtează de pat ca să-și scoată pantalonii și slipul. Cînd se întinse apoi lîngă ea era gol. Și fierbinte. Și păsos. Și viril. Și minunat.

Îi duse mîna la buze și îi sărută palma, după care i-o conduse spre sexul lui. O obișnuia cu dimensiunea și forța dorinței pe care o simțea față de ea.

- Asta îmi dă dreptul să întreb, să știu. Te-ai culcat cu Cavanaugh în seara asta, Elizabeth?

- Nu, bineînțeles că nu.

O privi adînc în ochi căutînd vreun semn că ar fi mințit, dar nu văzu decît dorință. Puse un sărut iacom pe buzele ei receptive. Sexul lui se împlini și mai mult în mîna ei mîngîietoare și atunci el îi depărtă genunchii cuibărindu-se între coapsele ei.

Cu o cufundare lentă și lungă, pătrunse între zidurile strîmte ale trupului ei. Elizabeth se înfioră datorită forței lui magnifice și își ridică genunchii pentru a-l primi și mai bine. El gemu cu o satisfacție supremă și își cufundă fața în părul ei parfumat răsfiret pe pernă.

Deși părea imposibil, se afundă în ea și mai mult cu fiecare împingere ritmică. Ea simți acele contracții suplă în mîini trăgîndu-l și mai tare spre ea. El îi sărută urechile, gîtul și, pe măsură ce mișcările deveneau mai accelerate, gura.

Peste cîteva clipe,» ea îi surprinse capul ținîndu-l mai departe. Răsufarea îl era sacadată; sîni i se ridicau și coborau cu fiecare gîfuit

- Nu trebuie să mă aștepți, Thad.

El păru surprins, după care zîmbi tandru.

- Ba trebuie.

- Nu, zău, nu trebuie să faci asta pentru mine.

- Nu, spuse el răgușit. O făc pentru mine.

Ea gemu bucuroasă cînd el îi strecură mîinile sub șolduri. își frecă fața de sfîrcurile ei o dată, de două ori, lăsînd-o să-i simtă obrajii, bărbia, nasui și limba peste ele.

. La următoarea împingere adîncă, gîtul i se arcui involuntar și se pierdu în acel ritual splendid de împerechere. Șoldurile ei răspunseră degetelor lui încleștate. își frecă trupul de al lui, vrînd mai mult, din ce în ce mai mult. Cînd fu copleșită de un val de senzații atît de intense încît nu le mai putea suporta, își mușcă buza de jos pentru a-și reține un țipăt de plăcere.

Sandra Brown —

Imensitatea el a fost și mai mare cînd a simțit în ea spasmele eliberării lui. Nu au știut dacă au fost secunde., minute sau veacuri cît au stat complet epuizați. Thad s-a mișcat primul. Se ridică într-un cot și o privi.

- Ești frumoasă, spuse el respirînd inegal.

- Crezi?

- Ah, da, zise el zîmbind și dînd din cap.

Mîngîierle Tui lente se potriveau cu dispoziția în

care se afla. își plimbă degetul arătător peste bărbia ei, apoi pe gît și continuă pe claviculă."De acolo porni peste sîni, conturînd curbele înalte și coborînd în valea adîncă dintre ei. Văzu un semn alb unde fuseseră întinși.

- Am fost mamă de două ori, îi reaminti ea scuzîndu-se.

El gemu de plăcere.

-Absolut.

îi încercui încet fiecare sfîrc cu vîrfurile degetului pînă cînd amîndouă răspunseră frumos. Coborîndu-și gura asupra unuia, îl umezi cu limba, după care îl cuprinse cu gura și îl supse ușor. Elizabeth scîncî.

- îți place? o întrebă ei piimbîndu-și buzele peste sfîrcul sclipitor.

- Da.

- E bine. Și mie îmi place. Chiar foarte mult.

îi acoperi celălalt sfîrc cu gura și trase de ei destul pentru a-i provoca plăcere, dar suficient de temperat pentru a nu-i provoca durere. își trecu dinții peste ei și trase ușor cu buzele.

- Asta visam cînd m-ai trezit atunci. Făceam | dragoste cu sîniul tăi minunați.

- Asta mi-ai spus deja.

- Am avut niște vise minunate în legătură cu | tine, în ultima vreme, dar limba mea nu te-a simțit I atît de bine în nici unul din ele. Și nimic din ce-am i; visat vreodată nu avea un gust atît de bun.

Ea crezuse că John Burke era un romantic. [Dar în comparație cu răposatul ei soț, Thad era Cyrano de Bergerac. Avea sufletul unui poet și I apetitul sexual al unui sultan.

- Ești un amant extraordinar, nu, Thad?

El își ridică privirea spre ea gîndindu-se la început că îl tachina, dar cînd văzu că era ' serioasă, îi răspuase la fel.

- Am avut foarte puține pîngerii din partea femeilor cu care am fost.

- Cîte adică? întrebă ea, dar, regretînd imediat că rostise acele cuvinte, își întoarse capul pe pernă. Îmi pare rău. Uită că am spus asta. N-am nici un drept să te întreb.

După o pauză îndelungată, el spuse încet:

- Am cumpărat costumul pentru tine.

Ea întoarse capul și îl privi fără grai.

- Exact. Pentru tine. Nu există altă femeie în prezent.

Îi cuprinse sînuși în mîriă și îl mîngîie în timp ce vorbea.

- Cînd m-am întors din Vietnam, logodnica m-a părăsit pentru un altul. De fapt, mă părăsise cu multă vreme înainte să mă întorc, dar a fost destul de drăguță și nu mi-a scris nimic despre asta, așteptînd să-mi spună. De atunci, am avut numai relații de scurtă durată. Luam ce voiam de la ele, dădeam numai cît ajungea să nu-mi simt conștiința încărcată și puneam punct atîta timp cît între mine și femeie exist-a numai dorință trupească. Nu sînt un sfînt. Niciodată n-am pretins că aș fi. Așa că, da, am avut multe femei. Dar nu mi-am permis să mă concentrez asupra vreuneia pentru că, sincer, vorbind, îmi plăcea să fiu singur. Și, adăugă el dînd din umeri, bănuiesc că mi-era teamă să mă îndrăgostesc pentru a nu fi rănît din nou. Oricum, mi-a plăcut viața pe care am dus-o. Apoi m-am mutat aici. Copiii tăi erau atît de drăguți, încît am început, să mă gîndesc mai bine la ce vreau de la viață. Din cînd în cînd mă bătea gîndul să am propriii mei copii. Trase adînc aer în piept.

- Și, pe urmă, bineînțeles, ai fost tu. Mă surprindeam privind printre copaci adesea cînd îți auzeam mașina intrînd pe alee. Ori de cîte ori ieșeau în grădina din spate găseam motive să ies și eu ca să te pot zări, să văd dacă erai la fel de drăguță cum părai de la distanță. Dar niciodată n-ai inițiat o conversație, așa că am lăsat lucrurile să meargă de la sine. Cînd mă simțeam singur, îmi spuneam că sînt norocos și deștept că am rămas nelegat, l-a mulțumit providenței pentru faptul că a făcut ca pisicuța aceea să rămînă agățată în copac. Mi-a dat un motiv să mă apropiu mai mult. Își plimbă degetul peste obrazul ei.

- În clipa, cînd ți-am văzut chipul, mi-am pierdut capul. Și, de atunci, de fiecare dată cînd te vedeam, îmi doream să fiu în pat cu tine și să fac asta. ..

Glasul îi coborî la o șoaptă seducătoare.

- în seara aceea când te-am surprins lînga gura de apă, abia m-am abținut să nu te am acolo lipită de peretele casei.

- De ce n-ai făcut-o?

El fu surprins.

- M-ai fi lăsat?

- Nu știu. De ce n-ai încercat măcar?

Ochii i se tulburară, ca și cum încerca să se hotărască dacă să îi spună sau nu. În cele din urmă, o privi drept în ochi și îi spuse:

- Pentru că am crezut atunci că te vreau numai sexual. Și meritai mai mult decît atît.

Ea își feri privirea. Sinceritatea lui era enervantă.

- Atunci de ce ai venit la magazin a doua zi?

- Pentru că nu puteam să stau departe. Voiam să te mai văd o dată la lumina zilei, să mă conving că erai reală. Erai, spuse el și, aplecîndu-se, îi puse un sărut apăsător și fierbinte pe gură. Cît se poate de' reală.

După un alt sărut profund, spuse:

- Așa că, iată-mă, în Fantasy, al naibii de sigur ' că te doream, dar neștiind ce simțeați tu față de mine. M-am hotărît să te testez făcîndu-te geloasă.

- Asta a fost foarte urît din partea ta.

El zîmbi.

- Dar a dat rezultate, nu? spuse el și cînd o văzu că nu răspunde nimic, continuă: Ei, hai. Eu m-am dat teribil în spectacol în seara asta cînd I te-ai întors de la întîlnirea cu Cavanaugh. Nu poți să recunoști că ai fost și tu măcar puțin geloasă?

- Bine, numai puțin. M-am gîndit că era teribil de urît din partea ta să vii la mine în magazin să cumperi un articol de lenjerie scandalos pentru amanta ta.

- Amantă? spuse el rîzînd cînd auzi acel termen demodat. Poți să vii cînd vrei să te îmbraci în costum și să-ți pui ciorapii, murmură ei în gîtul ei. Sînt încă împachetate în folia aceea roz, deși j le-am scos și m-am jucat cu ele de cîteva orl.

- La asta... te-ai gîndit... cînd ai pus... hamaul l aic?

- Știi cumva vreo întrebuițare mai bună?

- Nu, spuse ea ofînd.

Mai înainte cu o jumătate de oră îi spusese:

- Condu-mă acasă.

Ea găsise că ideea era nebunească, dar cum nu prea voia ca acea noapte să se sfîrșească, fusese de acord. Își pusese cămașa de noapte sfișiată pe care

el o luase de pe jos și i-o aruncase. El își pusese pantalonii... și nimic altceva, restul lucrurilor ducându-le în mână. Se

- Ce pervers.

- Hmm. Mi-am imaginat sîinii tăi umplînd acele cupe din dantelă, sfîrcurile tale împungîndu-le.

O sărută cu profunzime. Mîna lui se mișcă înainte și înapoi în golul mijlocului ei, după care i se opri pe abdomen. Alunecă apoi mai jos acoperind triunghiul de păr închis la culoare. Elizabeth roși stînjiți cînd el întrerupse sărutul ! pentru a privi cum explorau degetele. Și le înfășură în jurul firelor ondulate.

- Atît de frumos, șopti el. Atît de moale și de j sexy.'

Și era numai începutul.

furișaseră prin casă atenți să nu scoale copi ieșiseră pe ușa din spate. Nici unul din ei băgase de seamă înainte cît de tare scîrțîia.

Rîzînd și simțindu-se minunat, ca niște adolescenți neastîmpărați, trecură în vîrfurile picioarelor prin iarba rece și umedă spre casa lui. Pe drum se opriră de cîteva ori ca să se sărute și să se mîngîie. Propusese să încerce hamacul pe care îl întinsese atît de bine între cei doi copaci. Elizabeth făcuse o glumă în Jegătura cu tot ce întindea el foarte bine, iar el izbucnise în rîs și o îmbrățișase spunîndu-i că era o adorabilă și încîntătoare contradicție.

Astfel încît acum stăteau amîndoi în hamac. Ar fi trebuit să le fie frig, dar nu le era. Elizabeth nu băga în seamă frigul, deși cămașa de noapte îi era strînsă în jurul mijlocului. Nu îi era frig, pentru că Thad era peste... și în ea. Descoperiră că arcurile tălpilor ei se potriveau perfect cu mușchii gambelor lui. Acolo și le ținea acum, cînd nu mai atingea pămîntul pentru a face hamacul să se legene. Mișcarea hamacului era. leneșă, dar intensifica senzațiile fiecăruia de o mie de ori.

- N-am știut că poți... adică, a fost... Cum poți să mai fii...

- Tare? întrebă el. Cum pot să fiu tare atîta timp?

- Da, spuse ea gemînd cînd el împinse mai tare. Nu duci lipsă de miracole.

- Nu duc lipsă de nimic, spuse el cu subînțeles și zîmbi diabolic.

Ea rîse. Acea vibrație delicioasă îl făcu să se înfioare de plăcere.

- Sîntem aici de... cît? Zece minute?

- Da, dar asta nu-i nimic, îi spuse el pe lîngă un sărut. Sînt tare de aproape două săptămîni.

- Cum?

- Din clipa cînd te-am luat de mijloc să te dau jos din copac. Capul n-a fost singurul lucru care era gata să-mi explodeze.

- Și eu am fost tulburată. Chiar dacă te-ai purtat cu respectul cuvenit unei vecine văduve. Nu erai deloc furios ca în seara asta, când aproape că m-ai Violat.

- Trebuie să recunosc că am fost furios. Ți-am făcut, vreun rău cumva?

- Nu, spuse ea, mișcată de îngrijorarea lui. Nu mi-a fost teamă că mi-ai face vreun rău. Dar n-am știut că poți fi atât de agresiv.

- Numai când sînt grav provocat și ușor beat.

- De ce ai fost grav provocat și ușor beat?

- Pentru că nu suportam gîndul să faci așa ceva cu Cavanaugh. Cu nimeni, în afară de mine.

Sinceritatea lui o dezarmă.

- întotdeauna ești atât de sincer?

- Absolut.

- Mă bucur că nu te ascunzi după degete. ! Admir atitudinea directă.

Ochii lui se întunecară stăpîniți de o reînnoită dorință.

- Adevărat?

-Da.

- Adică, dacă vreau ceva, ai prefera să vin j să-ți cer direct în loc să o iau pe ocolite? întrebă j el răgușit atingîndu-i buzele ușor cu ale sale. Inima ei începu să bată și mai tare de emoție.

- Da.

- Lasă-ți în jos cămașa de noapte, șopti el.

Ea ezită numai o clipă, dar după aceea ridică încet mîna spre marginea elastică și dantelată. Sînul i se iveau încet-încet, neted și alb, pe măsură ce ea trăgea cămașa în jos. Thad gemu când dantela trecu peste sfîrc întărindu-i și mai mult. În cele din urmă, ieși tot sînul și ea dădu să își retragă mîna.

- Nu, las-o acolo. Chiar acolo. Ah, Doamne.

Uitîndu-se fix la mîna ei și la mișcările leneșe

ale degetelor, începu să își frece trupul încet într-al ei. Apoi nu chiar atât de încet. Rotațiile se j iuțiră și soldurile el se ridicară pentru a ie întîmpina, iar peste cîteva secunde totul se încheia într-o frenezie de explozii simultane.

Le luă mult timp pînă găsiră puterea de a coborî din hamac și de a se îndrepta spre ușa din spate a casei iui. Ținînd ușa despărțitoare deschisă, el se aplecă pentru un ultim sărut îndelungat în timpul căruia limba lui se mișcă circular și devastator în gura ei.

- Aș vrea să pot dormi cu tine, spuse el când se despărțiră, în sîrșit.

- Și eu.

- Lasă-mă."

- Nu vreau ca vecinii să te vadă ieșind pe furiș de la mine în zori. Sau să te vadă copiii cu mine în pat dimineța.

- Nu, bănuiesc că nu.

- Te rog să înțelegi, Thad.

- Înțeleg, spuse el luându-i mâna și sărutându-i-o. Dar mă invit la micul dejun. La ce oră să vin?

Păreau destul de inocenți când Matt și Megan apărură somnoroși în bucătărie găsimdu-î împreună la masă și privindu-se în ochi peste ceștile de cafea uitate.

- Thad a dormit aici?

Cu toate subterfugiile lor, acesta a fost primul lucru pe care l-a întrebat Matt. Spre uimirea copiilor, Thad și mama lor au început să râdă.

- Nu, n-am dormit aici, spuse el. Dar așa vi se pare. Mama voastră m-a invitat la micul dejun.

- Ciudat, am avut impresia că tu te-ai invitat, spuse Elizabeth printre dinți, ridicându-se pentru a le umple paharele copiilor cu obișnuitul suc de portocale. El o plesni ușor peste șezut, ceea ce copiilor li se păru nemaipomenit de amuzant.

- Ți-a spus Thad de baia lui Baby? întrebă Megan, iar Elizabeth clătină din cap. Ne-a lăsat să-i facem baie. Pisicilor nu le place apa, știi, mămico? Dar noi tot i-am făcut baie. A ieșit curată și pufoasă, dar am făcut o mizerie teribilă.

- Thad ne-a ajutat să ștergem sau să... Cum ai spus, Thad? Cum era în armată?

- Să curățați zona, spuse Thad.

- Așa, am curățat zona. Nu ți-a spus, mămico?

- Nu, a uitat să-mi spună asta, zise ea aruncându-i o privire cu coada ochiului bărbatului căruia îi stătea atât de bine la masa ei.

- Din câte îmi amintesc, am avut lucruri mal interesante de discutat, spuse el. privind-o cu înțeles și ea simți că se încălzește subit.

- Și ne-a lăsat să comandăm pizza la telefon de la ce! care ți le aduce acasă.

- Da, i-am spus lui Thad că tu ai spus că pizza asta e o porcărie.

- Dar el a spus că tu nu erai acasă și el hotăra și că îi place acel gen de pizza.

- îl mai putem chema pe omul cu pizza, mămico? N-a fost o porcărie, pe cuvânt.

Cu mâinile în șolduri, Elizabeth se uită la Thad.

- îți mulțumesc foarte mult. în câteva ore ai stricat ani buni de îndoctrinare nutritivă.

El păru extrem de îngrijorat.

- Ce avem la micul dejun?

- Lapte bătut și zer, răspunse ea în glumă și copiii izbucniră în râsete zgomotoase.

Thad îi supraveghe când puseră masa pentru a-i face să se potolească, în timp ce Elizabeth pregătea mîncarea. .

- Hei, toată lumea trebuie să strîngă unde a mîncat,' strigă el după copii cînd aceștia se îndreptară spre televizorul 'din salonaș, imediat după ce terminaseră de mîncat. Nu îl contraziseră așa cum făceau de obicei cu Elizabeth, care îi urmări cu gura căscată cum se întoarseră și, ascultători, își făcură curat în locurile unde mîncaseră, punînd vasele murdare în chiuvetă.

- Cum ai reușit? îl întrebă ea.

- Cu mită, zise el scoțînd două pachete de gumă de mestecat din buzunarul cămășii. Fără zahăr, îi spuse el lui Elizabeth înainte de a-i da cîte un pachet fiecărui copil.

. Ei îi mulțumiră pe rînd, ceea ce o bucură foarte mult pe mama lor.

- Și bucătăreasa ce primește?

- Bucătăreasa primește un sărut.

Megan și Matt se opriră brusc în drumul lor spre ușă și amîndoi se întoarseră în același timp pentru a vedea cum Thad îi cuprinde mijlocul mamei lor înclinînd capul într-o parte și sărutînd-o pe gură.

- Thad o sărută pe mama! exclamă Megan.

- Grozav! făcu și Matt.

Imediat ce Thad și Elizabeth se despărțiră, copiii începură să țopăie în jurul lor ca niște indieni în jurul unui vagon de tren. Chiuiiau, strigau și își agitau brațele ameteitor. Ușurați și încîntați de faptul că cei doi copii erau atît de entuziasmați de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Thad și Elizabeth începură să rîdă de figurile lor, ceea ce îi încurajă și mai mult.

Ca de obicei, bucuria lui Matt scăpă de sub control. Cu cît Thad și mama lui rîdeau mai tare, cu atît devenea mai agitat pînă cînd, făcînd o piruetă, se dezechilibra și căzu peste dulapul cu porțelanuri. Toate vasele se clătinară.

Un castron de lemn cu fructe se răsturnă. Merele și portocalele se rostogoliră în toate direcțiile. O roșie căzu' pe podea strivindu-se. Cîteva foi de hîrtie începură să plutească prin aer ca niște fulgi de gîină înainte de a atinge pămîntul una cîte una.

Matt încremeni și își privi mama temător.

- N-am vrut.

- Prost mai ești, spuse Megan, pîrînd deodată mai mare și mult superioară.

Matt se lăsă în genunchi și, ocolind murdăria făcută de roșie, adună foile pe care s ie duse lui Elizabeth ca o ofertă de pace.

- Uite, mămico. Hîrutiile tale nu s-au murdărit. Nici n-am pus sos de pizza pe ele. Thad ie-a dat la o parte de pe masă și ie-a pus pe dulap ca să nu se murdărească. A z:s că s-ar putea să fie ceva important.

Elizabeth luă foie scrise de mînă de la fiul ei, care, după aceea, începu să se tîrască pe jos pentru a aduna fructele împrăștiate.

- Lasă-le, Matt, spuse ea cu o voce încordată ca o bucată de cauciuc întinsă ia maximum. Curăț eu mai tîrziu. Te rog să te duci sus cu Megan să vă faceți paturile.

Cu acea capacitatî de percepție proprie copiilor, aceștia sesizară că atmosfera se schimbă radical și nu din cauza boacănei iui Matt. Se petrecuse ceva ce depășea puterea lor de pricepere; ceva'ce făcuse ca fața marni lor să se transforme din îmbujorată și zîmbitoare în palidă și gravă. Buzele ei. care mai înainte rîseseră, acum erau strnsse și abia se mișcară cînd vorbi. Plecară amîndot făcînd cit mai puțin zgomot posibil, Se temeau că plutea ceva periculos în aer și nu voiau să fie ei cei care să provoace declanșarea.

EJizabeth se îndreptă încet și puse foile în ordine după numărul paginilor, înainte să se concentreze asupra cuvintelor scrise. Le cunoștea foarte bine, firește. Le scrisese, cînd stătuse în cadă. Fiecare frază îi era cunoscută.

Iată-î pe piratul ei, înalt și periculos, lat-o pe prizonieră tremurîrid înaintea lui și fără să aibă pe ea decit o cămașă de noapte subțire. Răsfoi paginile. Da, iată și partea unde ei îi sfîșia cămașa și îi săruta sînul. Și în paragraful acela, prizoniera, copleșită de farmecul lui masculin, începea să cedeze și să se predea.

Aruncă foile pe masă și se întoarse repede cu spatele. Încrucșîndu-șl brațeie în jurul mijlocului, își frecă antebrațele, deși în bucătărie era destul de cald pentru o dimineață de toamnă.

- Le-ai citit, nu?

- Ascultă, Elizabeth, eu..

Ea se răsuci brusc.

- Nu?

Thad oftă adînc.

Ochii i se umplură de lacrimi. Acum rezultatele fierbinți și sărate ale umilinței nu erau acolo, pentru ca, în clipa următoare, vederea să îi fie încețoșată din cauza lor. își acoperi buzele albe cu o mînă rece și tremurătoare și se întoarse iar cu spatele spre el. Nu putea îndura să îl privească în față, din cauza stînjeneii ei, din cauza înșelătoriei lui. Nu știa ce îi provoca mal multă durere.

Cu o voce înceată și mîngîietoara ca a medicilor cînd dau o veste proastă familiei, el spuse atunci:

- La început nu mi-am dat seama ce era. Am crezut că ai lăsat vreo scrisoare neterminată. Dar cîteva cuvinte mi-au sărit în ochi.

Ea îl privi cu o expresie ironică.

- „Ți-au sărit în ochi”? Nu poți să găsești altceva mai credibil?

El avu bunul simț de a părea supărat.

- Nu ți s-a întîmplat niciodată să. răsfoiești o carte într-o librărie și, cînd anumite cuvinte ți-au atras atenția, să citești cîteva paragrafe? Și, dacă e un fragment senzual, să continui să citești? Înainte să-ți dai seama ai și devorat cinci, șase pagini sînd acolo între rafturi. Dacă nu ți s-a întîmplat niciodată, înseamnă că nu ești normală.

- Acum nu e vorba despre mine, ci despre un pungaș viclean care m-a folosit în cel mai josnic, crud și dezgustător mod posibil. Cum al putut?

- Dar n-am făcut nimic împotriva voinței tale.

Ea înceștă pumnii și închise ochii strîns.

- Știam că o să iasă ceva oribil din toată povestea asta. N-ar fi trebuit niciodată să ascult pe Lilah, să o las să- mă convingă să fac așa ceva.

El păru derutat.

- Lilah te-a convins să născocеști povestea asta?

- S-o scriu. îmi trimite fanteziile unui editor.

- Și atunci de ce ți-e atît de rușine? Am citit-o și cred că e foarte bună.

Ea deschise ochii și îl privi cu dușmănie. Furia îi întunecase culoarea ochilor.

- Da, ai citit-o și ai folosit-o în avantajul tău. De ce nu mi-oi fi dat seama ce se petrece cînd mi-ai sfîșiat cămașa de noapte? Era un gest atît de necaracteristic ție. Nu ești deloc așa.

- De unde știi? o provocă el. N-am mai făcut niciodată dragoste și eram destul de gelos, de furios și de beat pentru a deveni puțîn brutal.

Înainta spre ea și își coborî glasul la o șoaptă sexy.

- Și' ți-a plăcut.

Ea se îndepărtă de el cu repulsie.

- Azi-noapte mi-ai spus că, după părerea ta, merit mai mult decît...

Nu putu să rostească vorbele.

- Se pare că după ce mi-ai citit fantezia, te-ai răzgîndit. Am devenit foarte bună. După ce-ai citit asta, spuse ea arătînd manuscrisul, trebuie să-ți fi spus că tînjeam după un iubit în came și oase.

Sau ți-ai imaginai că trebuie să am o mulțime? Nu cumva fantezia asta te-a transformat din Bunul Vecin Sam în Jean Lafitte, numai pentru că ai crezut că asta vreau?

- Nu. Nu a fost deloc așa. Toată lumea are un alter ego, Elizabeth, probabil chiar mai multe. Al tău se vede în fantezii. A! meu s-a văzut azi-noapte. Nici măcar nu mă gândeam ia afurisita asta de fantezie când am venit în camera ta aseară.

- Ah, te rog, spuse ea cu o neîncredere sarcastică. Ai jucat exact ca acolo!

- Probabil fără să-mi dau seama. Eram un bărbat furios și gelos care răspundeam femeii cu care voiam nespuse de mult să mă culc. Lectura fanteziei tale m-a excitat, așa este, dar m-a și înnebunit. Îl vedeam pe Cavanaugh în rolul piratului. Tot ce ai descris atât de amănunțit, îmi imaginam că faci cu el.

- Ei bine, n-am făcut-o. Pentru că ei nu e un prefăcut și un mincinos...

Un alt gând oribil îi trecu prin minte.

- Asta-i singura pe care ai citit-o?

El o privi cu o uimire prea profundă pentru a fi simulată.

- Nu e, nu-i așa? Ai citit-o și pe cea cu pilotul și fata fermierului, nu? De aceea când ai venit și te-am găsit bolnav...

Își duse mâinile la obraji care ardeau, dîridu-și searna abia în clipa aceea de toate implicațiile. Interesul lui față de ea coincidea cu momentul când începuse să-și scrie fanteziile. Întotdeauna aruncase ciornele.

- Ce-ai făcut, ai căutat prin gunoi ca o pisică vagaboandă, în fiecare dimineață, după materiale noi?

Cîte ciorne aruncase, oare? De cîte se bucurase el, oare, delectîndu-se cu fiecare paragraf erotic?

- Mă miră că ți-a venit ideea cu hamacul. Despre asta n-am scris încă nici o fantezie.

El își propti mâinile în șolduri și adoptă o atitudine arogantă și furioasă. Lui Elizabeth nu îi plăcu deloc pentru că sugera că e incredibil de proastă și irațională.

- Habar n-am despre ce vorbești, spuse el. Ge-i chestia aia cu pilotul? Și cu boala mea? Crezi că am înscenat o febră de treizeci și nouă de grade?

- Nu m-ar mai mira nimic din partea ta, spuse ea adunînd toată animozitatea pe care o simțea pentru el în cuvinte. Pleacă din casa mea. El scutură din cap în semn de refuz.

- Nu plec cît timp ești furioasă. Nu pînă nu lămurim problema.,
- E lămurită. Nu vreau să te mai văd absolut niciodată. Nu sînt sigură nici că voi suporta să locuiești în casa de alături.
- Așa, pur și simplu? zise el pocnind din degete.
- Așa, pur și simplu.
- După noaptea trecută?
- Nimic din ce s-a întîmplat n-a fost real.
- Ba a fost cît se poate de real, spuse el rîzînd scurt. Și semnele de pe trupul tău dovedesc asta.

Ea roși amintindu-și de vîntăile ușoare de pe sîni și de pe pulpe pe care le văzuse cînd făcuse duș. Cu o oră în urmă, fusese încîntată de ele, echivalîndu-le cu semnătura unui artist pe capodopera sa. Acum îi era rușine cînd se gîdea că gura lui le lăsase acolo.

- Uite ce e, Elizabeth, spuse el pierzîndu-și răbdarea, nu te condamn pentru faptul că ești supărată. Nu te condamn nici pentru că trași concluzii greșite. Arn citit ceva ce n-ar fi trebuit. Era ceva personal și intim. Ți-am violat intimitatea făcînd asta, dar, spuse el și după o pauză emfatică adăugă: nu m-a făcut să-mi schimb părerea despre tine, ci să te găsesc mult mai fascinantă.

Ea arătă cu degetul spre foile de pe masă.

- Eu nu sînt fata răpită, așa cum nici tu nu ești piratul. Ea e rodul imaginației mele. E o nimeni. O pură născocire.
- El îi respinse cuvintele clătînînd încet din cap.

- Ești tu. Ea e ceea ce crezi tu în taină, ceea ce simți în legătură cu sexualitatea, ceea ce simți în legătură cu dragostea, ceea ce vrei în pat, dar nu ceri niciodată. Exact ca luna, care are o parte nevăzută, toți avem o parte nevăzută, o parte neștiută de lume. Face parte din noi și nu trebuie să ne fie rușine.

O făcuse să se lipească de dulap. Ea scutură din cap cu încăpățîinare.

- Eu nu sînt așa.
- Nu în exterior. În exterior ești o doamnă din cap pînă în picioare. Nu-ți dai seama că asta te face atît de atrăgătoare și de fascinantă? spuse ei cu un ton mai moale, mai ademenitor. Elizabeth, de ce crezi că am dorit să dorm cu tine azi-noapte?

Vorbele lui despre îndrăgostitul. de o femeie alături de care să îi placă să se trezească îi veniră în minte deodată. Nu îl credea. Nu avea să se mai facă de rîs din nou.

- Ca să continui să te folosești de mine pînă cînd, în cele din urmă, aveam să pricep.

Sprîncenele i se uniră cînd se încrunta nerăbdător. Își propti mîiniile de ambele părți ale șoldurilor ei și se aplecă spre ea, silind-o să dea capul pe spate.

- Nu ești furioasă pentru că am citit ce ai scris. Doar ai scris spre lectură. Ești furioasă pentru că nu sînt uri necunoscut și tu nu ești o anonimă. Acum îți știu secretul. Acum știu că sub exteriorul acesta rece și cuviincios arzi îngrozitor.

Cuvintele lui căzură ca niște picături de apă pe o tigaie încinsă. Mîna lui Efeabeth îi plesni peste obraz.

Nici unuia nu îi venea să creadă că îi lovise. Ochii lui se îngustară periculos în timp ce se îndepărtă încet de ea și se îndreptă. Se întîmplase de foarte puține ori să îi pîlmuiască pe copii și după aceea plînsese mai tare ca ei. Copilul neastîmpărat din familie fusese Lilah, niciodată sora mai mare, care întotdeauna evitase orice ocazie de a fi lovită. Acum, însă, pîlmuieste un bărbat care o întrecea în greutate cu vreo treizeci de kilograme și o domina ca înălțime.

Cu toate acestea, șocul lovirii lui nu îi domoli furia. Nu avea să îl ierte niciodată pentru felul îngrozitor în care o păcălise pentru a face dragoste cu ei. Îi venea rău cînd se gîndea că tot ce îi spusese și îi făcuse el venise, nu din inimă, ci din pură curiozitate.

Nu spuse nimic pentru a-l reține cînd el se întoarse și porni furios spre ușă, aproape scoțînd-o din balamale cînd o deschise. De ce ești atît de furios? ar fi: vrut să-i strige. Căpătase mai mult decît meritase!

Dar nu scoase nici un sunet. Corzile vocale nu îi mai funcționau. Erau prea încordate de emoție. Se prăbuși pe cel mai apropiat scaun, puse capul pe masă și se lăsă pradă unor suspine sfișietoare.

Lucrurile nu se îmbunătățiră cu timpul, în următoarele cîteva zile, avu o dispoziție îngrozitoare. Era atît de irascibilă cu copiii, încît aceștia contraatacau purtîndu-se tot mai rău. Într-o după-amiază îi surprinse jucîndu-se cu căteii în hamacul lui Thad și îe strigă să intre imediat în casă. Ei o întrebă în cor de ce era nevoie să intre, dar ea nu putu să găsească un răspuns plauzibil. Au stat posomorîți toată seara. Cînd Megan i-a spus că ar fi vrut să stea cu cineva simpatic, așa ca Thad, Elizabeth a expediat-o în camera ei.

Lilah o sună să o întrebe cum fusese la întîlnirea cu Adam Cavanaugh. Elizabeth nu fu deloc politicoasă, dînd vina pe nedrept pe sora ei pentru toate neplăcerile din ultima vreme.

- Doamne, spusese Lilah după cîteva încercări de a-și binedispune sora: Ești un pachet de nervi. O să te sun cînd o să te comporti omeneste.

Proasta dispoziție o înstrăinase de toți cei care existau în viața ei. Pentru un timp a fost foarte bine, căci nu avea chef să stea de vorbă cu nimeni. Își alimenta amărăciunea la fel cum o vrăjitoare își cepea licoarea, adăugând picături de resentiment în fiecare zi, amestecând și privind cum fierbe. Dar încetul cu încetul începu să îi displacă singurătatea mai mult decât compania altora. Ba chiar se bucură când îi văzu pe Adam Cavanaugh intrând în magazin, târziu, într-o dimineață. După ce te-a rostit numele de două ori, acesta începu să rîdă văzându-i expresia de uimire.

- Se pare că mereu te găsesc îngîndurată. Unde te duci cînd ne lași pe toți în urmă?

Ea încercă să își revină repede. Nu îl mai văzuse de cînd o condusesese acasă sărutînd-o discret pe frunte. El nu profita de femeii așa cum făceau unii bărbați. Ști Thad, care îl acuzase pe Adam de a fi fost un playboyl

- Visatul cu ochii deschiși este un obicei prost pe care l-am căpătat în copilărie, îi spuse ea. Sîrit o visătoare profesionistă. Sora mea mă chinuiește în; privința asta,

Cînd o auzi pomenind de sora ei, el se încruntă.

- Ce mai face această soră nepoliticoasă a ta?

Nepoliticoasă, îi spuse Elizaoeth, gîndindu-se

că ar fi fost timpul să încheie supărarea cu Li'ah. Nu a fost vina lui Lilah că Ibad Randolph a fost un necioplit,

- Luăm masa de prînz împreună? întrebă Adam smulgînd-o din șirul gîndurilor.

- Masa de prînz? Ah, nu, Adam îți mulțumesc. N-are cine să aibă grijă de magazin dacă plec. De obicei, mîncăm aici dintr-un pachetel.

- Închide pentru o oră. Te rog. M-am gîndit foarte mult la seara pe care am petrecut-o împreună, spuse el cu un ton misterios și ochi: îl scînteiau ciudat. Trebuie să discutăm ceva foarte important.

Peste o jumătate de oră, Eiizatjith ciugulea din salata pe care o luase de la bufetul de după-amiază de la Garden Room. Adam și cu ea se aflau la o masă, într-un colț, unde doi pereți din sticlă se intersectau oferind o priveliște minunată asupra orașului.

- Ei bine°

- Muștii, Adam. Îți-ai uat cu totul prin surprindere.

- Nu se poate să fii prea surprinsă de propunerea mea.

- Dar sînt, spuse ea ridicîndu-și ochii albaștri, tulburați, spre ai lui, întrebători. Nu m-am gîndit niciodată să deschid un alt magazin; Acesta îmi ia destul timp și energie.

- îmi dau seama foarte bine, spuse el după ce sorbi puțin din apa rece ca gheața. M-am gândit la situația ta. îmi dau seama că o văduvă cu doi copii nu prea poate să facă afaceri' și să aibă magazine în câteva orașe deodată. Dar sînt convins că te-ai descurca.

Deși Ideea de a deschide alte câteva magazine . Fantasy o luase cu totul prin surprindere, era măgulită. în ciuda nenumăratelor rezerve, ideea aceea îi atingea o coardă ambițioasă pe care știuse dintotdeauna că o posedă.

Aplecîndu-se înainte, Adam își accentuă punctul de vedere:

-fantasy aduce cei mai mulți bani, procentual vorbind, dintre toate magazinele cărora le-am închiriat spațiu. Ceea ce mă impresionează. Tu mă impresionezi. Nu-ți găsesc nici un cusur. în afară de visatul cu ochii deschiși, o tachina el. Ai deschis o piață unică. Cumperi intuitiv. Oamenii plătesc un preț bun pentru o marfă de calitate. Iar studiile demografice arată că oamenii care stau la hotelurile mele sînt obișnuiți cu calitatea.

- Dar eu...

El ridică amîndouă mîinile pentru a o opri.

- îți rezerv un loc în holul noului hotel din Chicago. Și, mai tîrziu, aș vrea să ai magazine și în alte orașe.

Continuă să îi înșire avantajele propunerii lui pînă cînd pe Elizabeth o apucă durerea de cap și îl imploră să înceteze și să îl lase timp de gîndire.

- De obicei, îmi trebuie ore întregi pentru a mă hotărî ce să mîncînc la cină, îi spuse ea rîzînd. Sper că nu aștepți un răspuns astăzi.

- Bineînțeles că nu. Mîine va fi foarte bine.

Ea păli șocată, dar apoi se reiaxă dîndu-și seama că glumea.

- Nu, nu aștept un răspuns imediat. Am timp. Cu cît o să te gîndești mai mult, cu atît ideea o să-ți placă mai mult, spuse el încrezător.

Ajungînd în ușa magazinului, el îi spuse:

- îți voi trimite o propunere dactilografiată. Uită-te peste ea. Studiază cifrele. O să te sun peste o săptămîină-două să-mi dai răspunsul, între timp, nu ezita să mă suni, dacă al întrebări, spuse el scoțînd o carte de vizită din buzunarul hainei de la costum. Numărul ăsta e direct. Folosește-!.

Ca de obicei, Adam o lăasă fără suflare și sleită de puteri. Î! invidia pentru încrederea în sine și siguranța cu care trecea prin viață. Părea să știe exact ce vrea și nu lăsa nimic să îi stea în cale. Ar j fi vrut sa fie și ea la fel.

Dorea să rămînă în stadiul | în care se afla sau să se extindă?

Dumnezeule, ce știa ea, o văduvă cu doi copii | și c inimă zdrobită, despre afaceri pe scară i largă?

O inimă zdrobită"?

Gînduriie îi rămaseră Încremenite. Oînd cineva j se împiedică de ceva, se întoarce de obicei să I vadă de ce anume s-a împiedicat.- „O inimă

zdrobită". Da, astea erau. Cele trei cuvinte se : așezaseră >n calea
gîndurilor ei și nu le mai | lăsausă-și! continue drumul.

Înima ei era, într-adevăr, zdrobită. Era ; îndrăgostita de Thad Randoiph. Iar
el o dorea . numai trupește exact așa cum făcuse cu toate ' celelalte femei cu
care se culcase.

Cum se putea gînci ea să-și extindă afacerile] sau ce să facă de mîncare
pentru cină sau la : orice altceva, cînd nu își clarifica sentimentele față de
el? Nu ar fi trebuit să existe nimic de clarificat, i Sentimentele ei ar fi
trebuit să fie albe sau negre, | în ioc de griul acela infernal. Nu își putea da j
seama nici măcar cînd exact - se transformase
uria în amărăciune și supărarea în disperare.

Înghiți o aspirină să î.i treacă durerea de cap.

Era puțin mai bine dispusă cînd se întoarse acasă și văzu mașina lui Lilah
parcată pe alee. Intră și își găsi sora punînd înghețată în castronele pentru
Matt și Megan.

- Doamna Alder a plecat și mătușa Lilah a spus că putem să mîncăm
înghețată, îi raportă Matt cu importanță,;

De asemenea, stătea în genunchi' pe scaun, ceea ce iar mi avea voie,

- înainte-de masă? întrebă Elizabeth supărată.

- Știi, întotdeauna m-am întrebat de ce a in-stituit marna o asemenea
regulă, spuse Lilah,

i gesticulînd cu lingura de înghețată spre soră-sa. { Ce importanță are dacă
mănînci desertul înainte f sau după masă?-

- Ești îngrozitoare, spuse Elizabeth | îndreptîndu-se spre sora ei care
lingea lingura,, un I obicei urît de care încercase să își dezvețe copiii.

- Zîmbetul ăsta vag înseamnă că am fost j Iertată de orice păcat?

Elizabeth o îmbrățișa. Niciodată nu putuse să stea prea multă vreme departe
de Lilah.

- Ești iertată.

- Slavă Domnului! Deja îi invitasem pe copii la masă în oraș. Ar fi
fost una teribil de lungă dacă nu mi-ai fi vorbit. De fapt, ce-am făcut?

- N-ai făcut nimic. Cu ce ocazie ne inviți la cină?

- Cu ocazia asta.

Lilah arată spre un plic pe care Elizabeth încă nu îl observase. Recunosc, u
însă, antetul. -

- ăsta-i... asta... Nu se poate!

- Ba se poate. în plicul ăsta, pe care mi-am permis să-l deschid, se
află o scrisoare de acceptare a celor două fantezii pentru a fi publicate în
cartea lor și un cec de cinci sute de dolari. Nu e minunat?

- E extraordinar! strigă Elizabeth. Acum copiii vor putea avea haine și ghetete noi și n-o să mai fie nevoie să mîncăm ton toată iarna. A mai rămas înghețată și pentru mine?

- Acum știu sigur că am fost iertată, spuse Lilah rîzînd.

Cînd terminară de mîncat înghețata, copiii se duseră sus să se îmbrace.

- Diseară, după ce se vor culca copiii, vom Sărbători ca între adulți, zise Lilah. E o sticlă de șampanie în frigider.

- Sună nemaipomenit.

Lilah își privi sora îndeaproape. După expresia iul Ei-izabeth, nimic nu era „nemaipomenit”.

- Ai de gînd să-mi spui sau trebuie să aștept tabăra de vară? Atunci mi-ai dezvăluit marele secret că ți-a venit ciclul.

-- Ce să-ți spun?

- Orice a făcut să-ți dispară bucuria că fanteziile vor fi publicate, orice face să ai expresia asta supărată. Orice face să ai cearcăne.

- N-am știut că arăt atît de groaznic.

- Ca mama contelui Dracula, după ce s-a golit banca de sînge. Ce s-a-ntîmplat cu tine? Asta ar trebui să fie o sărbătorire.

Eiizabeth îi povesti despre prînzul luat cu Adam Cavanaugh și despre ideea lui de a avea cîte un Fantasy în holul fiecărui hotel al său.

- Sună extraordinar, Lizzie! Care-i problema? Alta în afară de aceea că va trebui să ai de-a face cu el?

- Problemele ar fi prea multe ca să le-nșir acum, Lilah. Nu pot să-mi fac vailza și să colind din oraș în oraș așa, pur și simplu. Am prea multe responsabilități aici.

- Copiii s-ar descurca poate mai bine dacă i-ai mai lăsa din cînd în cînd.

- Și banii? Nu mă pricep absolut deloc la afaceri de anvergură. Îți dai seama ce investiție ar trebui să fac?

- Ai spus că s-a oferii să-ți dea un împrumut. Nu te gîndi ia investiții, ci ia profit, spuse Lilah, cu ochi sclipitori. Mă mir că nu îe grăbești să pui mîna pe ocazia asta.

Elizabeth își frecă fruntea. Aspirina nu îi fusese prea mult de folos.

- Nu știu, Lilah.

Aceasta îi luă mîna și i-o puse pe masă.

- Nehotărîrea ta e în legătură cumva cu un anume vecin al tău?

Elizabeth își privi repede sora.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Lizzie, spuse Lilah cu un ușor ton de reproș, copiii mi-au spus despre incidentul cu Matt. Castronul cu fructe. „Foile mamei care au zburat peste tot”.

-Ah.

- Mi-au mai spus și că ai fost „foarte furioasă” că le-a citit Thad, continuă Lilah și își înmulțește glasul și mai mult. Până și eu pot să-mi dau seama ce scria în paginile alea. Era una din fanteziile tale, nu?

- Da, spuse Elizabeth, sfârșită.

- Și tu te-ai simțit stînjenită.

- îngrozită.

- Așa că-l eviți.

- Ca pe ciumă. Nu pot să dau ochii cu el, Lilah.

- Numai pentru că a citit o fantezie? Dar e ridicol, spuse Lilah, care văzu expresia de vinovăție de pe chipul surorii ei, căci Elizabeth nu își putea ascunde niciodată sentimentele. Nu, nu, nu numai pentru că a citit-o. A citit-o și a aplicat-o în realitate, nu?

- Eh, într-un fel, mărturisii Elizabeth.

- Norocoaso.

Elizabeth era uluită.

- Norocoasă? Lilah, am fost umilită.

Lilah făcu ochii mari și șopti:

- Are vreo altă obligație?

- Ah, nu! N-are nici o... Nu înțelegi? A acționat exact ca în fantezie, numai pentru că s-a gândit că asta voiam.

- Mor ele curiozitate să-știi toate amănunțele, dar bineînțeles că tu n-o să-mi spui în vecii vecilor, nici chiar dacă am merge în tabăra de vară.

Nu pot să spun decât că, dacă mă voi îndrăgosti vreodată - și, da, cred că ești îndrăgostită de ei - voi cumpăra toate manualele de sex existente pe piață. Voi sublinia toate părțile bune și voi însemna toate ilustrațiile care îmi vor plăcea, după care i le voi da tipului și-i voi spune: „Hei, Charlie, sînt prea rușinoasă ca să discut cu tine toate dorințele mele secrete, dar aș fi încântată dacă mi-ai face tot ce apare în paginile astea însemnate”. Dacă Thad și-a folosit cum trebuie cunoștințele în legătură cu inima, mintea și libido-ul tău, aș spune că valorează aur. Și dacă te consolează într-un fel, n-am văzut un tip mai îndrăgostit în viața mea.

Elizabeth își ridică privirea, implorînd să fie convinsă.

- De unde știi?

- Foarte simplu. Se vedea de la o poștă că e gelos pe Cavapaugh. Era evident pentru mine, care nici măcar nu-l cunosc. Uite, zise ea ridicîndu-se, mă duc pînă sus să văd ce fac copiii, iar tu stal aici și gîndește-te bine ce

vrei să faci cu restul vieții tale. Propunerea lui Cavanaugh sună ca un vis care devine realitate, o adevărată fantezie. Pe de altă parte, domnul Randolph este fantastic el însuși. Și mai aproape de casă.

Elizabeth rămase singură la masa din bucătărie întrebându-se ce voia. Dacă ar fi trebuit să aleagă ceva atunci, pe mormânt, ce-ar fi ales?

Răspunsul era simplu. Îl voia pe Thad.

Fusese mai mult stînjenită decît furioasă că îi citise fantezia. Acum recunoștea acest lucru. Și nici nu îl bănuise cu adevărat că ar fi scormonit prin gunoi după manuscrisele aruncate de ea. Era prea deschis ca să poată face așa ceva.

Sigur, citise fantezia aceea, dar, așa cum spusese și el, îi fusese foarte ușor. După ce ar fi descoperit cîteva cuvinte-cheie, nimeni n-ar fi rezistat tentației.

Da, folosise ceea ce aflase în avantajul său, dar era, oare, ceva chiar atît de rău în asta? Lilah nu era de părere că ar fi fost. Ea credea că este o comoară pentru că a folosit totul cu pricepere.

Dacă stătea să se gîndească mai bine, cîți bărbați țineau atît de mult la o femeie, încît să îi împlinească fanteziile? Bărbați atît de sensibili erau foarte puțini, în timp ce genul țac-pac-' mulțumesc-doamnă erau o mulțime. Se abținuse, așteptînd răbdător ca ea să ajungă la orgasm înaintea iui. Și nu-i plăcuse, oare, așteptarea? Ar fi trebuit să-i mulțumească pentru faptul că fusese un amant atît de atent. În schimb, ea îl pălmuise.

Urcînd scările, îi întîlni pe cei trei coborînd cu zgomot.

- Sîntem gata, dar tu te-ndrepti într-o direcție greșită.

Cu răsufierea tăiată, Elizabeth spuse:

- Lilah, te superi extraordinar de mult dacă nu vin la cină cu tine?

- Ah, mămico.

- Vreau să mergem cu mătușa Lilah. Ne-a invitat...

- Puteți să vă duceți, le spuse Elizabeth repede copiilor. Dacă mătușa Lilah nu se supără să vă ia singură.

- Nu, dacă e pentru o cauză foarte bună, puse Lilah, uitîndu-se în ochii surorii ei, care erau

cu cîteva wați mai sclipitori decît cu un sfert de oră mai devreme.

- Este. Lilah zîmbi.

- Nu, nu mă supăr deloc să merg numai cu ei. Haideți, copii.

Trecură pe lîngă ea și ieșiră repede de teamă ca planurile să nu i se schimbe clin nou.

- Lilah, nu cred că voi mai scrie vreo fantezie, așa că nu-mi cere s-o fac, te rog.

- De ce?

- Dau dovadă de slăbiciune și sîni egoiste. E timpul să încetez să mai visez la cineva care face dragoste cu mine și să... să fac dragoste cu cineva. E o mare diferență, să știi.

- Nu știu, dar văd că tu ești convinsă.

- într-o zi o să știi și tu.

Lilah păru neîncrezătoare, dar apoi zîmbi ușor.

- Fii fericită cu el, Lizzie. Meriți, spuse ea. Sînt o optimistă, l-am invitat pe copii să-și petreacă noaptea la mine și sînt deja pregătiți, adăugă ea și, rîzînd, îl urmă pe copii afară.

Elizabeth așteptă pînă se închise ușa și apoi fugi în baie unde dădu drumul apei în cadă. În timp ce aceasta se umpiea, ea deschise dulapul și îl cercetă cu mare atenție.

Peste douăzeci de minute era gata. În drum prin bucătărie luă sticla de șampanie adusă de Lilah și ieși pe ușa din spate.

El se uita la televizor pe veranda închisă. Ea bătu la ușă și îi văzu expresia de uimire încântată, dar o mască, însă, cu grijă, și, venind agale, supărător de încet, îi deschise. Spre deosebire de ciata trecută, lăsă nepoliticos volumul televizorului tare. Dar nu spuse nimic.

- Pot să intru? întrebă ea și el se dădu într-o parte..

Pe verandă era cald și aerul avea mirosul lui, ca și puloverul de lînă pe care îl avea peste blugi, ca și colonia iui. îi privi umezindu-și buzele.

- îmi pare rău că te-am pălmuit, dar am fost îngrozitor de provocată, altfel n-aș fi putut să fac așa ceva.

Se opri să își tragă răsuflarea. Spre deosebire de sora ei, ea nu era impulsivă. Nu știa cum să fie astfel. Dacă nu reușea?

- M-am... m-am gîndit la asta cîteva zile și mi-am dat seama că acuzațiile mele au fost ridicole. Știi că n-ai scormonit prin gunoi și nici...

- Elizabeth, ce cauți aici? Vrei să-ți împlinesc vreo aită fantezie?

Merita așa ceva. Așa că îl lăsă s-o facă. Numai de data asta. În loc să fie ofensată, își ridică privirea spre el și zîmbetul îi fu la fel de seducător ca șoapta.

- Nu, vreau să le împlinesc eu pe ale tale.

- Și eu care fata drăguță.

Elizabeth încetă și îi aruncă un zîmbet

- Ți-am dovedit că istovit, Thad oftă.

- Și încă cum. Ea își puse capul că ești o blcepșii

- De fapt, a trebuit să-mi adun tot curajul pentru a traversa curțile doar în pantofi cu toc, impermeabil și cu mîndria pe mîneacă. Cred că mi-am adunat tot curajul din ziua cînd m-am născut.

Hohotul de rîs îi zgudui pieptul gol pe care ea îl mîngîia leneșă cu vîrfurile degetelor.

- M-am simțit ca lovit de un tanc cînd ți-am desfăcut cordonul impermeabilului.

- Stupefiat n-ar fi puțin spus.

El își întoarse capul pentru a o privi.

- Nu eram sigur că ești reală.

- Sînt.

El se rostogoli apoi țintuind-o dedesubt.

- Cît de bine știi asta. Acum, spuse el sărutînd-o profund, fiind mulțumit să își dea seama că nu erau chiar atît de istoviți cum crezuseră. Bărbăția lui era deja tare datorită dorinței reînviată și zgomotul ca un tors care se auzea în gîtul ei era foarte încurajator.

- Aproape că mi-a stat inima în loc cînd mi-ai desfăcut fermoarul, șopti el răgușit. Și unde ai învățat chestia aia cu șampania?

- Am născocit-o.

- Sînt convins, zise el zîmbind.

- Ți-am spus că vreau să-ți împlinesc fanteziile.

- Le-ai și întrecut, spuse el luîndu-i sîniile în mîini și sărutîndu-i pe rînd. Îți stătea atît de bine în costum.

- Atunci de ce nu m-ai lăsat să-l port mai mult?

- Pentru că a fost mai plăcut să te privesc cum îl scoți,

- Să urmărești cum i-am scos amîndoi.

- Se părea că aveai nevoie de ceva ajutor cu închizătorile alea, spuse el adulecîndu-i ceafa.

Gemînd, ea se feri de sărutările lui, știind că, înainte de a mai face dragoste din nou, trebuiau spuse unele lucruri.

- Thad?

- Hmm?

- O să te căsătorești cu mine, nu-i așa?

El își înălță capul și îi privi chipul îngrijorat.

- Mu știi sigur. Cît de bună bucătăreasă ești? spuse el și cînd ea îl ciupi de fese, țipă. Au! Bine, bine, mă căsătoresc cu tine, zise el, după care rîse și o strinse în brațe. Să fii convinsă că mă voi căsători cu tine. Știind ce imaginație ai, crezi că te-ai lăsa de capul tău printre bărbați? Mai ales cu Fanta C pe plăcuța mașinii.

- N-aș fi făcut niciodată ce-am făcut în seara asta, n-aș fi venit aici nici moartă, dacă n-aș fi fost teribil de îndrăgostită deline.

Seriozitatea cu care -spusese acele cuvinte îi zi din euforie.

li mîngîie obrazul cu tandrețe.

- Dacă n-ai fi luat tu inițiativa, aș fi luat-o eu. Mi-aș fi îndepărtat, furia, mi-aș fi înghițit mândria și aș fi venit după tine. Pentru că te doream atât de mult. Și nu numai în patul meu, deși arăți extraordinar în el. Îți privi goliciunea netedă, care se completa perfect cu a lui.

- Dar te doresc în viața mea, Elizabeth.

- Și Matt și Megan?

- Tot pachetul.

- Nu ești obișnuit cu zarva lor. Nu știi cit de enervant...

O făcu să tacă.

- O să învăț să fiu tată și vreau să învăț să fiu , unul bun. Acum taci și lasă-mă să-ți spun cât de mult te iubesc.

Ea îl ascultă și tăcu.

- Te iubesc, Elizabeth, spuse el trecându-i degetele prin păr. Trebuie să recunosc că a fost dorință trupească la prima vedere. Aș fi vrut să fac dragoste cu tine cel puțin de o mie de ori înainte să mă opresc.

Zîrnbetul lui masculin îi dădu fiori.

-- Pe urmă am început să te cunosc și mi-am dat seama ce fel de femeie ești. Ah, aș vrea să fiu în trupul tău tot timpul. Dar aș vrea să fiu și în capul și în sufletul tău. Am fost un cinic care nu credea că există asemenea lucruri cum ar fi dragostea. Dar există. Am fost cu capul în nori chiar din ziua când ai rămas în copac și m-am simțit onorat să-ți desprind jupanul.

- În fanteziile mele știam totul despre dragoste, spuse ea atmgându-i buzele cu dragoste. Dar nu mă așteptam să o găsesc chiar în curtea mea. N-am nevoie să-mi extind afacerile pentru a găsi o nouă provocare. Fiecare zi de iubire pentru tine va...

.- Hei, ia stai puțin. Ce este cu extinderea afacerilor?

- Nimic. Nu mai contează acum. Adam m-a invitat azi la masă și mi-a făcut o ofertă.

- Ce fel de ofertă?

-- Thad, ți-am mai spus, nu mai contează acum. Mă căsătoresc cu tine.

- Ce fel de ofertă? repetă el cu încăpăținare.

Ea îi spuse atunci pe scurt de propunerea lui Adam.

- Dar bineînțeles că acum va trebui să-l refuz.

- De ce? :

Ea îl privi uimită și rîse scurt.

- De ce? Pentru că nu pot fi și soție, și mamă, și patroana unui lanț de magazine Fantasy, în același timp.

El își propti capul în mînă.

- De ce nu? Eu voi fi și soț și tată și îmi voi vedea și de afaceri, în același timp. Dacă eu am o profesie, tu de ce să nu ai? Dacă vrei una, asta e.

Ea încercă să vorbească de câteva ori, dar cuvintele îi vuiau prin minte atât de iute încât nu putea formula o frază coerentă. În cele din urmă, zîmbind cu timiditate, spuse:

- Ar fi o ocazie extraordinară, cum nu ți se oferă în fiecare zi.
- Atunci nu o refuza, spuse ei sărutînd-o. Ai binecuvîntarea mea.
- O să mă mai gîndesc, dar trebuie să recunosc că ideea mi se pare din ce în ce mai atrăgătoare.

Îi răsuci câteva fire de păr de pe piept pe deget și îl privi pe sub gene.

- Dar Adam? Voi petrece foarte mult timp cu el. Nu mai ești gelos pe el?

- Nu. Nu în brațele lui ai stat cu puțin timp în urmă. Și nu el culegea șampanie de pe sfîrcurile tale. Și gura ta moale și fierbinte nu s-a strîns în jurul...

Ea îi astupă gura cu palma.

- Ai' spus destul.

El zîmbi.

- Și, în plus, nu pot să fiu prea furios pe el. Individul mi-a adus o avere.

Ea își înclină capul, întrebătoare.

- Fiecare picătură de beton din hotelul Cavanaugh a fost furnizată de Randolph Concrete Company. N-ai știut?

Ea scutură din cap.

- Cred că nici Cavanaugh însuși nu știe, din moment ce am lucrat prin contractorul primar. Dar, ca răspuns la întrebarea ta, nu, nu mai sînt gelos pe el. Nu-I pot condamna că s-a simțit atras de tine.

Ea roși de plăcere.

- Niciodată nu a existat o atracție sexuală între noi. Mă place. Îl plac. Dar n-aș putea iubi niciodată un bărbat ca el. Prea se gîndește numai la un singur lucru. E prea stăpînit de ambiție.

Thad se rostogoli pe spate și își puse mîinile sub cap.

- Ce fel de bărbat ai putea iubi?

Îngîmfarea și mulțumirea lui de sine îi erau

dragi. Se urcă deasupra lui întinzîndu-se. Avu plăcerea de a-i vedea ochii înflăcărîndu-i-se de pasivitate.

- Unul exact ca tine, spuse ea sărutîndu-i ușor a ureche: să rătănească în continuare de amintirile ei, sau să uite trecutul și să mai încerce o dată să iubească.

SFARSIT